

دا څه آورم؟

هنري داستاڻ نستان

Ketabton.com

ليکوال: محمدنعيم وردگ

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

دا څه اورم؟ هنري داستان نستان

محمد نعيم وردگ

[www.naeem.afghan@gmail.com](mailto:www.naeem.afghan@gmail.com)

نعيم جان بودا

پخپله ليکوال

۱۴۰۳ لېږديز لمريز

د کتاب نوم:

ليکوال:

برېښنالیک:

مخ پانه (فسبوک):

کمپوز او ايډيټ:

د ليکلو کال:

## بې لارې بڼه

ان تر واده راسره کولو څو شپې ورځې وروسته مې د (پلوشې) له بیلا بیلو حرکتو داسې انگیرله، په کلیواله اصطلاح چې گویا په اډو صافه نه ده، که څه هم ما ته تر را واده کېدو پورې له چاسره همبستر شوې نه وه، ولې ناسته ولاړه همداسې اکثریت نور حراکت یې د خرابو بڼو په شان و، یو قسم ډماني خواص یې لرلو، تل او د هرې موقع نه په استفاده یې له نامحرم خلکو سره د سترگو جنگولو او ځان ورته بنودلو هڅه کوله.

دې او دې ته ورته بعضې نورو ځانگېړنو ته یې په کتو، زړه مې پرې غل و، نفس مې نه پرې کېناستو، حتا له خبرو هم یو نوعه مکرجنه، دوکه بازه ښکارېده، ولې بیا هم لاهول ولاقوۃ... به مې وویل، زړه کې به مې کړل: نه انشاءالله هسې شیطان کافر وسوسې رااچوي، هېڅ خبره نشته، وخت ناوخت به مې په همدې شان ځان ته ډاډ ورکولو، مگر بیا هم پوره مې ځان نشوی قانع کولی، هغه هم په داسې حال کې چې ما غزني کې د لښیاتو په یو شرکت کې کار کولو، صرف جمعگي به کور ته

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

راتلم، نه مې شوی کولی، ترڅو څه ناڅه يې تعقيب کړم، چې گویا رښتیا هم خرابه ده، که هسې يې دا ځينې خرابې کړنې عادت دی؟ خو په هر حال همدې بدگوماني او اندېښنه کې ورځې، شپې او میاشتي تېرېږي، ان تردې چې یوه ورځ د تل په څېر بیا هم د پنجشنبه ورځ وه، د جمعې د روختۍ په پار مې له غزني نه حرکت راوکړو، شپه مې کور ته راوړه، سهار د چای څښلو په محال مې تر ټولو نژدې او خواخوږي، له ماشومتوبه نه په هر غم او بنادۍ شریک ملگري وهاب زنگ راته وکړو، تر سلام او جوړ، پخیر وروسته يې کړل:

- له غزني راغلی يې؟

- هو، بېگا ما بنام کورته راوسېدم!

- بنا په خیر راغلی يې، که چای دې څښلی وي؟ راځه فصل ته راشيد دوی کچالو وباسي کلوڅکه (د کچالو ډاډه) به وکړو!

لنډه دا چې تر چای خوړلو وروسته ورښکته شوم، کلوڅکه مو وکړه، اخیر کې چې لا هم د حاجي سنگین کاکا د شنه پوست له پاسه ناست و، ترمنځ مو د خوړلو کچالو پوستونه پراته و، وهاب څو ځل په اوږده

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

نظر ډېر مایوسانه او دردمن انداز راته وکتل، پوه شوم، چې غواړي څه ووايي، خو په ویلو کې یې زړه نازړه دی، ورغبرگ مې کړه:

- خیرت خوبه وي، څنگه دې داسې خواشني او ځیر، ځیر راته وکتل؟

لویه ساه یې واخیستله کړل یې:

- که رښتیا ووايم، خیرت نه دی، خو بیا هم ورخطا کېږه مه، دومره د اندېښنې خبره هم نه ده، څنگه چې وېل کېږي: که غر هر څومره جگ وي، په سر لار لري، همداسې هر قضیه حل او فصل لري، انسانان په ژوند کې له هر قسم پېښو سره مخ کېږي، خو قوي خلک بیا په هر حال لاره پکې اباسي او ضعیفه کسان ډنډه پکې واخلي، زه په تاهم باور لرم انشاء الله په ډېره معقوله طریقه به ستونزې ته رسیدگي وکړې، که څه هم باور وکړه، دا خوشې ورځې په دې اړه فکر کوم، چې درته ووايم، که ونه وایم؟ بلاخبره بېگانه مې وروستی پرېکړه دا وکړه چې باید درته ووايم، که ونه وایم، دا به مې ستاسره یوه رښتینې او صادقانه ملګرتیا نه، بلکې جفاوي، اگر چې د هر ځل درته کتلو سره مې هڅه وکړه، ولې بیا به خبره خولې ته رانغله، خو دا چې ستا ابرو عزت زما ابرو او عزت دی، ځان مکلف گڼم چې درته ووايم، اما بیا هم وایم هیله ده چې لار ورکه نکړې، په ارامه ذهن مخ ته ولاړ شې...

څېره کې يې وړولوېدم:

- څه کيسه ده؟ زرو وایه، زړه دې رانه ويستلو.

- څار، څار زړه دې خدای ج وساته، څېره داسې ده، ورورکه! چې وريندار مې په ډېره لويه بې لارۍ وليده، هغه داسې چې، څو ورځې مخکې مې وريام شو، ستاسو د کور په چارپېر سيمه کې به وخت ناوخت د مستري عادل زوی شيرين او طاهر تاوېدل راتاوېدل، دوي سترگې به يې ستاسو د کور په کړکيو کې وې، زړه کې شک راپيدا شو، چې دا د څه لپاره دلته تاوېږي؟ بله ورځ مې کتاب راوخيستلو د مطالعې په بهانه راغلم، د هاشم اکا په باغ کې غلی کيناستم، د کتاب لوستلو ترڅنگ مې دوی او ستاسو کور تعقيبولو، څو لحظې لانه وې تېرې چې ستا د اتاق په کړکۍ کې مې وريندار وليده، اشارې يې ورسره شروع کړې، ان دوه ځل يې تر کړکۍ سر ورته رابهر کړو، په تمثيلي بڼه به يې يوه سره لته په شيشو کش کړه، گواکي که بل څوک مې هم وويني، فکر وکړي چې شيشې پاکوي، عين حال کې مبايل کې هم سره اخته و، ټوکې ټاکالې يې کولې، د دوی د خدا غږ ان تر ما پورې راتلو، هاخوا کړکۍ کې وريندارې گوشي غوږ ته نيولې وه، له هر ځل خدا سره يې سپين سپين غاښ معلوميدل، ددې صحنه په ليدو

مې وضعیت بېخي خراب شو، يعقین وکړه، که د هغه راهسې يا د ډوډۍ په خوند پوهېږم، يا ناسته او ولاړه خوند راکوي، طبعاً په تا به مې هم خبرې ډېر بد اثر پريستلی وي، اما څنگه چې وايي: دوست به دې وژپوي، دوښمن به دې وځندوي، هيله ده له دې خبرې زما وجداني مجبوري، همدردي درک کړې او څومره چې زر کېږي، په ډېرو سړو مغزو يوه معقوله د حل لار ورته پيدا کړې، د وريندارې ددې نه تحميليدونکي عمل مخه ونيسې، چون د يو ملگري په صفت دې، ما ستا په ملگرتيا او غيرت تل وياړلي، له دې وروسته هم نه غواړم کومه د ضعف نقطه ولرې، پدر تر پدره ښه درنه او باعزته کورنۍ لرې، ددې سربېره کور کې پيغله خور لرې، خدايناخوسته ترڅو د هغه نوم ورسره بد نکړي. پس له هرې ممکنه لارې چې ته ښه گڼې او هر څومره زر چې کېږي، مخنوی يې اړين دی. البته له يادولو پاتې نه وي، چې ته تنها نه يې، د هغه ځناورو په وړاندې دې که کوم عکس العمل کولو؟ زه په ټول توان او تر وروستۍ سلگۍ درسره يم، هېڅ رۍ ونه وهې، خو فکر کړم ترڅو چې خپل کور کې ستونز حل يا هم وربندار اصلاح نشي د نورو خلکو سره وهل، ويشتل حتا وژل بې معنا دي، لا د سړي فت او ابرو الوزي، د کلي کور کيسې پکې زياتېږي، د شرم غږ يې تر لرې لرې

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

سيمو ځي. نور انشاء الله ته له ما ښه پوهېږي او سر خلاصی انسان يې څنگه دې چې خوښه وي زما لخوا درسره اوکې ده.

ددې خبرې په اورېدو مې وضعیت يوازې الله ج ليدو، هېڅ داسې الفاظ مې ونه مندل، چې د هغې صحنې درد او رواني حالت مې درته پرې انځور کړم، خو په هر حال، له وهاب نه مې ددې کيسې د خبرولو په پار مننه وکړه، کورته په رارسېدو سره مې کيسه د مور او پلار سره شريکه او زياته مې کړه: چې دا ښځه نور زما نه ده پکار، همدا اوس طلاق ورکوم، خپلې کورنۍ ته يې ورلېږم، مور او پلار مې دښځې بېلاري راسره تاييد کړه، خو د طلاق ورکولو يې ډېر کلک مخالفت وکړو، چون ماته يې واده په بدل کړی و، يعنې زما د ښځې په مقابل کې يې زما خور د ما د ښځې ورور ته ورکړې وه، دوی هلته د خپلې لور په برخليک ووېرېدل، خو ما لا هم په خپله خبره ټينگار کولو، بالاخره مور او پلار مې په يوه خوله راته کړل:

- که دا کار دې وکړو، زموږ لخوا ټق يې، بيا مو نه نوم واخلي، نه ووايې چې زه د دوی زوی يم، ځکه چې ته که ښځه طلاق او د پلار کور ته يې ورولېږې، هغه ظالمان به پرته له دې چې د خپلې لور فاحيشتوب ته وگوري، ستا له بې گناه خور سره به عيني چلند وکړي.

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

د مور او پلار ددې خبرې په کولو سره، څنگه چې تاسو پوهېږئ، یو کس که هر څومره لوی شي، بیا هم د مور او پلار په وړاندې ځان ماشوم احساسه وي، همغه شان ماشومانه حرکات ترې کېږي، زه هم په ژړه شوم، ورته کړل مې:

- بیا نو اخیر څه وکړم؟ چې طلاق ورنکړم ایا همدې ښځې ته کینم؟ چې د ژوند تر اخیره بیا د ټول کلي کور ولس د خلکو سره نه یوه خبره وکړی شم، نه یې سترگو ته سترگې وریورته کړی شم؟  
مور مې راغبرگه!

- نه زویه! ته لږ حوصیله وکړه، اغاجان به دې ورولبږو، چې د پلار او کاکاگانو سره یې وويني، د خور او لور په بې لارۍ یې خبر کړي، ترڅو نصحت ورته وکړي او له دې وروسته داسې کار ونه کړي.

په همدې سره ډکې سترگې او چوفه خوله ددوی له اتاق نه راووتلم، ان د حاوبلی تر دروازه هم ووتلم، د کلا تر شاه مې سترگې وچې او په مخ مې د ژړا ټولې ښې له منځه یوړې، ښه مې ځان کابو کړو، واپس کور ته ننوتلم، مستقیماً خپل اتاق ته ورغلم، پلوشې د سترگو راباندې لگیدو سره سم د الااااا په جگ اواز کولو سره راجگه شوه، کړل یې:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- څه شوي څاروانه؟! رنگ دې ولې داسې تور او شين اوښتی؟

له همدې سره مې دوې ښې عسکري څپرې ترې تېرې کړې، هاخوا د تخت خواب او بسترو قات ته ورولوېده، واپس زر را کپناسته، په ژړا شوه، چيغې يې کړې:

- ولې، گناه مې څه ده؟

- رنډۍ! ته وا رښتيا نه پوهېږې؟ دغه سپي دې چې را اموخته کړي، ټوله ورځ تر کلا گرد درته تاوېږي او ته په کړکۍ کې ورو لاړه يې اشارې او په مبايل کې ټوکې، خداوې وسره کوي، د نورو کيسو نه دې الله ج خبر چې څو ځل به دې درباندي خپڅولي وي، لا گنهگار نه يې؟

ولې زه تر چا کم يم؟

د چا تر ښځه مې کمه کړې يې؟

تا چې ويلې په هغه ورځ مې دې د پلار کره نه يې وروستلې؟

لباس دې تر چا کم دی؟

د ضرورت په وخت مې ډاکتر ته نه يې رسولې؟

جنسي خواهشاتو ته مې دې رسیده گي نه ده کړې؟

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

په ځوانۍ کې له چا کم یم؟

څه شوي؟

په دې سره ترڅو ځان مظلوم او بې گنا وښيي، ښځې خپلې مکر جنې ژړا ته لا زور وکړو او کلکه منکر شوه، کرل یې:

- دا ټول دروغ دي، خور دې درته ویلي، یا هر چا چې ویلي (غ...) یې خوړلي، ته یې ماسره مخامخ کړه! همداسې خپلې خولې ته یې واک ورکړو، سپکې سپورې یې شروع کړې، د غږ جگولو او بد رد ویلو سره مې یوه، چپراخه بیا ترې تېره کړه، تر مخ پروت گلکسي مایل مې یې راپورته کړو، په دېوال مې وویشتلو، ټوټې ټوټې شو، ان سیمکارتونه او بطری یې ترې راولویدل، بیا پرې وتیت شوم، تر خلاصه کړکۍ مې وړاندې د خسو او بوټي کوټې ته وروار کړو، سیمکارتونه مې یې خولې ته واچول، میده میده مې کرل، له اخیره مې پسې وروغوړځول، په داسې حال کې چې د وخت ماډل بالا مایل و، څو میاشتي مخکې مې په اتلس زره افغانۍ ورته اخیستی و، په هر حال د مایل او سیمکارتونو تر غوړځولو وروسته واپس پرې راوگرځېدم، څنگه چې دا پر مخې په بستره ور ړنګه وه، سلګۍ یې وهلې، ژړل یې، ترمټ مې

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

راکش کړه، نیغه مې کینوله، په دې سره ووېرېده، چې گویا بیا مې وهي، مخ ته یې لاس ونيولو، ورته کړل مې:

- لاس دې لرې کړه، وهم دې نه، که څه هم زما په ځای که کوم بل څوک وی، یا دې د کوم بل ځوان د عزت سره داسې لوبې کړې وی، داسې دې په کلي کور کې د ځوانانو، ملگرو، همزولو دوست او دښمن په وړاندې سر تیتې کړی وی، وچ په تندي یې دېرش مرمۍ ویشتلې او درسره بنایدل هم همداسې، خو زه دې دغه دوو، دریو خپرو ته هم سخت مجبور کړم، کني ما قسم کړی و، چې زه به په ټول ژوند بښه نه وهم، چون زه الله ج فطري په داسې مفکوره پیدا کړې یم، چې د بښو وهل او ورسره تاوترېخوالی د بې غیرته خلکو ځانگېر نه گڼم، خو په هر راز، نه غواړم چې کیسې درسره زیاتې کړم، صرف څو خبرې مې په ټول جدیت او خلاصو غوږونو واوره، که څه هم زما خو یوه خبره کول درسره زړه نه غوښتل، له همدې نن ورځې مې لارې درنه جلا او رخصتولې مې، ولې بدبختانه مور او پلار مې درته راوتړلم، د ډېر سخت گواښ سره یې مخ شوم، خاص د دوی په خاطر ترڅو بد دعایي او ازار ونکړي، د ځان غولونې په دې بهانه چې گویا خیر هر انسان په ژوند کې اشتبا کوي، ستا ددې ټولې نه جبرانیدونکې بې لارۍ سره سره یو چانس درته بیا هم

درکوم، ممتا دا په دې معنا نه ده، چې ستا گنا کوچنۍ او د بښلو وړ يې، يا زه دومره بې غيړته يم، چې په دې هر څه سترکې پټې کړم او بيا هم ستاسره ژوند کولو ته ترجيح ورکړم، هېڅکله نه، خو څنگه مې چې ووبل يوازې او يوازې د سپينزېري پلار او بوډۍ مور په خاطر مې، دا ناشوده پرېکړه پر ځان تحميل کړه، خو تر هر څه مخکې لمړی عذر درته کوم، دا مې سر، دا مې لمن، د خداى لحاظ ومنه، نور مه زما، نه مې د کورنۍ او نه هم دخپل ځان، خپلې کورنۍ د عزت، آبرو، نام او نښان سره لوبې کوه، که د کوم مشکيل يا مجبوريت له مخې ددې کار ته مخه کړې وي؟ ووايه که مې رسيدگي ونکړې شوى، مشکيل مې دې رفعه نکړې شو، ټوله ملامتيا دې زه په خپله غاړه اخلم، حتا که غواړې چې دنده پرېږدم، شپه او ورځ په دې اتاق کې تاته، ستا غوښتنو ته واړوم، هم په سر سترگو، او کنه نو بيا هم درته وايم چې ښه په خلاصو غوږو يې واوړه، دا کلی کور ټول زما د صميمي ملگرو، دوستانو ډک دی، چې معمولي غلط قدم پورته کړې، ماته احوال رارسېږي، په ولا بالله صمت الله قسم چې دا ځل دې له اندک بې لارۍ خبر شوم، ولوکه هر څه کېږي، د يوې ساه اخيستلو اجازه هم په دې کور کې نه درکوم، همغه شيبه زما لخوا په شپاړسو شگو طلاقه يې، خپل شملور پلار ته دې

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

سپارم، نور ته پوه شه او خپل هغه فامیل دې چې ته یې په دې روحیه ستره کړې یې او دا تربیه یې درکړې.

له همدې سره مې جیب ته لاس کړو، خپل مبابیل مې راویستلو، لمړی سیمکارت مې ترې ویستلو، دوهم مې نوی اخیستی و، لایې نمبر نه و تیت، له همدې نوي سیمکارت سره مې غېږ کې ورواچولو زیاته مې کړه:

- اممم! دا دې سیمکارت او مبابیل، نور زه درنه ولاړم، ښه فکر پرې وکړه، خوښه دې، له ما سره دې تردې وروسته د یوې رښتنې مېرمنې په صفت ژوند کولو ته غاړه ایښوده او که دې لاره جلا کوله، خپلې کورنۍ ته دې ورتللې، یا دې د بل هر چا سره واده کولو، اختیار لرې. په همدې خبره له اتاق نه راووتلم.

که څه هم دې ته خو مې د بیا ژوند راسره کولو د چانس خبره وکړه، مگر ضمیر مې هېڅ نه منله، چې ددې ښځې سره نور دا باقی ژوند څه، حتا یوه لحظه هم تېره کړم، خو یقین وکړئ زه اول تر اخیړه له هېڅ ګناه نه دومره نه وېرېږم، لکه د مور او پلار له بد دعا یې او آزاره، له شک پرته صرف ددوی او هغه خور په خاطر مې کوم چې زما بدل شوې وه، دې د

داڅه اورم؟

داستان نستان

زهرو غورپ کولو ته غاړه کېښوده، چون نمورې خور مې هم ډېره بوه سنگينه او باحيا نجلۍ وه، ان په نهه کلنۍ يې د قرانکريم حفظ وکړو، خو بدبختانه زما په شمول کورنۍ مو ښه ورسره ونکړل، يو خوا مو د شريعت خلاف په واده کولو کې يې ددې هېڅ رايه وانخيستله او عيني حال کې مو يې د بل شرعي حق مهر نه هم محرومه کړه، چون ددې د مهر په بدل کې مو زما ښځه وکړه، بلخوا ښو خلکو ته مو هم نه وه ورکړې، له اولې ورځې سخته پکې خفه او تر فشار لاندې وه.

خو په هر حال د تېر په څېر او نرمال ډول سبا د شنبې په ورځ سهار وختي بيا د خپلې دندې په موخه غزني ته لاړم، خپل کار ځای ته درسيډو سره سم مې ملگري وهاب ته زنگ وکړو، زموږ په کور کې له تېر ټول رازنه مې خبر کړو او زياته مې کړه: ښځې ته مې وروستۍ اخطار ورکړی، مقصد وروره! که زحمت هم درته کېږي، ته يې لږ لږ تعقيبوه، دا ځل دې که مزې معمولي بې لاري هم پکې وليده، ماته احوال راکړه، قسم مې کړی په ولاهې که يې پرېږدم، چې د خضر بابا لور شي او نه به مې نور د مور او پلار خاطر وکړم.

وهاب راغبرگه کړه:

## دا څه اورم؟

## داستان نستان

- څه دا ځل دې ښه کړي، چې نور دې څه نه دي ورته ويلي، يوازې سړي دې ور خلاص کړي، اول خو که انسان وي؟ انشاء الله پوه شوې به وي، توبه به يې ايستلې وي، نور به له دې بد عملۍ لاس واخلي، ولې که لا يې هم ستا له انسانيت نه سوء استفاده وکړه، خپلې بدفعلي ته يې دوام ورکړو، بيا نو څنگه دې چې وويل، څومره چې زر کېږي، ځان ترې خلاصول يې تر ټولو ښه حل لار ده، ښځې کمې نه دي، حتا له بدې ښځې نه چې سړي بيخي بې واده زوړ شي پرې بهتره ده، مبالغې کې مې چارچ کم دی، چې خاموش نه شي، څه نور دې په الله ج سپارم ډاډه دې خپل کار کوه، زه يې څارم.

په همدې خبره مې د مننې ترې کولو او مخه ښه سره تماس ور قطعه کړو، له دې وروسته به مې هر مازيگر له وهاب نه احوال اخيستو، دده ځواب به هم مثبت و، ان تردې چې څو مياشتې ووتلې، وهاب ويل:

- نه انشاء الله هېڅ ستونزه نشته، له هماغه ورځې نه چې سړي دې ور خلاص کړي، بيا مې څه خرابي نه ده پکې ليدلې، تل دې د کړکۍ پرده کش وي، هغه حراموني هم اوس نه وينم.

په دې خبره مې له وهاب نه د تل په خبر بيا هم مننه وکړه، که څه هم څنگه چې ويل کېږي: د ملغلرې يو آب دی، چې لاړو نور معنا نه لري،

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

مخکنۍ کړې بې لارۍ يې ډېر سخت ځورولم، خيال او هواس مې يې ټول هوايي کړي و، ولې بيا هم دا چې له نور تخریب نه يې لاس اخیستی و، د وها ب په خبره خوشحاله شوم.

لنډه دا چې شپږ، اوه میاشتې مې يې کوم د بدو غږ وانه ورېدو، زه به هم د پخوا په شان هره پنجشنبه کور ته راتلم، دوې شپې به مې کور کولې، د شنبې په ورځ به واپس راتللم، له پلوشې سره مې يې هم د تېرو بد عملیو له وجې هېڅ تعصب نه کولو، چې گویا ته خو همغه ښځه يې، نه بلکل مې ځان نه پرې پوهولو، هغه درد مې يې پټه په خپل زړه تېرولو، اما څنگه چې وایي، علت ورکېږي، عادت نه ورکېږي، همداسې ده، زه ورته خوشبین وم، خود ظالم لور لا هم د خپل عادت نه لاس نه واخیستی، بدبختانه یوه ورځ بیا دا زېږی راباندې وشو، غزني کې وم، سهار وختي لمونځ مې لا نه وکړی، تیاره وه، چې د مور له مېایل نه مې زنگ راغلو، په بې وخته زنگ راتلو يې ورخطا شوم، زړه کې مې کړل: الله ج دې خیر کړي.

موبایل مې اوکې کړو، ترڅو مې بلې وېل، د پلار مې په جگ آواز ډېر غوسه ناک او دردېدلی غږ راغلو، کړل يې:

- څاروانه! اورې؟

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- هو، اغاجانه! اورم خیرت دی؟

- خیرت زموږ په نصیب کې نشته زویه! چې هر څنگه یې کوي راشه ددې فاحشې دې نور یوه غمه وخو، تردې خبرې وروسته یې غږ کله وډ شو، څه پلار دې پر قهرجن و، واضح نشوی غږېدی، څه د شبکې ستونزه وه، بالاخره کوشي مې مور واخیسته، که څه هم ژړل یې، خو بیا هم نسبت پلار ته مې، څه ناڅه یې خبره صحیح کېده، په سلگيو سلگيو کې یې کړل:

- یو ځل څو ورځې مخکې د شپې مې حاوبلی کې بوشکې ډکولې، د کلا له شانه ستا د کوټې بام ته تېرې راوار شوې، د بام له څنډې حاوبلی ته راولوېدې، چې اغاجان دې وروتلو، څه شی یې ونه لیدل، خو د پنبو دربار مویې واورېدو، چې څوک وتنبول، هغه خبره خو مو له تانه پټه کړه، بیا مې دې بنځې ته وېل نور به زه هم د شپې ستاسره اطاق کې ځملم، لکه چنگړۍ داسې راوشکېده کړل یې: له ماسره مه ځمله، په ځان او په لور دې پیره وکړه، زه څوک نه راسره پرېږدم، نور مې هېڅ ورته ونه وېل، خوله مې پټه ونيوله، ترې راروانه شوم.

نن بیا د شپې دولس بجې وې، د دروازې د قید په ورو، ورو کړپي راوینښه شوم، چې ځان مې سم را بیدار کړو، ورته غوږ شوم، ډېر ارامه

مې د دروازي د خلاصېدو غږ هم واورېدو، زړ مې دې په اغاجان غږ وکړو، چې دروازه خلاصه شوه، څوک رانوتل، په دې سره معصومه هم راويښه شوه، اغاجان دې تر مخ شو زه له اخيره پسې شوم، د دهلېزه ور يې چې راخلاص کړو، مخامخ ستا د اطاق په زينو کې يې دا خريمه تر مخ وه، دوه کسه غلي غلي پسې و، غوښتل يې اتاق ته ننوځي، زموږ د وره ور خلاصولو سره، دا فاحيښه زړ اتاق ته ننوتله، لوندانو يې بېرته په شاه رامنډه کړل و تنبول، د سپوږمۍ رڼا وه، خو موږ ونه پېژندل، تر دروازه چې ووتل معصومې له کرکۍ نه ليدلې و، وېل يې: يو مې ونه پېژندو خدايزده څوک و؟ د ابل د پلوشې خپل د کاکا زوی و.

خو هر څوک چې و، دوی خپله مخه ونيوله ولاړل، اغاجان دې چې واپس له دروازي ترې راوگرځېدو، د بېلر پيپ يې راوخيستلو، خريمه ته دې ورغلو، لمړی خو يې ور نه ورته خلاصولو ځان يې په ويدو واچولو، چې ور يې خلاص کړو، خدايزده کوم پيپ به يې وهلې وي کنه؟ سپينږيری سړی دی، چېرې د بېچاره زور پرې رسېږي، پيپ يې کلک ونيولو، دې هم سمې منگولې وراچولې، لکه کيچي داسې کرچېدل، منکر شوه ويل يې: زه په هېڅ هم نه يم خبره، کور ته به مو غله راغلي وي، د مور کيسې لا دوام لرلو، په خبره کې يې ورولوېدوم:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- اوس مه ترې ژاړئ، ما خو يې يو کال مخکې پير په لاس کې ورکولو،  
تاسو يې مخ کې ودرېدئ، کني ما ان له اولې ورځې پيژندلې، سترگې  
يې دښځې نه دي او نه به په ټول ژوند ښځه شي، لا مې خپلې خبرې نه  
وې تکميل کړې، چې بيا مې د مور په جگ اواز د ژړا سره گډ غږ تر ما  
تېر شو:

- اااا کاشکې زويه! همغه وخت مو ستا په خوله کړي وې، ددې سپک  
لوبني نه مو ځان خلاص کړی وې، داسې پښېمانه يم لکه هندو په  
کليمه.

- ژاړه مه خير اوس هم چې راسره موافق شوی صحيح ده، اغا جان ته  
ووايه چې ځان يې تيار کړي، زه همدا اوس دې ته هم زنگ کوم، ترڅو  
زر تر زړه يې مخ ورک کړي، فقط ورته ووايه خپلې دروازې ته يې له لرې  
ورخوشي کړه نور ته ترې راځه. اکر چې نسبت ددې تېر اختياري ته خو  
شيطان راته وايي، ترڅو همدا اوس درروان شم، داسې درس ورکړم،  
چې اووم پوشت نسل ته يې هم درس پاتې شي او بيا د چا د عزت او  
دروازې سره داسې لوبې ونکړي.

- نه زويه! هلته دې خور ددې کفارو په کور کې ده، خدايناخوسته چې  
بيا ددې کمچنۍ سخور تر هغه ملنگه ونه باسي، اوس يې هم په اور

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

پخه کړې، اول دې ښه خبره وکړه فقط مخ يې ورک کړې، وروشرې،  
زموږ د ځورولو او دروازي د سپکولو سزا دې خداي ج ورکړي.

- سمه ده موري! لمونځ مې نه دی کړې، څه فعلاً مو الله ج مل شه، زه مو  
وروسته احوال اخلم!

له همدې سره مې د مور نه تماس راقطعه کړو، پلوشې ته مې زنگ  
وکړو، له اوکې سره سم يې په ژړا کې کړل:

- بلې څاروانه اورې؟!

- هو اورم، فاحشي! تاييا خپل عمل ترسره کړو او ژاړې هم لا ته!

د ښځې د مکرانه ژړا غږ لوړ شو او په قسمونو يې پيل وکړو، چې گويا  
مور او پلار دې دروغ وايي، زه په هېڅ نه يم خبره، کور ته غله رالوېدلي  
او که هر څوک و؟ دوی يې په ما رااړوي، خبرې يې لا نه وې خلاصې غږ  
مې پرې وکړو:

- بس، بس نور خبره ختمه ده، ډېر وخت مې درکړو، عذر مې درته  
وکړو، د خداي لحاظ مې درته وړاندې کړو، خو ودې نه منلو، اوس مې  
دې د بېولالو د اورېدو لپاره زنگ نه دی درته وهلی، څنگه مې چې پس  
له عذر، زاريو درته ويلي و، نور له همدې لحظې زما لخوا په سلو

## داڅه اورم؟ داستان نستان

طلاقونو طلاقه يې، ورشه د هغه چا سره واده وکړه چې زما او زما د کورنۍ پټ او عزت دې ترې قربان کړل، له دې وروسته ستا لپاره زما په کور د يوې دقيقې تم کېدو لپاره هم ځای نشته، وروڅه اغاجان مې حويلۍ کې درته ولاړ دی، تر خپلې دروازې پورې دې رسوي، فقط زر تر زره دې مخ ورک کوه.

نور مې تماس ترې راقطعه کړو، په اودس او لمانځه پسې جگ شوم، نیم ساعت وروسته مې بيا مور ته زنگ وکړو، له سلام وروسته مې کړل:

- څنگه مو وکړل؟

مور مې راغبرگه کړه!

- الااااا داسې نخرې يې وکړې زويه! تا چې دتلو ورته ويلې و، حويلۍ ته راووتله، په سپکو يې شروع وکړه، په خپلو متو او سينو يې خولې ولگولې ځان يې تک شين او زخم زخم کړو، په همغه حالت تک تنها له کوره ووتله، د ولايت سرک ته ورواوښته، اغاجان مې دې له اخيره پسې ورو لېږلو، ترڅو سرک ته ورسېدو، دا مو ترته ختلې وه، اغاجان دې واپس کور ته راغلو.

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- ښه يې کړي چې واپس ترې راغلی، بلا مو پسې، مه پسې گرځئ، انشاء الله هېڅ هم نه کېږي، زه مو احوال اخلم، که ضرورت شو، همغه ساعت ځان درسوم، فعلاً زموږ کار شروع شو، خدای ج دې مل شه!

- ښا زويه! څه مخې ته دې ښه، خدای ج دې وساته!

تماس مو قطعه کړو، په دې نه وم خفه چې ښځې ته مې طلاق ورکړو، يا مې ژوند گډ و ډ شو، يوازې خور (عاليه) ته مې اندېښنه و، کوم چې زما د ښځې په مقابل کې بدل شوې وه، د غرمې د ډوډۍ په محال چې له کارخونې د وتلو اجازه راکړل شوه، بهر راووتلم، زنگ مې ورته ووهلو، مېايل يې خاموش و، له دې سره مې اندېښنه لا زياته شوه، لنډه دا چې مازيگر مې بيا زنگ ورته وکړو، دا ځل هم زنگ ورنغلو، له دې سره مې بېخي زړه وروختلو، کور ته مې زنگ وکړو مور، پلار او کورنۍ خور مې معصومه هم په دې اندېښمن و، چې د عاليه مېايل خاموش و، هېڅ احوال يې نه ترې لرلو، مور ته مې ډاډ ورکړو، چې خير خدای به څه نه کوي، ډېره اندېښنه مه کوئ، سبا زه له شرکت نه روخصت اخلم، ورځم احوال يې اخلم، په دې سره مې کوشي پلار واخيستله کړل يې:

- ته مه راځه زويه! چې له کار نه دې ونه باسي، لار هم ډېره ده، سهار مې چې چای وخورلو، زه ورځم وينم يې.

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- سمدې اغا جانې! زه يا ته مقصد چې يو څوک ورشو، له حاله يې ځان خبر کړو.

- هو، هو زويه! څه ارامه اوسه سبا انشاء الله زه ورځم!

په همدې خبره مو د خدای ج پامانۍ په کولو سره تماس قطعې کړو، د شپې تر تېرېدو وروسته سهار مې بيا لمړۍ عاليه ته زنگ وکړو، شبکې همغه ځواب راکړو چې گویا موبایل يې خاموش دی، بيا مې کور ته زنگ وکړو، له سلام او حال احوال تر پوښتنې وروسته مې پلار کړل:

- زه يې کور ته ور روان وم، خو همدا اوس د عاليه له خسر خيلو نه، چا زنگ کړی و، وېل يې: ستاسو لور ته يې خاوند طلاق ورکړی، لږ ناروغه وه، د سپين مانه روغتون ته مو راوستلې، پسې راشئ دريې ولئ. دا دي اوس له دروازې ووتلو، زه او مور دې دواړه روغتون ته وروان يو.

که څه هم زړه مې سخت درد وکړو، خو پلار ته مې ورغبرگه کړه:

- بڼا، څه خداج مو مل شه، پخیر ورشئ، څه چې تقدير وي، بله نه کېږي، همدې کې به مو خیر وي.

نور مو تماس قطعه کړو، بالاخره دوی چې کله روغتون ته ورسېدلې و، لوری یې د بستر په چپرکت پرته، سیروم پرې چالاند او ټول بدن یې تک تور او شین زخم زخم، لکه سپیانو چې خوړلې وي، په ډېر بد وضعیت کې یې لیدلې وه، ان په مخ یې څو سوکان ډېره مضبوطه، مضبوطه وهلې وه، چې د پرسوب له وجې یې څو شپې سترگې نه لوڅېدې، نموري روغتون ته یې هم یوه تربره راوړې وه، د دوی له کور نه هېڅوک هم نه و، ورسره، خو مور او پلار مې دا د وهلو او سخت ظلم ورسره کولو خبره یې له مانه پټه کړه، صرف وویل: عاليه مو کور ته راوستله زویه! طلاق یې رښتیا ورکړی، یوسف یې هم ترې گرځولی.

له یادولو دې پاتې نه وي (یوسف یې یوازنی ورکی یونیم کلن زوی و) ډېر هوښیار او بیدار هلک و، زموږ په شمول پخپله مور یې عاليه هم زښته زیات گران و، خدایي چې شي په طلاق مې یې دومره زړه بد نشو، اما ددې خبرې په اورېدو مې زړه سختې څړیکې وکړې، خو د ظالمانو سره څه کوې؟ په هر حال خپلې خبرې ته راځم مور ته مې د ډاډ ورکولو په پار کړل:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- خير موري! خدای ج به خير پېښ کړي، يوسف هم کوچنی دی، بې موره يې دوی شپې هم نشي ساتلی کوندي وي، په زړه يې د رحم اوبه تويې شي، راويې لېږي.

په دې سره مې مور په زړا شوه، زما هم سترگې راډکې شوې، خبرې له دواړو نه ولاړې تماس مې ورقطعه کړو. درې څلور ورځې وروسته زه هم د جمعې د روختۍ په پار له غزني نه راروان شوم، خو له بدمرغه کور ته د رارسېدو سره سم مې د عاليه په ډېر بد وضعیت سترکې ولگېدې، لایي هم د مخ پرسوب نه و ناست، بدن يې ځب ځب، ټوله تکه توره او شينه وه، زما دولې؟ په ځواب کې يې کړل:

- پلوشه په چيغو او ژړا کور ته راننوتله، لاسونه او غاړه يې په وينو سره و، وېل يې ټول راباندې راټولو شول، لمړی يې ښه ووېلم، له وهلو وروسته يې تر دروازه بهر ايساره کړم، چې نوره زموږ نه يې پکار ورځه خپل کور ته دې.

په دې سره دوی د خپلې غوسې سرولو لپاره په ما راټول شول، ډېرې زاری مې ورته وکړې چې زما يې څه گنا؟ خو چا مې غږ نه اورېدو، اخير کې کریم په مخ په سوق ووهم، نور نه يم خبره شوې، روغتون کې په هوش راغلم.

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

د خور له خولې ددې خبرو په اورېدو سره ته وا اور مې واخيست، پرته له چای څښلو او دمه جوړولو جگ شوم، په کوټ بند ځوړند جمفر مې واغوستلو، ورته کړل مې:

- ته سیلاب نه یې راوړې، ماغوندي ورور لري، صرف یو ساعت صبر وکړه، داسې ناز به دې واخلم، چې تر اوسه بل ورور د خور نه وي، اخیستی. له همدې سره یې په ټوک، ټوک وجود راټوپ کړل، مخ کې مې ودرېده ان تر زنه یې ونیولم، بالاخره هر څه مې چې وکړل، اجازه یې رانکړه، جمفر یې واپس رانه ویستلو، کني ډېر سخت عصباني شوم، زړه کې مې وچې ورځم، به هر یو یې چې په گوتو راغلو، داسې درس به ورکوم، چې د ټول عمر لپاره یې عبرت شي او ورته ښیم به چې وهل داسې وي، بې غیرتو په ښځو مو زور رسېدلی؟ ستاسو خور او لور زموږ فت او ابرو لوټ کړل، مگر بیا هم دا چې ښځه وه، زما ضمیر نه منله ترڅو وار پرې وکړم او تاسو یوه بې گنا ښځه داسې بې رحمه وهله؟

خو په هر راز د خور د سخت ممانعت له وجې مجبور شوم، هر څه مې خدای ج ته وسپارل، شپې ورځې تېرېدې، که څه هم نور ارامې شوه، له هغه سپکو سپور کیسو مو غوږ په کرار شو، ولې بیا هم زما په شمول ټول د کورنۍ غړي مو لکه خوب چې وینو، هواس او خیالات مو ټول یو

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

قسم هوایي و، هېڅ مو په خپل نرمال ژوند کولو تمرکز نه راتولېدو، دا یې هم په هر حال، څو ورځې وروسته د عاليه زغم ختم شو، په زوی پسې یې زړه وختلو، ان تر دې چې د څو نورو ورځو په تېرېدو بېخي پسې بې تابه شوه، شپه او ورځ به یې په مخ اوښکې راروانې وې، ژړل یې، لمړیو کې خو موډاډ ورکولو، چې گواکي هر څه هېر کړه، داسې وگڼه لکه واده کول، زوی او طلاق دا هر څه دې چې یو خوب لیدلی وي، د پیغلټوب د وخت په شان دې خوشحاله او ارامه بیا خپل ژوند ته دوام وکړه، مگر څنگه چې کوم شاعر وایي:

که زړه ته سل تسلي ورکړم

سترگو لیدلی جانان کله هېروینه

ددې هم له یوسف نه زړه نه صبرېدو، بالاخره تنگ یې کړو، بله ورځ ورته غوسه شوم، کړل مې:

- انسان ته یو ځل خبره وشي، له دې وروسته دې په مخ اوښکې ونه وینم، نور غمونه او اندېښنې مو کم دي؟ چې یو تانه و لیوني کړي...

خو دې خوارکۍ په ځان او خپله ژړاډ واک له لاسه ورکړی و، اما له دې پس به یې زموږ نه پټ، پټ ژړل، کله به یې د اطاق ورپسې قلفک کړی

و، کله به بلاخانې ته جگه شوه، هلته به يې ژړل، هر سهار به چې راپاڅېده بالښت به يې په اوبښکو لوند خوشت و، ټوله شپه به يې ژړلي و، ان تر دې چې شپږ مياشتې وروسته ډېر سخت عصبي تکليف ورته پيدا شو، بسته يوه شپه، ورځ به يې حاله شوه، په هېڅ به هم نه خبرېده، سره ددې چې ډېرې دواوې مو هم پرې وکړې، خو ښه نشوه، همغه شان عصبي حملې به پرې راتلې، په شپو او ورځو به يې هوشه وه، رڼې سترگې به يې نيولې وې، نور يې نه څه خوړل، نه يې څښل، صرف کله کله به يې همدې بې حالۍ کې هم د يوسف نوم واخيستلو، خو څنگه مې چې وړاندې ووبل، سره د هر ډاکټر د دوا خوړلو يې ناروغي د هرې ورځې په تېرېدو سره زياتېده، لنډه دا چې يو کال پس يې خپل مظلومانه روح لايزال څښتن ته تسليم کړو، په حق ورسېده، اما له بده مرغه ان تر ساه ورکولو وروسته مو هم چې هر څه پرې وکړل، لا يې هم سترگې پټې نه کړې، بالاخره د خپل وړکي زوی يوسف جان د ليدلو په ارمان مو يې لوڅې سترگې په لحد کې کېښوده خاورې مو پرې ورواړولې. انا الله وانا اليه راجعون.

پای

## موندلی مایل

د جمعې په ورځ به اکثره وخت د تفریح په پار کارت سخي زیارت ته تللم، چون کور ته مو لنډ و، کوم مصرف مې نه پرې راتلو، په همدې اساس دا ځل هم د جمعې ورځ وه، تر کرکې مې وروکتل، په زیارت کې او زیارت ته څېرمه پوره ګڼه ګڼه وه، زانګوګانو ټالونه وهل، د ماشومانو چغ او پوغو، سم له لاسه وروان شوم.

چې ورسېدم، څنګه چې له کور نه مو ښکارېدو، رښتیا هم دا ځل نسب نورو وختونو ته ګڼه ګڼه ډېره زیات وه، ولې چې نوی کال و، د نورو د میلې په پار ډېری خلک فامیلې راغلي و، فرشونه یې هوار کړي و، دیګونه (پخلي) یې کول، چا تازه میوې او خواړه شربتونه له ځانونو سره راوړي و، زه څو دقیقې هاخوا دې خوا وګرځېدم، له تاسو یې څه پټه، طبعاً د ځوانۍ دوره کې په ښکلو نجونو پسې د سړي نظر اوړي، له ما هم د زنگوګانو، کفترو او نورو بېلا بېلو لوبو د سیل کولو، تر څنګه ځینې ځوانې نجونې د ښو ترقاتو او سترګو تر ګونجو، تقیې دې، که څه هم سنگارونه یې کړي و، نوې نوې جامې یې په تن

وي، ټولې ښې ښکارېدې، د نوځوانانو يا هم مجردانو په حواسو هرې يوې کم او زيات راج کولو، اما يوه نيمه به بيا د سينگار کولو علاوه طبعي هم ډېر ښکلې وه، سم يې زړونه وربښل. خو په هر حال له گرځېدو راکرځېدو ستړي شوم، ممکن ځينو ملگرو کارته سخي زيات ليدلې وي؟ د انگرې داخلي جوړښت يې سپاچه، سپاچه دی، له ټولو پاسنۍ سپاچې ته يې وروخلم، چون هلته تر ډېره غيرې فاميلي، جره نارينه ناست و، د اوږې دسمال مې رالاندې کړو، د سپاچې په څنډه کېناسم، مېايل مې راويستلو، يو ملگري ته مې زنگ وکړو، له بدمرغه نمبر يې بند و، کني زړه مې و، چې راويې غواړم، يوه څه به موږ هم وخورو يا وڅښو، خو دا چې تنها پاتې شوم، خو دقيقې نور هم ناست وم، بلاخېره، کور ته د راتلو په نيت راپاڅېدم، له دوه، دريو سپاچو رابښکته شوم، په څلورمه د يوه گلدان ترڅنگ، د انرژيو د خالي بوتلونو او بيسکوتو د کاغذو مينځ کې يو غټ گلکسي مېايل پروت و، زر پرې ورټيت شوم، د يو بيسکوت د کاغذ سره جوغت مې راپورته کړو، د اوږې په دسمال کې مې پېچلې لاس کې غلې ونيولو، نور مې ونه کتلو چې روغ يې که خراب؟ وېرېدم، څو هسې نه څوک دعوه پرې راوکړي، تر ډېر مې غوږونو انگازې کولې چې اوس به له شانه غږ راپسې کېږي، اوس، مگر څه مې وانه وربدل، له گڼې گونې راووتلم، د

زيارت له عمومي دروازي بهر د هديرې منځ کې، کوم چې زموږ د کور  
طرف ته لاره پکې راتېره وه، غلی مې لږ، لږ وکتلو منځنۍ بټنه مې يې  
کلیک کړه صفحه يې روښانه شوه، خو په داخل کې يې د نورې لاس  
وهنې لپاره رمز غوښتلو، واپس مې يې صفحه خاموش کړه، دا چې له  
جوړوالي يې هم ډاډه شوم او ډېر نوی سېټ و، زيات ورته خوشحاله  
شوم، چون له يوې خوا مې تيار يو غټ مبایل ته ضرورت و، خپل مې  
نور له کاره لوېدلی و، پټه دې نه وي د اخيستلو پيسې مې يې هم نه  
لرلې، بلخوا که فکر مو کړی وي؟ موندلې شى که هر څو ناچيز هم وي،  
هسې لمړيو کې يو څه خوشحالي لري. خلاصه کور ته د رارسولو سره  
سم مې د کمپيوتر سره وصل کړو، رمز مې يې پرې والوزولو، فوراً په  
سکرين زما په سن د يو ښايسته زلمي تصوير په صفحه راغلو، بيا مې  
کردیت پکې وکتل (۴۱۲) افغانۍ او تقريباً (۱۸) جی بی انټرنیت پکې  
و. دا يې لا بله خوشحالي، له دې هر څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله  
شوم، چې د کوم غريب سړي نه دی، تر څو زړه يې پسې وخوږېږي، يا بل  
وانخستلی شي، ولې چې غريب سړی مبایل کې دومره کردیت او  
انټرنټ نشي اچولی، نور له پیام پانې راووتلم، چې ومې لیدو فېسبوک  
هم خلاص ترې پاتې وو، ډیتا مې پرې راچالنده کړه، ايډي يې د (يونس  
افغان) په نوم وه، ټوله ايډي مې سر تر پايه چک کړه، ډېر باادبه؛

دیني، هر اړخیزه علمي او معلوماتي پوستونه یې کړي و، پوستونو ته په کتو یې ډېر فعال، شریف، وطن دوست او له انسانیت نه مالا مال انسان ښکارېدو، ان تر دې چې زړه کې راتېره شوه: د داسې شریف او هېوادنۍ مینې ته ژمن، کاکه ځوان خپه کول خو ولاکه مناسب وي.

خو په هر حال له فیسبوک پانې راووتلم، ګالري مې راوسپړله، لمړۍ پوښه کې دوې، درئ د عبدالله مقري، دوې د میرمن نغمې میهنې سندرې پکې وې او یوه هم د لطیف ننگر هاري، هغه سندره وه، چې وایي: لولفه شوم اور مې واخیست ای بچیانو! ستاسو کور افغانستان یم...

دوهمه پوښه مې راخلاصه کړه، سلگونه عکسونه پکې و، ډېری یې د نظامي کسانو و، خپله یې هم زیات عکسونه په نظامي ینفورم کې اخیستي و، ځینو کې تنها؛ ځینو کې له ملګرو سره ولاړ و، همداسې د پوهنتون نه د فراغت په خولۍ او چپنه کې د جشنوارې د دورې په انفرادي او همصنفيانو سره په مجمعي توګه ئې ډېر عکسونه اخیستي و، له دې هاخوا ډېر نور دغیرې نظامیانو، ښو، ښو منظیرو، ګلانو، حیواناتو... عکسونه یې پکې ځای په ځای کړي و، خو ددې ټولو سربېره یوه پوښه کې ځانته تقریباً دېوې پنځه ویشټ یا هم دېرش کلنې

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

ښځې شپږ، اووه عکسونه و، څلور يې په يوازې ځان اخیستي و، په دريو نورو کې يو ببرسری سپين پوستی ماشوم هم ورسره دی، په يوه عکس کې ورسره ناست دی، بل کې ولاړ دي، دريم کې يو بل ته ورغاړې وتلي، خو دغه د ښځې او ماشوم عکسونه له ورايه ښکارېدل، چې له پخواني کاغذي عکسونو نه اخیستل شوي و، په ټول کې داسې تصور ترې کېدو، چې ممکن د همدې ځوان او مور يې سابقه عکس به وي، چون د فېسبوک د بگرونډ په لمړي نمايش کې يې هم د ډيرې مينې له وجې، درې، څلور عکسونه له همدې عکسونو لگولي و، نور نو والله علم.

لنډه دا چې مبايل مې هراړخيزه چک کړو، څنگه مې چې وړاندې ووېل ددې سربېره چې ښه نوی، او د هغه وخت ماډل بالا سيټ و. (۱۲۸) جی بي حافظې له پاسه (۳۲) جی بي ميمري کار د يې هم درلود.

تر چک کولو وروسته مې دده فېسبوک پاڼه هم بېخي پکې بنده نکره، خپله ايډي مې په بل فېسبوک اپليکشن کې خلاصه کړه، نور مې بې غمه خپله استفاده ترې شروع کړه، خو هره ورځ به مې يو نوي، نوي داسې څه پکې ليدل، چې وجداناً به يې ټکان راکولو، د بېلگې په ښه يوه ورځ مې هسې گوگل ډريو (Drive) راخلاص کړو، ټول يې د

پوهنتون، کورسونو، نظامي تعليماتو مهم اسنادونه پکې ذخيره کړي و، همداسې نور، فکر کې به راتېره شوه چې گویا دا سړی به یې مبایل پسې واقعاً ډېر خپه او پرې کاریاب وي، بده ده، راځه د یو واقعي ځوان په صفت ځان ثابت کړه، کومې شمارې چې پکې ثبت دي، زنگ ورته وکړه، له طریقه یې مالک راپیدا او مبایل یې ورته وسپاره. خو همحال به برعکس دا فکر راباندې غالب شو: چې گویا ما خو یې څه سیمکارت له مبایل نه دی ایستلی، که پسې خفه وی؟ یا یې په اسنادونو کاریاب وی؟ زنگ به یې پسې کړی و، یا به یې راو کړي، کنه نو څه په روع سرداغ لگوي، په همدې کې شاوخوا شل ورځې نورې هم تېرې شوې، اما تردې دمه یې چا پوښتنه ونکړه. کله به فکر کې راغلل: ممکن صاحب یې مړ وي، چې هېڅ پته یې نه لگېږي، ځوانۍ او افکارو ته یې په کتو یې، زړه به مې کړل: خدای ج دې نه کړي د مرگ لایق خو نه دی.

لنډه دا چې میاشت تېره شوه لایې هم چا پوښتنه ونکړه، بله ورځ هسې د ساعتري په پار بیا مې دده فسیوک پانه را خلاصه کړه، له خلاصولو سره سم، کړنگ کړنگ دوه، درې مسېچونه ورته راغلل، دا دوه یې

داستان نستان

دا څه اورم؟

هسې طنزي تصويرونه و، دريم مې راوسپړلو چې کتل مې د (سياره حيا) په نوم يوې نجلۍ له ادرسه ليکل شوي و:

- بيا هم سلامونه يونس جانۀ! هيله کوم، نوره مې په انتظار مه کړوه،  
حداقل يو څه خو ووايه!

مسېچ همدومره و، د بنځپنه نوم سياري حيا له ادرسه را استول شوې  
دې ډول خبرې او مسېچ ته مې تلوسه شوه، د نورو مسېچونو په لټه  
يې، د مسينجر په صفحه پورته پسې ورته شوم، چې ليدل مې، دوه  
مسېچونه يې نور هم کړي و، د لمړي يې له مياشتې زيات وخت وتلی  
و، خپله د مبايل صاحب هم لوستی و، د دوهم بيا (۱۵) ورځې وتلې  
وې، دا نو بيا بې لوستو پاتې وو.

په لمړي مسېچ کې کوم چې خپله يونس هم لوستی و، ليکلي يې وو:

- يونس جانۀ سلامونه!

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

تر هر څه مخکې هيله ده، کامل صحت، او روحي سکن ولرې.

پس له سلامه باور وکړه کالونه کېږي غواړم اړیکه در سره ونیسم، خو څه ستا ستوری لوړ دی، جرئت در باندې در کول اسانه نه دي؛ څه مې پښتون غرور او حیا اجازه نه راکوله، له بلې خوا داسې الفاظ نه و او نه مې هم اوس پیدا کړي، ترڅو څه ناڅه خو مې په هر ذربان کې ستا سره د خپل زړه د لیونۍ مینې نارې در باندې اورولې وی.

ستا سره تړلو نړۍ، نړۍ رنگینو هیلو یو تنه انځور خو مې درته ښکاره کړی وای.

تاته د اندام، اندام؛ رڼه، رڼه لورې، تنده مې درته ښودلې وای...

په پای کې د همدې دریو ټکو په کارولو سره یې مسیج را استولی و، نور یې څه نه ولیکلي.

گوته مې په سکرین کش کړه، دا مې پورته تېر کړو، د دوهم مسیج په لوستلو مې پیل وکړو:

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

- یونس جانہ بیا هم سلام!

ځواب ته مې دې دوه سترگې څلور شوې څلور اته شوې اته شپاړس،  
اما بد بختانه لاهم رامعلوم نشو.

ممکن پیام مې دې لوستی وي؟ خو هسې خبره یا له کوم مستعار ادرسه  
دې گڼلی وي، ملامت نه یې، پوهېږم چون نن سبا خصوصاً ددې  
اجتماعي رسنیو په دور کې، دا د مینې خبره یوه ممعاگرځېدلې.

خو هیله کوم ما دهغه خلکو له جم نه مه شماره، زه مې د خپلې خبرې،  
یعني ستاسره د زړه له تله مینې لرلو د رښتینولۍ او اخلاص د ثبوت  
لپاره ستا هر سوال، هرې پوښتنې او غوښتنې ته تیاره یم او له ویلو دې  
پاتې نه وي، زه، ستا په ښه ځوانۍ، ښایسته وېښتو، قد قامت، ملک  
او شتمنۍ نه یم مینه او نه مې له تېرو پنځلسو (۱۵) کالونو راهسې  
مخامخ لیدلی یې، ما چې لیدلی یې هغه وخت وړکی ماشوم وې، د  
گیرې دې نوم نه و، وینښته دې بې ترتیبه غټ و، زړې جامې دې په تن  
وې، د ظاهري خبرې له مخې دې د مینې درباندي راتلو هېڅ درکې نه  
و، له یو نیم فسبوکي انځور دې پرته، له همغه ورځې مې بیا ترننه نه یې  
لیدلی. همداسې له شتمنو دې هم خبر نه لرم، وي که، نه وي؟ مهم نه  
دي، موږ شکر هر څه لرو اړتیا نه ورته لرم.

## دا څه اورم؟

## داستان نستان

پس طبعاً اوس به دا سوال درته پیداشوی وي: چې نه دې لیدلی یم، نه مې د ژوند له نورو برخو معلومات لرې، پس څنگه امکان لري چې څوک دې بیا د چا سره دومره مینه ولري؟

سوال دې په ځای دی، ځواب کې یې وایم:

- هرو مرو به دې یاد وي؟ شاوخوا خورلس، پنځلس کالونه له مخه چې ورکې ماشوم وې، که څه هم زه له تا ورکې وم، دومره نه پوهېدم، خورا وروسته، وروسته ورځ تر بلې مې چې سر خلاصېدو، په هغه ورکې ځان چې تا له کوم غیرت، جرئت، هوښیاری نه کار واخیستلو، زما د پلار له ډېرې بدې ارادې او وحشت (جنسي تیري) نه دې ځان وژغورلو، هغه ورځ تا یوازې ځان ونه ژغورلو، بلکې له همغه ورځې دې زما توجه او تمایل هم د ځان طرف ته درگرځولی او ورځ تر بلې زیاته دې په لور در زانگه کړې یم، ان تر دې چې میاشت مخکې لمړنۍ پیام درته کول مې، د بوټه درپسې ماتېدو کړس و. البته دا در ماتېده مې نه یوازې د پورته یاد ماشومتوب د ځنگړتیاو په اساس دې و، بلکې نن دې چې انځورونو کې د نظامي دریشۍ په مټ له رتبې (نښان) کوم قدرت وینم، له شک پرته زما د پلار په شمول، له مور سره دې د شوي ظلم د عاملینو، همداسې نورو هغه ټولو ځناورو په وړاندې چې ستا له

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

ناتوانی، بېکسی، یتیمی، مظلومیت نه په استفاده یې ستاسو په کور ځمکو، مادیاتو، عزت او انساني حرمت ځناورنه حملې وهلې، په هر نوعه سزا ورکولو او غیچ ترې اخیستلو یې پوره، پوره برلاسی یې، خو لا هم په وړاندې یې هېڅ عکسل عمل نه بنودل یا هم معاف کول یې ستا په ډېره لویه میړانه او شهامت دلالت کوي، بناءً په ټوله معنا دې له معنویته متشره او ستا په شان د یو باشهامته، ستر انسان په غېږه کې د سکن کولو جل وهې مرغۍ یم، پس په خپل همت او غرور نه ډکه ځوانۍ دې قسم، که به مې غږ نه اورې او ترحم به نه راباندې کوي.

د ځواب په امید مو،

درنښت.

مسېچ همدومره و، څنگه مې چې وړاندې هم یادونه کړې، د فېسبوکي شریفانه فعالیت سربېره، په مېایل کې ځای په ځای کړو مهمو اسنادو، مسنونو دعاگانو، یادگاري تصویرونو او ویدیوگانو... ته په کتو یې د یو ځوان په صفت روحاً د نارمۍ احساس مې کولو یا هم وخت ناوخت به د خپل وجدان لخوا یونیم نرم غږ راباندې کېدو، چې گویا دا منه که

غيرت وي، يا د يو ځوان سره بنايي چې د بل ځوان له شخصي رازونو ډک مبايل يې ترې غلى كړى وي.

خو د سياره نامې نجلۍ لخوا ورته رااستول شو، مسېجونو په لوستلو سره مې د نموري ځوان ليدو ته هم ډېره تلوسه شوه، چون دده په تېر ژوند كې ځينو ډېرو عجيب او حيرانونكو واقعاتو ته اشارې پكې شوې وې، په ټول كې داسې ترې ښكارېده چې د هلك ژوند له كتاب، كتاب جالېو او اوريدني خبرو ډك دى.

همدا و، سره ددې چې د مبايل ورته تسليمولو ته خو يې له وړاندې وجدانا قاييل شوى وم، ولې ددې مسېجونو او مسېجونو كې د هلك د تېر ژوند په اړه د هياجاناتو د يادونو، په باب خپله دده له خولې د كيسه اورېدو په پار مې د نموري يونس نامي هلك ليدو او يو فرصت وخت كې ورسره كناستلو، مجلس كولو ته ډېره زياته تلوسه شوه. مبايل كې يې د شمارو نملر ته ورغلم يوازې دوې شمارې پكې ثبت وې، دواړه مې دايرې كړې، د شبكې له خوا ځواب راكړل شو، چې گويا د دسترس په ساحه كې نشته يا هم خاموش دي، سبا سهار مې بيا امتحان كړې، لا يې هم زنگ تېر نكړو.

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

خو سره ددې چې ما عملاً خپل نیت او ځوانمردي وښوده، د مېایل ورته سپارلو په پار مې یې په دواړو شمارو د تماس ورسره نیولو هڅه وکړه، ولې چې خاموشي وې، زما گناه نه وه، په دې سره مې له شرعي او انساني زاویو بار بار ځان ته له مسولیته د خلاصون ډاډ ورکولو. اما روحاً مې لا هم د نارامۍ احساس کولو، همدې ذهني کشمکش کې څو ورځې نورې هم تېرې شوې، ان تردې چې یوه ورځ ماسپینین دوې بجې وې نیم غرانگی ویده وم، د بالښت سره مې لږزه شوه، همدې موندلې گوشۍ ته زنگ وو، له اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

- بلې!

برعکس د یو ځوان په صاف غږ، راغبرگه شوه:

- سلام وروره! ښه یې، وخت پخیر تېرېږي؟

- وعلیکوم سلام، شکر دی، ته ښه یې، پخیر یې؟

- هو، الحمد لله زه هم ښه یم، له نرمې خندا سره یې پسې زیاته کړه:

- یوه خبره مې درته کوله، که په قهر کېږې نه؟

- نه ولې، مهرباني.

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

د خدا په ساتلو سره يې کړل:

- همدغه سيمکارت چې زنگ مې درته پرې کړی، سره له گوشۍ يوه  
مياشت مخکې رانه ورک شو، فکر کړم تا پيدا کړې؟

- هو !

- بڼا، څنگه واپس يې را کوي کنه؟

- نه !

- ټوکې کوي که رښتيا وايي؟

- څه ملانصرالدين درته ښکارم؟

لنډ يې وخنډل، پسې زياته يې کړه:

- بڼا، څه سمه ده، مښايي دې هم ستا وي، اما يوه ځواني خو وکړه.

- څه؟

- شايد ليدلي دې وي؟ گالری کې مې د ملگرو عکسونه دي، چې  
اکثریت يې اوس شهيدان دي، دا هم په هر حال په يوه پوښه کې مې د  
موريو اووه، اته عکسونه دي، ته باور وکړه ټوله زندگي مې همدغه څو  
عکسونه دي، له هر طريقه چې کولی شې، د واتساف؛ ويبر، مسېنجر

## داستان نستان

دا څه اورم؟

او يا هم له کومې بلې هرې ممکنه لارې دې راته ولېږل، ټول عمر به دې په دعا يم.

- رښتيا؟

- هو، قسم دی.

- څه، سمه ده توکل په خدای ج دا کار به وکړم، ولې په يو شرط.

بيا يې هم وخنډل راغبرگه يې کړه:

- لکه څه؟

- فعلاً چېره يې؟

- د کابل ښار پل څرخي سيمه کې يم!

- ښا ډېر ښه، شرط دا دی، چې ادرس درکوم، همدا اوس به په موټر کې راخېژې، مستقيماً به کارته سخي ته راځې، شپه به له ما سره کوي، خو د شرط اساسي ټکي دا دی، چې قسم به سر له همدې اوسه راسره کوي، د سياري په اړه او د هر هغه څه په باب چې سياري، ستا په تېر ژوند کې اشاره ورته کړې، هېڅ به هم نه رانه پته وي، نه به ذره دروغ وايي.

په دې سره سړي تقريباً په کړس وخنډل، راغبرگه يې کړه:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- ته به ښه په پول صراط تېر شي، داسې تر خوږ گوتو خلک نيسه،  
آوري؟!

په دې سره يې ماته هم خدا را وستله کړل مې:

- باور وکړه زښته زياته مې تلوسه شوې، ستا نه په هر صورت چې وي،  
دا وضاحت غواړم، اما ډاډ درکوم، که کومه خاصه خبره پکې وي، يا نه  
خوښوي چې عام پخشه شي؟ داسې فرض کړه، لکه دېوال ته چې  
غږېدلی وي.

لنډه دا چې له ډېرو چونو او دلايلو وروسته مې قانع کړو، وېل يې:

- څه سمه ده، آدرس يو ځل بيا راته ووايه!

- فعلاً دې خپل موقعت پلخرخي ياد کړو؟

- هو.

- ښا، صحيح ده، موټر لري؟

- نه، شخصي موټر نلرم، نظامي شته، خو زه غواړم ښاري موټرو کې  
درشم.

- سمه ده، بيا نو ترڅو زيات مصرف دې ونشي، له پلخرخي په يو موټر کې راوخېږه، ښار ته راشه، ښار کې د سينما پامير له سيمې د کارته سخي موټر راځي، په يوه کې راکينه، زه به مخکې له مخکې زموږ د موټرو تم ځای کې درته ولاړيم، همدې شمارې سره تماس کې اوسه.

لنډه دا چې يو، يونيم ساعت وروسته تقريباً ماښام و، چې راوړسېدو، له يو ټکسي کورلا موټر نه ښکته شو، که څه هم سم له وره مې وپېژندو، چون څنگه مې چې په عکس کې ليدلی و، همغه شان خورا ښکلې او دنگه ځواني يې لرله، سپين نوي کالي او تور خياطي واسکت يې په تن و، همداسې ډېر ښايسته وينستان يې درلودل. اما لږ شکمن پرې ځکه شوم چې لاس کې يې د تازه ميوې (کينو) يو سر بسته کريټ (صندوق) و، ترې چارپېره رشمه کې يې گوتې وراچولې وې، په دې سره زړه کې راتېره شوه: ممکن ددې کورو څوک وي، يوه لحظه مې ساه ونيوله، چې دی د سرک په څنډه ودرېدو، د کينو کريټ يې په ځمکه کېښودو، د موټرو او خلکو په گڼه گڼه کې يې هاخوا دېخوا وکتل، بيا يې مبابيل ته لاس کړو، نور مې شک په يقين بدل شو، پرې ورروان شوم، دده هم چې سترگې راباندې ولگېدې موسکې شو، له لرې يې غېږه خلاصېدو ته جوړه کړه، که پام مو کړی وي؟ ځينې خلک ډېر ښه هنر لري، پخپلو

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

لمړيو څو خبرو کې مقابل کس ورجلبوي، تر منځ يې هغه د ناشناختۍ بدخونده او په ترديد ولاړه فضاء له منځه وړي او د ځينو بيا فطري خبرې خوږې لگېږي دا کمال وي پکې چې په لمړي ځل لېدو سره د سړي ټول حواس داسې ورسره آستي کوي، ته وا چې کالونه مې څنگ په څنگ او ډېر ښه وخت ورسره تېر کړی. نموري ځوان هم همداسې ځانگېر نه لرله، نه پوهېږم چې په خبرو کې يې دا کمال و، که څېره يې خدای ج جذابه او خوږه پيدا کړې وه؟ خو فکر کړم، الله ج په دواړو خوشبختيو نازولی و، همدا و چې ما يې هم هېڅ د ناشناختۍ احساس ونکړو، په ټوله مينه مې غېږ ورته وشکوله، د څو لحظو لپاره مويو بل ښه تخته غېږه کې ونيول، په سترې مشي پسې پيوست د پښتانو د رسم او ارواج اړوند دوهم ځلي د حال احوال پوښتنې تر کولو وروسته يې په خدا سره کړل:

- ماشاءالله څه گل ځوان يې، خو کاشکې ستاسو کور بل ځای وای، ددې ساحې نه مې سخت بد راځي.

- امم همم باور وکړه، ډېره لويه اشتبا کې يې؟ کنه دا د کابل ښار په سطحه بهترينه سيمه ده.

د خدا په ساتلو سره يې کړل:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- مخکې زما هم خوبښېده، خو یوه میاشت وړاندې سخي زیات ته په تفریح راغلی وم، خورا ستونزې راته ترې جوړې شوې، اوس مې ښه نه ترې راځي.

په دې سره یې زه هم وخنډولم، بیا مې ورته کړل:

- دا د کینو کریتې دې څه کولو؟ زموږ کور هااااغه د غره لمن کې دی، اوس یې ترهغه څوک یوسي؟

موسکې شو:

- مه ورخطا کېږه، په تايي نه وړم.

له همدې سره پرې وتیت شوم، رشمه کې مې ګوتې ورواچولې، کړل مې:

- بیا خو مې نو شرم ته ترې، دا په لارو شناخته خلک او ګاونډیان به مو څه وایي چې درانه بارونه په میلنو راوړي.

سړی ډېر ټینګ شو، خو ورسره ومې نه منله، کریتې مې خپله راوخیستو راروان شو، بالاخره په ګپ، ګپ کور ته راوسېدو، دروازه کې مې صندوق په ځمکه کېښودو، دم راسنۍ لویه ساه مې واخیسته ټوکتاً مې ورته وېل:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- پرې مړ دې کړم، ظالمه! چې راخيستې دې هم يو چارک به دې رااخيستې وې، دا په چا خورې؟ کور کې مو نور څوک هم نشته چې و خوري، زه تنها يم، زما بيا بېخي نه ورسره لگېږي.

ځواب مې يې واپس په ټوکه راوگرځولو، کړل يې:

- څه خير زما سخته ورسره جوړه ده، خوړل کېږي.

ومې خندل، له همدې سره مې د دروازې دست گير تاو کړو، مخکې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ يې راوړو:

- وښه، که تکليفېږې نه؟ لږ د اودس کولو اوبه راکړه.

اوبه مې ورکړې اودس او لمونځ يې وکړل، بيا مې چای ورته رادم کړو، د چايو په سر مې پوښتنه ترې وکړه:

- ولې دې دومره پس زنگ پسې ووهلو؟ دا مبايل خو ما تقريباً يوه نيمه مياشت له مخه پيدا کړو؟

- هو بلکل، اصلاً ده چې ما ټول تحصيل نظامي برخه کې کړی، په همدې اساس اوس د سرحدي پولسو په لیکو کې د عاجل کمکي قواو افسر يم، د سرحد په هر برخه کې چې وضعه اضطراري شي، اوله چيغه

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

يې پر ما گډه بېري، پس څومره چې زر کېږي، هغلته د کاپي اندازه پوځ او مهماتو سره ځان رسول زما مکلفيت دی...

په خبر کې يې ورولوېدم:

- آها! دا خو ماشاءالله لوی سړی وختلې.

موسکي شو کړل يې:

- لويي له څه نه شوه؟ شپه او ورځ د خپل هېواد او هېوادوالو خدمت کې يو لاس په نامه ولاړ غلام شى يم. پسې زياته يې کړه: هغه ورځ هم زه او څو نور ملگري مې کارته سخي زيارت ته په چکر راغلي و، خو دقيقې مولا نه وې وتلې، چې له وزارت نه يې زنگ راته وکړو وېل يې:

- پکتيا کې په فرضي کرښه د افغان او پاکستاني ځواکونو تر منځ جگړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري، زموږ د پوله ساتو ځواکونو مرستې ته اړتيا ده.

ددې خبرې له اورېدو سره، په ډېره بېړه او عجله راجگ شو، حتا هغه د خوړلو بيسکوتو او جوسو پلاستيکونه او قوټي مو هم کثافت دانۍ کې وانه شوى چولى، فکر کړم مبایل هم همغه کې رانه پاتې شوى و، زه وزارت ته له رسېدو سره سم، د ضرورت په اندازه قواو او تجهيزاتو

سره، پکتیا ته ولاړم، جنگ دوی ورځې دوام وکړو، ممکن خبر شوې وي؟ سره ددې چې دښمن ته مو ډېر تلفات ورواړول، خو له بدمرغه، دوه ملګري زموږ هم زخمیان او د قاسم جان په نوم یو ملګری مو شهید شو. پس که څه هم له دوه ورځو وروسته جنگ ودرېدو، خو موږ تر یوې میاشتې د آمله باش په حساب پکتیا کې پاتې شو، هلته هېڅ یوې مخابراتي شبکې کار نه کولو، چې زنگ مې درته کړی وای.

- بڼا، بڼا صحیح ده، زه هم حیران وم، چې سره ددې چې خپل سیمکارت یې مایل کې دی، بیا هم ولې څوک زنگ نه پسې کوي؟ ګوشی کې دې هم یوازې دوی شمارې وي، یقین وکړه دواړو مې بار بار دایرې کړې، خو زنگ یې نه تېرولو بندي وي.

- هو، رښتیا دا مایل مې صرف د انټرنیټ لپاره کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه دا نمبر له بل چا سره شته.

دواړه په همدې کیسو و، ورکي ورور مې چلمچي او کوزه راوړه، لاس مو پرېمنځل، تر ډوډۍ خوړلو وروسته، د چای څښلو په محال مې اصلي موضوع وړ واچوله، جیب ته مې لاس کړو، دده خپل مایل مې راویستلو، پرې راکوږ شو، زما په لاس کې یې په دې یوه ګوته کار پکې شروع کړو، ګالري یې راخلاصه کړه، اول یې ها د مورد عکسونو

## داڅه اورم؟ داستان نستان

پوشه وکتله، بيا يې په دې نورو پوشو کې ځای په ځای کړو، موادو زر، زر نظر تېر کړو، نور يې له مېايل نه لاس ورتول کړو، وېل يې:

- کورودان چې دا عکسونه دې نه دي حذب کړي، مېايل پسې منه که په ټول ژوند درته راغلی وای مگر...

تر څو يې خپله خبره تکميلوه، وروټکېدو، ورجگ شوم، مور مې وه، لاس کې يې کینو و، قاب مې ترې راوخیستلو، د یونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه ورته کېناستم، زما د کېناسو سره سم يې وېل:

- کاشکې دومره ډېره يې نه وای رالېږلې، زه دومره نشم خوړلی، ستا خو هسې بده ایسي نه يې خورې.

ومې خندل، ورغبرگه مې کړه:

- هو، دا خوده، خو خیر ستا لپاره به یو، دوي وخورم، ولې چې د مېلمه سره گوتې وهل ثواب لري.

په دې سره دواړو وخنډل، څو لحظې نور هم هاخوا او دېخوا وغږېدو، بلاخیره ورته کړل مې:

- سړیه! شپه تېره شوه، تا خو په اصلي خبره، د سیارې په مسیجونو او هغه عجایبو چې دې يې په مسیجونو کې یادونه کړې وه، بېخي خاشه

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

اچولې، خدا کې مې پسې زیاته کړه: شروع وکړه، کني منه که دې  
مبایل رانه اخیستلی و.

وخندل، کړل یې:

- سیاره له ما ته ښه پېژنې، زما یې منه که نوم یاد و، ماسښین چې تا یې  
مبایل کې یادونه وکړه، رایاد شوه، رښتیا یوه ورځ مخکې له دې چې  
مبایل رانه ورک شي، مسېنجر ته مې د سیاره په نوم نجلۍ له خوا، یو  
مسېج راغلو، په دنده کې وم، نیم او نیمکله مې ولوستلو، ترڅو مې د  
صحيح لوستلو او ځواب ورکولو کاپي وخت ورته پیدا کولو، مبایل  
مې ورک کړو، هر څه پکې ولاړل، ته صبر اوس یې وگورم، چې څه یې  
ویلي بیا به پرې غږېږو، لاس یې ور وغځولو، د دواړو تر منځ په  
پوشتۍ ایښی مبایل یې ورجگ کړو، د مسیجونو په لوستلو یې شروع  
وکړه، ما دې بل لور ته څنگ ووهلو، له چایو مې ورکې، ورکې غوړپ  
کولو، خاموش ناست وم، ترڅو مسیجونه ولولي، څو لحظې وروسته  
یې مبایل واپس په خپل ځای کېښودو، رنگ یې تک تور شو، ټول  
سورونه یې گډه وډ شول، حتا غږ یې هم تغیر وکړو.

د گپ په ښه مې ورته کړل:

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

- لکه چې تر اوسه دې مینه نه وه کړې؟ لمړۍ ځل دی چې د یوې نجلۍ له خوا د مینې غږ آوري، ځکه یې دومره تاثیر درباندي وکړو؟  
- نه دغه خبره نه ده.

- بڼا، بیا نو له ما وشمېدې په ځینو رازونو دې چې سیارې رابرسېره کړي؟  
- نه، داسې هم نه ده.

- بڼا، بیا دې نو ولې حالت ورسره بدل او رنگ تغیر شو؟  
- یعنې هرو مرو غواړې، په هر څه پوه شې، ترې تېرېږې نه؟  
- هغه د ورځې مایل کې راسره کړی قسم دې که درته بې معنا وي؟ مه یې وایه.  
دلته مې بیا لږ راموسکی کړو.

وېل:

- څه سمه ده، ته دې په تشویش کې نه وي، کنه زما عادت داسې دی، چې هېڅ کله د تېر ژوند په ناخوالو نه فکر کوم، نه یې په خوله راوړم، ټول فکر او پام مې سبا او راتلونکي ژوند ته وقف کړی. خو خیر څنگه

مې چې ووبل ته دې په انديښنه کې نه وې، ملامت هم نه يې، ستا په ځای که هر څوک وي، دا تشویش ورته پيدا کېدو، چون دې هم لکه ښه مسلکي ژورنالسته هغه جوش، جوش نقطې پکې راټولې کړې. خو په هر حال د سياري مسېجونو ته په کتو پوهېږم چې تا ته زما په اړه کوم، کوم سوالونه او پوښتنې پيدا دي؟ بناءً فکر کوم ټولو پوښتنو ته دې د ښه او لنډ ځواب درکولو په پار اړتيا ده، چې لنډو کې مې په خپل تېر ژوند رڼا درته واچوم، چې په دې سره به دې انشاء الله په نوبت نوبت د هرې پوښتنې قناعت بخشه جواب ومومي.

- مهرباني ورته غوږ، غوږيم.

- خبره داسې ده چې زه د (.....) ولايت (.....) ولسوالۍ او په (.....) کلي کې مې نړۍ ته سترگې غړولې، د پنځو کالونو په عمر وم، پلار مې يوه چاودنه کې خپل ځان له لاسه ورکړو، بدبختانه يتيم شوم، يتيمي هم بلا پسې ددې وطن هر څلورم او پنځم ماشوم يتيم دی، زه هم تردوی زيات نه وم. اما زما تر ټولو ستره بدبختي دا وه، چې په داسې يوه کور، کلي، داسې يوه چاپېريال کې يتيم شوم، که څه هم ځانونه يې مسلمان گڼل، خو د کړو وړو له مخې په تمامه معنا هغه د لوط (ص) د ظالم قوم په څېر و، ظالم، لواطت، زنا، غصب، د کونډې، يتيم او مظلوم مال

خوړل، وژل، ځورول او همداسې نور هر وحشت پکې د مېړنيو خلکو  
 خاصه او وياړگېنل کېدل، نه يې له الله ج ذره وېره درلوده، نه يې د شرم  
 او حيا په نوم څه پېژندل، همدا و، ترڅو مو د پلار له وير نه سترگې  
 وچې دې، په مور مې يې منگولې خښې کړې، مشر کاکا مې نکاح کړه،  
 په داسې حال کې چې ډېر سپينږيری و، زما مور دده د لور همزولې  
 راتلله، خلاصه له مور نه يې هم ددې په ژوند یتيم کړم، نور مې مور د  
 کاکا د کور مينځه شوه او همداسې زه يې مریي شوم، دواړه د کاکا، د  
 کاکا د مشرې ښځې، زامنو، لورگانو، ميلمنو، غواگانو، پسونو،  
 ځمکو په خدمت کې شپه او ورځ سر په تالاق اوښتو، له سرگرداني ما  
 او مور مې له يوبل سره د دوو خبرو موقع نشوی پيدا کولی، کيناستل،  
 ځان او جامې راپاکول، يا نور هغه د مور او بچيانو تر منځ راز او نیاز  
 خو په ځای پرېږده. همداسې د پلار په دوران کې مو ځان ته کور  
 درلودو، درې څلور جريبه ځمکې، باغونه مو لرل، نسبت ټولو کاکا  
 گانو ته مو ژوند او اقتصاد ښه و، چون پلار مې د سيمې په سطحه د  
 لوی دارالعلوم مدير و. ښه معاش يې لرلو، ځمکې مو دهکان کاله  
 کولې، خو له بدمرغه کله مې چې پلار شهيد شو، کاکاگانو ته مې د  
 خپل ورور مرگ ناڅاپي اخترو، په ټوله بې رحمۍ يې زما او د مور په  
 شمول مې، کور ځمکې هر څه مو يې په خپلو کورونو او ملکيتونو

ورگه کړل، ما او مور مې نور دواړو صرف د هغه او دغه د خپرې له وېرې او ترې بچ کېدو په پار شپه، ورځ په هغه خدمتونو چنگاو و، چې زموږ له توان نه به ډېر درانه و، که څه هم، څنگه مې چې مخکې و وېل، دلته تنها زموږ کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، بلکې عام ذهنیتونه همدا سې و او تنها زما دا حال نه و، دلته د هر یتیم، کونډې، بې کسه، بې وسه لپاره ځمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې کورنۍ سربېره د کلي او سیمې له اکثریت خلکو ډېرې بدې خاطرې لرم، کیسه به یې بېخي اوږده شي، له نورو یې تېرېږم، مستقیماً د سیارې د پلار کیسه ته راحم، کوم چې دې په مسیح کې اشاره ورته کړې وه.

یوه ورځ مې د کاکا دوهم زوی (قلندر) پیسې راکړې، دوکان ته یې په سیگریټو پسې ولېږلم، سیگریټ مې واخیستل، کله چې واپس راتللم، په لاره کې د سیارې له پلار سره یو ځای شوم، دوکانونو کې یې سودا کړې وه، دروند پیتۍ یې په شاه و، د انسانیت، ثواب، یا هم مشرانو ته د احترام له مخې مې پیتۍ ورسره راسپک کړو، د لوبیا او دال نخودو پلاستیکي خلتې مې ترې راواخیستلې، د دوی کور زموږ له کورنه څو کورنه رامخکې و، دروازې ته په رسېدو سره مې خلتې ورته ونيولې، کړل یې تر دې دروازه یې راسره دننه کړه، حویلی ته

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

ننوتلو، زه وړاندې ترې شوم، د سودا خلتې مې د برنډې په څنډه کېښودې، واپس چې راتاو شوم، ده خپل پنډوکی ځای په ځای د دروازې تر شاه ایښي و، زر، زر یې دروازه ځینځیر کړه، غږ مې پرې وکړو: ولې دې ځینځیر کړه؟ زه وځم.

چپ لاس دالان طرف ته یې اشاره وکړه، وېل یې:

- ته راشه دلته یو څه دي، کاکا ته یې دې ور وړه. په غلته اراده یې پوه شوم، دالان ته له ننوتلو مې انکار وکړو، له همدې سره یې لاس راواچولو، په زور یې کشکوم، که څه هم دی پوخته ځوان و، زه وړکی دولس، د یارلس کلن ماشوم وم، خود الله ج مرسته وه، سره ددې چې ټول زور یې راباندې ختم کړو، خو اطاق ته یې د ننه نه کړی شوی، بلاخبره همدلته حویلی کې یې د خپلې شهواني تندې راباندې ماتولو هڅه پیل کړه، اما الحمد لله په دې هم ونه توانېدو، که څه هم جامې مې یې راوشکولې، موشت، موشت ویښته مې یې لاسو کې وریاتې شول، له پزې مې سرې وینې روانې وې، شونډه مې هم زخمې شوه ولې بیا هم د الله ج مدد و، په داسې حال کې چې نور مې بېخي نفس ولاړ و، یو موټی د نغري ایرې په لاس راغلې، مخ ته مې یې وروشیندلې سترگې یې له ایرو ډکې شوې، دی په خپلو سترگو شو، زه ترې خوشې شوم، تر

خو بې بيا سترگې وازولې، ما ته دومره موقع په لاس راغله، زرمې د دروازې ځينځير خلاص کړو، ترې راوتنبوم. نور نه يم پوه چې سياره چېرته وه؟ مخامخ د بالاخانې کړکۍ وې، کيدی شي له همغه کړکيو بې زما او د پلار تر منځ بې د جنجال، کش او گير صحنه ليدلې وي...

د يونس خبرو دوام لرلو، زړه مې درد وکړو ناڅاپه پکې ورولويدم:

- اخ څار، څار دا خو رښتيا هم لويو ځناورو ته او د لويو ځناورو په محله کې خوار شوی بې.

- ته صبر چې نه مو پرېږدې، کيسه واوره، د سيارې له پلار نه چې په تېښته بريالی شوم، خپل کور ته ورسېدم، سربېره ددې چې د کاکا زوی مې د ډېر ځنډ کولو له وجې راته غوسه و، جيب کې مې سيگرېت هم مات شوي و، يو جرم مې دوه شو، پرته له دې پوښتنې کولو، چې ځنډ مې ولې وکړو؟ سگرېت ولې مات دي؟ يا هم جامې مې ولې شکېدلې؟ د سيگرېت څمار پسې اخيستی و، له غوسې بې تر پوزو شين دود ختلو، ډېر بې رحمه بې ووهلم، ان تر دې چې بې هوشه شوی وم، د شهادت د گوتې په رانښودلو سره بې کړل: دا وينې چې کړه ده؟! همغه ورځ د کاکا زوی راماته کړه.

خو په هر حال، کيسې زياتې دي، څنگه مې چې ووبل، که پرې غږېږو، تر سهاره به يې يوه برخه هم ختمه نشي، بل خوا نه غواړم تر دې، دې زيات پرې جگر خون کړم، خلاصه همدا سې د کاکا د زوی عکس العمل او سياري د پلار کيسه ته ورته، حتا تر دې هم بدې سلگونه خاطرې د خپلې کورنۍ او ګاونډ له خلکو لرم، بښلي مې نه دي، خدای ج دې ورسره پوه شي. راځم دې ته، زما مور مې چې کوم کاکا نکاح کړې وه، يا زه چې ورسره اوسېدم، له سره يې هم مزه نه وه، اما څه وخت وروسته بېخي ضعيفه شو، نور د هېڅ کار نه و، زامن يې نااهله و، هغوی هم مرسته نه ورسره کوله، همدا و چې اقتصاد مو بېخي صفر شو، د سمې لوږې سره مخ شو، دې وضعیت تر ډېره دوام وکړو، بله ورځ مې د کاکا يو سابقه ملګری يې پوښتنې ته راغلو، زموږ اقتصادي خراب وضیت يې چې وليدو، کاکا ته مې يې کړل:

- په (.....) ولسوالۍ کې د (.....) کلي ملک رحيم د خپلې مهمانخانې لپاره هر کال يو برابر هلک مزدور نيسي، اوس يې هم زما يو ملګري ته وېلي، چې يو بيدار هلک راته راپيدا کړه، که ستا زړه وي؟ دا يونس به ورو لېږو، کال وروسته يو نيم خروار غنم ورکوي؟

کاکا مې خوشحاله شو وېل يې:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- ولې نه، ورسره وغږېږه، چې بل څوک ونه نيسي.

لنډه يې دا چې سبا نه، بل سبا يې ور روان کړم، سره ددې چې مور مې ډېره صابره بنځه وه، ډېر لوی لوی، دردونه يې په پټه خوله زغمل، خو کله يې چې زه تر دروازه ایستلم، ډېرې بې اختياره چيغې يې وکړې، چې په هېڅ صورت د هېرېدو نه دي. خو په هر ترتيب، خلاصه تر څو ساعته پلي مزل وروسته د سيدانو سيمې ته ورسېدو، د کاکا د ملگري کور مې همدلته و، شپه مې ورسره وکړه، سبا له چای خولو مخکې يې بوتلم، د کاکا ملگري مې، دده يو بل ملگري ته وسپارم، دا سړی علي مرجان نومېدو، تکړه سپينږی و، پخوا يې د ملک رحيم دهکاني کړې وه، له دې طريقه يې ورسره پيژندل او د کور لپاره د خدمتگار ورته پيدا کولو غوښتنه يې ترې کړې وه، علي مرجان کاکا بد سړی نه و، چای يې راباندې وڅښلو، وروسته روان شو، په لس دقيقې پلي مزل کولو سره سرک ته ورسېدو، له ډېرو ډېرورانو سره يې د کرایه په سر چنې ووهلې، ولې چې ډريورانو زما پوره کرایه غوښته، خو مرجان کاکا وېل چې وړکی دی، د نیم نفر کرایه يې درکوم، بالاخره له يوه ډېرور سره جوړ شو، لار تر ډېره خامه وه، تقريبا څلور، پنځه ساعته مزل مو وکړو، د لارې په اوږدو کې مو يو ځل مو ترهم بدل کړو، له لمړي نه

نښکته شو، بل ته وختلو، لنډه دا چې قضا ماسنښن د ملک رحيم کور ته ورسېدو، مرجان کاکا په بېړه چای او ډوډۍ وخوړه، نور يې زه ورته تسليم کړم، دی رانه روان شوو، که څه هم ملک صيب د شپې لپاره ورته ټينگ شو، خو دده تلوسه وه، شين گل دره کې يې د کوم خان د ځمکو دهکاني نيولې وه، خپلو کروندو ته يې ځان رسولو، ددې سړي روانېدو ډېر زيات تاثير راباندې وکړو، سره ددې چې د ستونزو سره د مقامت په برخه کې مې مور ته ورته وم، هر درد مې په پټه زغملو، ولې دلته له کوره ډېر لرې او نابنده خلکو منځ کې په تنها پاتې کېدو سره ژړا راغله. خوزر مې سترگو کې راډنډ اوښکې غلې، غلې د غټې کوتې په خټ پاکې کړې، ځان مې کابو کړو، تر څو څوک پوه نشي. مرجان کاکا ولاړو، ما هم په ټول خفگان او د فرياد له چينغو په ډکه سينه واقعته غاړه کېښوده، د يو مزدور يا هم خدمتگار په صفت سر له همدې شيبې مې د ملک صيب او د کورنۍ د نورو غړو له خولو يې د امر په راوتلو پسې غوږونه څک کړل.

خو دا چې ما تر دې دمه له ډېرو بې رحمه خلکو سره ژوند کړی و، نو هېڅ مې فکر نه کولو چې انسانانو کې به داسې انسانان هم وي، چې تر ځانه په ټيټو يا تر لاس لاندې نورو انسانانو شفقت او ترحم وکړي، خو

الحمد لله ملك صيب مې دا مفكوره بدله كړه، نه يوازې دى بلكه بڼه يې هم ډېره صيله رحمه او مهربانه ميرمن وه، دوي، درى شپې خويې د يو گيلاس پورته كولو هم راته ونه وېل، پس له دريو ورځو يې كرار كرار زما مسوليتونه راته په گوته كړل، د دوى د مهربانۍ له مخې د مسوليتونو په لړ كې مې يو مهم مسوليت دا هم شو، چې د ملك صيب د بچيانو سره، كوم چې زما په سن، لوى او واړه و، يو ځاى جومات ته د درس او لمانځه لپاره ولاړ شم، همداسې د كور لپاره يې چې استاذ ورته نيولى و، له هغو هم درس ووايم، د ځمكو او غواگانو د كاله كولو او له كور نه بهر درنو كارونو لپاره يې دهكانان درلودل، ما يوازې تر كور دننه د دستيار په صفت ځينې سپك سپك كارونه او د مهمانځانې څارنه كوله، ميلمانو ته مې چاى، ډوډۍ وروپل، تر ډوډۍ خوړلو وروسته به مې لوبې ترې رايستل، دا چې ما خپل كور كې بېخي زيات او درانه كارونه كړي و، دا كارونه هېڅ په كار راته حساب نه و، د كم وخت په تېرېدو سره ملك صيب هم بڼه رانه ډاډه شو، زه هم راحت وم، يوازينى درد مې په مور روان ظلم، شاخه كارونه، ديو او بل له خوا وهل ټكول، او همدارنگه زما د راتلو په وخت ددې د سوو چينغو ياد و، دې درد واقعاً ډېر ځورولم، حتا كوم بڼه خواړه به مې چې خوړل هم، تر سترگو به مې ختلې وه. ددې علاوه دا آرمان به مې هم كولو، چې

کاشکې زما له آرامتيا، خو چا خبره کړې وای، اوس به ځان ترې هېر وي، ما پسې به زړه خوري، همدا و، که څه هم نور مې، نه کلی یادېدو، نه مې کوم کس یادېدو، یوازې او یوازې مې د مورد لیدلو او له خپلې آرامتیا نه د خبرولو په پار، د کال د تېرېدو او زما د رخصتۍ وخت رارسېدو ته میاشتې، هفتې او شپې، ورځې شمارلې.

په دې خبره یې یوه لویه له درده ډکه ساه واخیسته، راسم شو، په گیلانس کې پاتې چای یې غوړپ کړو، واپس یې تکیه وکړه، کیسې ته یې دوام ورکړو:

- ژوند تېرېدو، خو که هرڅو د خپل کور په پرتله دلته راحت وم، خواره مې سم و، بیا هم ورکې وم، لمړۍ مسافري وه، له دوو دریو میاشتو وروسته مې مور پسې بېخي ناطاقته شوم، مگر چاره نه وه، یوازې د هرې ورځې په تېرېدو سره د کال د پوره کېدو او مور ته تللو په امید مې ځان ته ډاډ ورکولو، ان تردې چې په همدې تلوار او د هرې ورځې، شپې په شمارلو سره مې نهه میاشتې د ملک صیب کور کې تېرې شوې، نور مې نو دوې میاشتې رخصتۍ ته پاتې وې، اخیرنۍ میاشت مې ټوله رخصت وه، که څه هم په دې تېرو نهه میاشتو کې نه چا کومه څپېره ووهم، نه یې کوم بل بد چلند راسره وشو، هېڅ ستونزه مې نه لرله، بڼه

داڅه اورم؟

داستان نستان

خوشحاله وم، څنگه مې چې وړاندې ووېل، نور مې خپل کور، کلي ته هم هېڅ زړه نه کېدو، صرف او صرف مور مې ډېره زیاته یادېده، خو بدبختانه همدې وخت کې یوه ورځ د نورو ورځو په څېر د ملک صیب د دوه زامنو او یوې لور سره د سهار تېم درس وېلو لپاره مسجد ته ولاړم، مسجد ته د داخلیدو سره سم د ملک صیب مشر زوی (سردار) چې زموږ تر مخ وو، سلام یې واچولو، د مسجد په تېږه څو ناستو کسانو، علیک کړو، وړاندې دېوال ته یو بل سپینېږي ډډې وهلې وه، چې ورته ځیر شوم، زموږ یو کلیوال و، خدايزده له کومې خوا به راغلی وو؟ خو په همدې مسجد کې یې مسافران شپه کړې وه، ورغلم ستړي مشي مې ورسره وکړه، ده ونه پېژندم، وریاده مې کړه د مدیر فاروق زوی، د شیر زمان لمسی یم، نور یې وپېژندم وېل یې:

- بنا، بنا ماشاءالله ځوان شوی یې، پلار دې خدای ج وېښه، هغه وخت ته بېخي ورکې وې، پسرلی دې د مور جنازې ته هم درغلی وم، ستا پوښتنه مې وکړه...

مخکې له دې چې خپله خبره بشپړه کړي، خبره کې یې ور ولوېدم:

- زما د مور جنازې ته؟

- هو، ولې کاکا دې (شیردل خان) چې نکاح کړه ستا مور نه وه؟

ددې خبرې په اورېدو سره ته وا برق ونيولم، غيرې ارادي د يوې چيغې په کولو سره جگ شوم، واپس په ځمکه ولگېدم، نور په ځان نه يم خبر، که څه هم وروسته بيا په مسجد کې موجودو خلکو راته وېل: داسې چيغې دې وکړې چې درس ته راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتېښل، خو زه يوازې له لمړۍ چيغې پرته په نورو نه يم پوه شوی، او نه په دې پوه يم، چې چا پورته کړم، خو يو وخت مې چې سترکې وغږولې، شپه وه، دکلی په کلينک کې وم، سيروم راته بسته و، تر لږ څه زيات را بيدارېدو وروسته په همغه شپه کې کور ته راروان شو، ملک صيب او يوه ميلمنه راغلي خور يې هم راسره و، په لارو بيا راته د هغه سپينېږي خبره را ياد شوه، زړه مې بيا هم سختې څړيکې وکړې، خودا ځل بې هوښه نشوم، ولې ژړا مې کنترول نشوی کړی، تر کوره مې په چيغو، چيغو ژړل، سره ددې چې په ټول ددې دومره وخت کې چې د ملک صيب سره مې تېر کړی و، تش تندي مې يې د ځان په وړاندې ترېو نه و ليدلی، اما دلته چې په دلاسا او ډاډگيره نشوه، اخير غوسه شو، ان بار بار يې د وهلو گواښ راته وکړو، خودا چې ماته مې د ټولې زندگۍ په ميراته کې يوه مور، هغه هم د ظالمانو په غېږه کې گروگان

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی وم، حتا جنازې ته یې چا نه وم ورستلم، زړه مې له حده زیات درد کوو، په خپله ژړا مې اختیار نه درلودو.

کور ته له رسېدو سره سم زما د حال په لیدو، د ملک صیب په کور کې هم د یو لوی ماتم په بڼه، دده په شمول، ښځې یې، خور یې، بچیانو، لورگانو یې، ټولو په چیغو راسره وژل، ملک صیب عیني ژړاډه که د تسلي په پار بار بار راته وېل:

- ژاړه مه، سبا دې کور ته بیا يم، پلار دې، وروڼه، خویند ټول دوستان به دې وويني، ښې ډېرې شپې ورسره وکړه.

د ملک صیب دې ډاډه گیرنې مې لا په زخمو مالګې دوړولې.

که څه هم دی ملامت نه و، چون ما تر دې دمه د خپل کور له بد وضعیت، زما او مور سره مې د شوي او روان ظلم په اړه هېڅ هم نه و ویلي، بلکې د دوی په مخکې کې به مې تل د مور تر څنګ د کاکا نوم هم کاکا نه بلکې پلار یادو، همداسې اولادونه به مې یې خویندې او وروڼو یادول. په دې ورځ یو خوا درد اخیستی وم، بلخوا دده په ځواب کې اړ شوم، ورغبرګه مې کړه:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- هېڅ کله زه بيا هغه کور ته نه ځم، که ته ماته د تل لپاره هم رخصت راکړې، زه به د پاتې ژوند پکې تېرولو په پار سر صحرا، غرونو، ځنگلونو ته ولاړ شم، مگر هغه کور ته به ولاړ شم.

- ولې، پلار، خویندې وروڼه نور دوستان دې نه یادېږي؟

په دې سره مې له واقعته نه پرده ورته پورته کړه، د خپل اصلي پلار د مرگ، ورپسې د کاکا له خوا مې په ټول جبر او زور زیاتي د مور سره نکاح، د کور، ملک او مال چور چپاول...

همداسې ټوله کیسه مې ورته وکړه، ملک صیب په زړه ډېر نرم انسان وو، د کیسې په اورېدو سره، راجگ شو، کلک یې سینې پورې ونيولم، داسې سلگۍ یې وکړې چې ما ترننه بیا د غټ سړي هسې ژړا او سلگۍ ونه لیدې، عین حال کې یو ځل بیا په قهر شو، وېل یې:

- تا ولې مخکې دا کیسه نه کوله؟ خو بیا هم چورت خراب نکړې، ته نور د هیچا زوی نه یې زما زوی یې، زه به د چا څه، او څه وکړم چې درېسې راشي.

کور یې ودان لکه څنگه یې چې ویلي و، تر دې وروسته یې د لباس، خواړو، او بل هر ناز او نزاکت له حسابه تر خپلو بچیانو یوه ذره کم ونه

شمارلم او نه هم ما په کومه برخه کې تر دوی د کمي احساس وکړو، ان تردې، که څه هم ما مخکې هېڅ درس نه و، ویلي، خو الحمد للہ پرېښه استعداد مې لرلو، ددې څو میاشتو په لړ کې مې مسجد او کور کې دده د بچیانو سره د درس وېلو په نتیجه کې دده د بچیانو په اندازه لیک او لوست زده کړي و، په داسې حال کې چې دده بچیان په آتم او نهم صنف کې وو، ما د صفر نه شروع ورسره وکړه، دا وړتیا به مې وخت ناوخت ملک صیب هم ستایله. نو عین وخت کې یوه خوشبختي دا شوه، چې همدې شپو ورځو کې ملک صیب قصد لرلو، ترڅو نور خپل بچیان د کلي له لیسې د ولایت مرکز کې د افغان ترک لیسې ته انتقال کړي، زما سره یې د زوی واله تر وعدې وروسته د هغوی سې پارچې وځنډولې، زما په کارونو یې شروع وکړه، ملک صیب د منطقي برحاله ملک و، په ولس کې یې ښه محبوبیت، ښه نفوس او قدرت لرل، همداسې په هر چا یې ښه ناز چلېدو، همدا و چې په تول د پنځلسو ورځو کې یې د کلي د لیسې په مدیر صیب او استاذانو تر نهم صنفه ښه پاک اسناد راته جوړ کړل، نور یې د خپلو زامنو سره یو ځای د ولایت په مرکز، د افغان ترک په مجهزه لیسې کې رسماً شامل کړم، د لیلیه کارونه مو یې راته جوړ کړل، دلته یې هم د ډېری استاذانو سره شناخت درلود، هغوی ته یې معرفي کړو، وخت ناوخت به یې پام راباندې کوو.

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

د افغان ترک په عالي او مشهوره لیسه کې د یو زده کوونکي په صفت ځان لیدل یو خوب راته ښکارېدو، سره ددې چې په تېر ژوند کې مې سخت ترکونه خوړلي و، خو نن چې کوم موقف ته رارسېدلی وم، له الله ج ډېر شکر گوزاره وم، خپلو درسونو ته مې دوام ورکړو، نور په دې نه یم پوه، چې په ما او مزدوری پسې به مې بیا زما له کورنۍ څوک راغلل وي، کنه؟ خو که راغلي هم وي، د ملک صیب سره یې وس نه کېدو. طبعاً ډېر بې خونده به یې ځواب کړي وي. په هر صورت لنډه دا چې درې کاله وروسته، د افغان ترک لېسې له دولسم صنف نه عمومي دریم نمره فارغ شوم؛ د ملک صیب یو زوی چې زما همصنفي و، پنځم نمره شو، ها بل خويي لا په یولسم صنف کې و، پسرلی مې د ملک صیب په مشوره او همکارۍ کابل کې نظامي (حربي) پوهنتون ته امتحان ورکړو، نظامي ریښته یو خوا خپله زما خوښېده، چون زه له بې نظمۍ او بې قانونۍ ډېر زیات کړېدلی وم، د نظام او عدالت وړی وم، بلخوا د ملک صیب هم د خوښې وړ ریښته وه، څه وخت وروسته چې نتایج اعلان شول، له نیکه مرغه کامیاب وم، په ټوله مینه او ژمنتیا مې خپلو درسونو ته دوام ورکړو، څلور کاله وروسته مې د یو ممتاز محصیل په حیث خپل اسناد ترې ترلاسه کړل، له فراغت سره سم د حکومت د اړتیا

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

او ازاد رقابت له مخې مې د سرحدې ځواکونو په لیکو کې رسماً د یو افسر په بڼه دنده واخیستله، تر ننه درې کالونه کېږي چې نمورې دنده منځ ته وړم، بناءً اوس الحمد لله هغه یتیم او مظلوم یونس نه یم، داسې فرض کړه چې د ټول هېواد قدرت له ما سره دی او په هر څه برلاسی یم، چون د هېواد په گوټ، گوټ کې د ټولو ولایاتو، سیمو قومندانان او واکمن مې، همصنفيان او ملګري دي، یعنې که وغواړم چې له هغه خلکو مې غچ واخلم، کوم چې له موږ سره یې ظلم کړی، څه رنگه سزا ورکول مې چې زړه وي، حتا تر وژلو پورې یې کوم ممانعت مې منځ کې نه نشته، هره شیبه کولی شم، خو الله ج ماته اړتیا نه ده پرېښي، خپله یې هر یو په ډېره معقوله سزا رسولی، ولې چې دوه کاکاګان مې مړ دي دا خو هسې د خدای ج حضور ته ورغلي، دریم پوډري دی، تر پل سخته لاندې پروت دی د کابل د سیند مردارۍ یې خوراک دي، زامنو یې خپل منځ کې د ځمکو په سر جنګ وکړو، دوه یې له یوې خوا ووژل، یو له بلې خوا، هغه پاتې نور یې لا هم د یو بل لپاره خلاص چاقوګان جیبو کې ګرځوي، همدا سې د کلي او ګاونډ هغه فرد، فرد چې زیاتې یې راسره کړی، ته باور وکړه په بېلا بېل ډول یو سخت عذاب نه، یو عذاب پرې نازل دی، سر په دنیا دوزخیان دي، بڼه په خوند کېږي، یوازینی کس همدا د سیارې پلار دی چې تر اوسه ظاهراً هېڅ کومه ستونزه نه

## داڅه اورم؟

## داستان نستان

لري، ښه تکره دی، خپل کار او کسب تجارت کوي، که څه هم بار بار مې قصد وکړو، ترڅو ورشم د هغه ورځې حساب او کتاب ورسره وکړم، خو بيا مې لاهوله والله قوه... ويلې، کوم اقدام مې نه دی کړی، ولې چې نمورې فعلاً د هېواد او هېوادولو په نفعه يو ستر تجارتي بيزنيس مخ ته وړي، لسگونه غريب خلک ورسره په کار دي، د يوې گوله حلالې روزی د لاس ته راوړلو سبب يې گرځېدلی، فکر کړم الله ج هم چې وخت ورکړی، د همدې نیک کار او ورسره په کار د غريبو خلکو برکت به وي. نور موسکي شو، د وروستۍ خبرې په ښه يې کړل: داسې غوري دي، هيله ده تشویش دې رفعه او پوښتنې دې ځواب شوې وي؟

د ای هی، په ویلو سره مې ورغبرگه مې کړه:

- شکر چې را وروسته وروسته دې کیسه سمه کړه، کني نور مې دې په خوله لاس درته ایښودو، نژدې دې زړه راته چاودلی و، ظالمه! خو څه شکر چې الله ج شته، يو څوک تل تر تله په ستونزو، مظلوميت کې نه پرېږدي او د زورورو زور اوبه کوي، د کړو ظلمونو سزايې ورکوي، ان که پام دې وي؟ د سياري مسيح ته په کتو، داسې ښکاري چې د سياري د پلار په وړاندې صبر دې هم رنګ راوړی؟

وخندل کړل يې:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- معلوم شي نو.

برعکس مې خدا کې ورغبرگه کړه:

- نه، داسې يې نه منم، که غواړې چې د مبايل دې واپس صاحب شي،  
پاکه خبره وکړه، د سياري هيلې او آرمانونه به څنگه شي؟

د موسکا په ساتلو سره يې کړل:

- فعلاً څه نشم ويلی، ته صبر، زه به ورسره تماس کې شم، کوم اصول او  
ارزښتونه چې د ژوند د ملگرې په انتخاب کې اړين دي، لږ، لږ،  
معلومات به يې وکړم، که څه خاصه ستونزه نه وه، بيا خونو نور مننه که  
زه هم د پاچا زوی يم، يا کوم بل داسې ځانگړی صفت لرم، چې په  
وړاندې يې غرور وکړم. نو وبه گورو چې تقدير کې څه دي؟ بيا خونو زه  
او ته ان شاء الله شته يو، هغه د فارسي زبانو خبره: يار زنده صحبت  
باقي.

بيا هم د ټوکې په بڼه او خدا سره مې کړل:

- قسم بل راته کوي که، همغه مخکنی صحيح دی؟

د عادت لمخې يې موسکی شو، کړل يې:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- نه، همغه صحيح دى.

په دې سره دواړو لږ وخنډل، چې ساعت ته مې وکتل تقریباً دولس نیمې بجې وې، نور مې تکلیف نکړو، ویده شو، سهار یې تر چای خوړولو مخکې وېل: زه ځم، پرې مې نه ښودو، چای مې پرې وخورلو، که څه هم د ورځې راسره تېرولو لپاره هم ډېر ورته ټینګ شوم، خو ځینې اړین کارونه یې بهانه کړل، مبایل یې ورپورته کړو، د مېموري کارت په یستلو یې لگیا شو، وېل یې: مبایل نه وړم. لاس مې یې ونيولو مېموري کارت استلو ته مې پرې نه ښودو، بیا هم د ټوکې په ښه مې ورغبرګه کړه:

- واچوه جیب ته دې ما چې داسې ډیسي مبایلونه اخیستلی له سره مې تماس نه در سره نیولو.

په دې سره مې بیا وخنډولو، مبایل یې جیب ته کړو، دچپ لاس په منځنۍ ګوته یې یوه غټه د نقرې ګوتمۍ وه، د فیروزي غمۍ یې درلود، دا یې راویستله کړل یې:

- اممم بیا نو دا واخله، دا ډیسي نه ده.

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

په دې کې ما هم څه ونه وېل، نر غوندې مې د یو ښه ځوان یا ملګري د یادگار په بڼه ترې واخیستله، خوشبختانه په ګوته مې هم ډېره ښه جوړه راغله.

نور ورسره روان شوم د موټرو له تم ځای نه مې د خدایپماني په کولو سره پل باغ عمومي ته په روانه ټکسي کې ورکېنولو، زه واپس د کور په لور روان شوم.

پرون یې پس له شپږو میاشتو زنگ وهلې و، تر اولیه سلام، کلام وروسته یې وېل:

- د میدان هوایی په سرک (مهتاب) د ودونو تالار په دریم او څلورم سالون کې زما او سیارې کورنۍ زموږ د دواړو مراسمو لمانځي له تاسو ښاغلو او آغلو، په خورا مینه، هیله ده، چې په خپل ګډون سره مو محفل ته رنګ وروبښئ. بالاخر بېګاه موږ هم فامیلی ورغلو له هراړخه خورا ښکلي او رنگین مراسم یې برابر کړي و.

یونس د هوټل نه بهر دروازه کې دیوې دقیقې لپاره راسره تم شو، خنډ یې په لنډو کې یې کړل:

.....

- سياره تركيه كې وه، ورغلم، څنگه مې چې درته ويلو و، له كړو وړ،  
ناستې ولاړې، اخلاقو، ديندارۍ او هر هغه څه په اړه يې چې اړين و،  
ښه مې ځان مطمئن كړو، بالاخره د ملگرتيا لاسونه مو سره وركړل،  
همدا و چې څو ورځې وړاندې، دا كابل ته راغله، ډاكتره ده، پيسې  
ميسې لري، ها ورځ مو ميكرويانو كې يو وړكۍ كور واخيستلو، لږ  
فرش او ظرف مو واخيستلو، نن نو پخپل دا معامله ده، چې وينې يې،  
باقي دې الله ج خير كړي، خدا يې زور واخيستو لاس مې يې ورونيوو  
خپېره يې شركنده زما خپېره كې ووهله رانه روان شو.

پای

## جنسي لوړه

د سرک څنگ ته، په جاده د راروانو خلکو ګڼه ګڼه کې، له قده دنګې غټ سترګې نجلۍ مې کراچۍ ته څيرمه قدم ونيولو، د سره دسکول له کوچني جيب نه يې د لس افغانیو نوی لولټ راويستلو، د نمورې لسګون په راته نيولو سره يې کړل:

- يو ګرم جوارۍ په کاغذ کې راته ونغاړه!

که څه هم په کشرۍ کې تيار ډاډه شوي جوار هم و، خو هغه څه يخ شوي و، د اور له پاسه تالۍ نه مې يو ګرم او غټ جوار راپورته کړو، ددې د ويلو سره سم زر زرمې اخبار کې وپېڅلو، ورته ومې نيولو. نجلۍ چې لاس راتېر کړو، زما له لاسه د جوار اخيستلو په جريان کې مې دا دوې اوږدې ګوتې لږ وړاندې ورته پرې کړې، د لاس شاه مې يې پرې لمس کړه. که څه هم دا معامله به ما د هرې ښايسته نجلۍ سره کوله، خو نورو يا جرئت نه لرلو، يا به يې له شرمه خوله پټه ونيوله، اما نمورې نجلۍ د نورو په شان نه، بلکې ډېره باجرئته او خولوره وه، سم له واره يې په خورا غوسه سره پوچ او سپک شروع کړل، رانه اخيستی جوار يې

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

واپس راته بېرته کړو، ما سر کوږ کړو، خو له بدمرغه ترې بچ نشوم، تر غوږ لاندې په دې وچه زامه مې ولگېدو، بیا یې کشرۍ ته منگول ورواچوله، غوښتل یې بل جوار راواخلي پرې ومې ولي، زر مې د کشرۍ په جوارو لاس کېښودو، ویې نشوی کولی چې پورته یې کړي، خو بدمختانه په جوارو د ور تپتېدو له کبله مې چپ اننگی ډېر ښه خپړې ته ورجوړ شو، دې هم له موقع نه په استفاده، سم شرک ترې تېر جگ کړو، په دې سره یې زما حوصیله هم راصفر کړه، خو ترڅو مې کوم عکسل عمل ښودلو، له شا او خوا نه خلکو رامنډه کړل، ماته نژدې چاغ سپینزېري حاجي الماس رخت فروش په شا کې له جاوکت ونيولم، ورکش یې کړم، بیا یې نجلی ته په فارسي کړل:

- چه شوده؟

نجلی په پښتو ورته کړل:

- ددې خیرن نه مې جوار وپېرلو، چې ترې رااخیستلو مې لاس یې وړاندې راتېر کړو، زما د لاس په خټ یې کش کړو.

حاجي سم له واره مخ راوړولو په سوک یې ووهلم، کړل یې:

- ته خور او مور نه لرې؟

ما زر زړه په قسم پسې قسم کولو، چې گواکي دروغ وایي.

نجلۍ لاس پورته کړو، ټولو خلکو ته یې وښودو، زما لاس په لوگي تور و، ددې د سپین لاس په څټ مې چې راکش کړی و، د تورو گوتو کړښندې مې روستې پرې ښکارېدې. په دې سره حاجي بل وار راباندې وکړو، چاپېرانه تاو خلکو هم د وهلو شروع وکړه، له هر خوا نه لغتې او سوکان و، چې راسرینېدل، د سلیم په نوم یو ځوان هلک چې خپله څو میاشتې مخکې د یوې ښځې سره په بد عملۍ گیر شو، شپږ میاشتې بندي و، هغه ظالم تر ټولو سخت وارونه راباندې کول، همداسې دې نورو هلکانو هم چې زه یې وهلم، منه که ددې یوه نه نجونې بې ازاره تېرېدلې شوی، خو اصلاً دلته یې هم زه د خدای او ثواب یا هم ددې لپاره نه وهلم، چې اصلاح شم، له دې وروسته خپلو هېوادوالو میرمنو ته ازار ورنکړم، بلکې یوه میله ورته برابره شوه، بلخوا زما په وهلو کې یې د هغه نجلی له رضایت او خوشحاله کولو نه خوند اخیستو. خو په هر حال جامې مې څیرې ویرې شوې، پوزو نه مې وینو دارې وهلې، له اخ او ټوڅه یې وار تیرمه، لاهم د لغتو او سوکانو نوبت نه راباندې کېدو، عیني حال زړه کې راتېره شوه: ولاړې سړیه! لکه چه د فرخندې په برخلیک ورسېدې. خو بیا یې هم کور ودان همغه

نجلی راوړاندې شوه، په خلکو یې غږ وکړو، رانه هاخوا دېخوا یې کړل، زه یې ترې خلاص کړم، زما ترې خلاصولو وروسته یې ټول ولاړ خلک مخاطب کړل، په خورا جرئت، لوړ او اثرناک غږ یې کړل:

- همدومره یې بس دي، که انسان وي، پند به یې اخیستی وي، اینده کې به د پردیو بنځینو په وړاندې له داسې بد اخلاقي کار وانخلي، خو اصلاً دا ستونزه یوازې ددې هلک په وهلو، بندي کولو، حتا وژلو نه حلېږي، بلکې اساسي حل غواړي، چون تنها دې هلک نه، بلکې یو ساعت وړاندې یو دوکاندار همدا سې یو پست عمل راسره وکړو، اوس چې راتلللم له تکسي نه دښکته کېدو په محال ډرپور یوه بې حیا خبره راته وکړه، دلته ددې تور لوغړن جواړي فروش دا عمل و چې راسره ویې کړو، همدا و چې نور یې زه هم بې حوصیلې کړم، عکسعمل مې ونښودو، خو په هر راز دې ټولو ته په کتو ښکاره ده، چې زموږ او تاسو د ټولنې اکثریت یا هم تقریباً اتیا سلنه ځوانان په دې بد عملۍ روږدي دي، په ځای ددې چې لکه د نورې نړۍ ځوانان خپل ژوند او اقتصاد لوړولو، هېواد په پرمختګ او ترقۍ، د سیالانو سره په ځان جوړولو فکر وکړي، برعکس د دوی سترګې، ذهن واړه حواس د نجینو، ښځو په ګنده کې ګنډلي، درحالی کې چې زموږ کورنۍ لندن کې ده، زه د یو

تجارتی شرکت ویانده یم، یوازې د لندن په ښارونو کې نه، بلکې ټوله اورپا کې شپه او ورځ گرځم، اسلامي هېوادونو ایران، ترکیې، سعودي ته تللې یم، له دوکانونو مې سودا اخیستې، ټکسي کې سوره شوې یم، خو له ما سره تردې دمه د کوم، اسلامي او غیرې اسلامي هېواد د ځوانانو لخوا په لارو، ټکسي، دفتر، مارکیټونو کې داسې له بد اخلاقي نه ډک چلند نه دی شوی، ولې دا دوی درې ورځې کېږي، خپل هېواد ته سیاحتي یا هم د خپلو دوستانو د لیدو لپاره راغلې یمه، نن لمړۍ ورځ وه، چې له کوره راوتلمه، یوازې تر وزارت خارجه ولاړم، بېرته راغلم، ددې یو کیلومتر لارې په اوږدو کې، دا دریم ځل و، چې د خپل مسلمان هېواد د غیرتي ځوانانو لخوا په رنگا رنگ ډول ازار او عزیت شوم، سره ددې چې تاسو مې وینئ، د اسلامي شریعت، افغاني فرهنگ او حکومت د لایحه له مخې پرونی، د پرونی له پاسه لوی حجاب، ماسک مې هم مرعات کړي، پس ددې ټولو باوجود، بیا هم له ما سره نن ورځ گام په گام د ځوانانو نموړې چلند له شک پرته ددې ښکارندوي کوي، چې په دې خاوره د ډوډۍ له لورې جنسي لورې ډېره حاکمه او خطرناکه ده، بناءً د اساسي حل پاره یې، تر هرڅه لمخه د هېواد له مشرانو، سپنډیرو، حکومتي مسولینو نه مې هیله ده، چې زر تر زره لاس په کار شي، د وادونو لوړ لگښتونه او مصارف له منځه

يوسي، ځوان نسل ته د حلالې نکاح کولو په برخه کې، ټولې ستونزې او ممانعتونه له منځه يوسي، تر نهايي حده اسانتياوې ورته برابر کړي، چون څنگه کوم چې مخکې مې د اورپايي او ځينو اسلامي هېوادونو ځوانانو ته اشاره وکړه، چې گويا په وړاندې مې يې کومه بې نزاکتي نه ده کړې، خو اصلاً دوی هم ملايکې نه دي، ولې هلته په اسلامي هېوادونو کې نکاح کول معمولي خبره ده، هر وخت چې يو ځوان او يوه نجلی و غواړي، پرته له کوم ممانعته کولی شي نکاح وکړي، له مشروع لارې خپله جنسي غريزه اشباع کړي. همدارنگه د اورپا او غرب کفري ممالکو ځوانان د خپل قانون له مخې که څوک بښه يا هم ملگرې نه لري، د ښارونو په گوټ، گوټ کې مشخص ځايونه ورته ټاکل شوي، خود رضا نجينې او ځوانان ورځي خپله جنسي تنده پکې ماتوي، پس شهواني قوه يې په عقل، انسانيت، عقیده نشي غالبېدلې، ترڅو په لارو، دفترونو، موټر او دوکانونو کې يو د بل ميندو، خویندو، لونیو، ناموسونو ته آزار او اذيت ورکړي، عزت ته يې غله شي، يا هم د خپل ځان او ژوند جوړولو، هېواد د ابادۍ، سيالانو سره سيالي مخ ته وړلو فکريې ترې واخلي.

خوله بدمرغه داسې يوه ټولنه چې نه خپل دين او شريعت ته ژمن وي، نه  
کفر مني، هلته بيا تر ټولو ستر وحشت رامنځ ته شي. په همدې سره يې  
سترگې راډکې شوې، پسې زياته يې کړه، ما چې نن تر کومه وليدل،  
متاسفانه زموږ او تاسو ټولنه په همداسې يو بد وضعيت کې ده، په  
ځوانانو مو دې هم الله ج ورحمېږي، خو صد افسوز ددې ملک د  
نجونو، بنځينه بې وسه قشر په حال، د څومره لوی چالش او مشکيل  
سره مخ دي؟ نور يې زړا پرې غالبه شوه، خبرې ترې ولاړې، تر حجاب  
لاندې د وړکي پروني پيڅکه يې سترگو ته ونيوله، څو لحظې چوفه  
ولاړه وه، بلاخبره پرته له نور څه ويلو، همغه شان پټه خوله او ځورند  
سرپه سلگيو، سلگيو روانه شوه.

پای

## دوئ نجيني وي، فكري خام وو

له بدمرغه څنگه چې د هېواد په گوټ، گوټ کې مو د اوږده جنگ او بې علمۍ منفي اثرات خواره و، همداسې زموږ سيمه او چارپېريال هم له دې طوفانه په امن نه و، د ځناور خواصه اشخاصو کچه پکې خورا لوړه وه، ډېری وخت به ډېرې وحشت ناکې پېښې پکې کېدلې، چې د هغو له جملې يو هم بچه بازي وه، کوم ماشوم به چې لږ ښايستوکی يا د کورنۍ لخوا لږ پاک ساتل کېدو، پورته ياد ځناور فکره افرادو به هڅه کوله چې جنسي تېری پرې وکړي، له دې کبله اکثريت کورنيو به خپل ماشومان کورنو کې کلا بند ساتل تر مکتب او مسجد به يې هم لاس نيولي بول او راوستل، نه پوهېږم خوشبختانه ووايم که بدبختانه؟ معنا دې وخت کې زه هم تقريباً لږ ډډولی سپين پوستی ماشوم وم، په دې وجه زه هم د خپلې کورنۍ لخوا ډېر کلک کنټرولېدم، په سيند کې لامبو وهل، باغ ته تللو، همدارنگه بهر د نورو ماشومانو سره لوبو پسې مې سترگې وتلې پلار به مې کله و، کله نه، خو مور به مې له کوره د وتلو اجازه نه راکوله، يوازې مکتب ته به تلم او راتلم هغه هم دو طرفه به يې تر ډېر کلک تعقيب لاندې وم، لنډه دا چې دا د عذاب دوره پای ته

ورسېده، نو ځوانۍ ته په رسېدو سره سم که څه هم د ځان صفت د نا کاره کس کار دی، ولې بیا هم د هرې ځوانې نجلۍ پام راگرځېدو او سترگې را کې پاتې کېدو یا هم زما په وړاندې په ځان کنترول له لاسه ورکولو ته په کتو، درته وېلې شم چې واقعاً دلچسپه ځوانې مې ویستله، خو لا هم ممکن باور مو ونشي، اما یقین وکړئ، د دوی د بار، بار اشارو او مینې د اظهار سره سره ما د خپل کلي، چم گاوند د نجینو سره هېڅ نوعه تار او اړیکه نه ساتله، چون ددوی کورنۍ زموږ د کلي کور مې او ژوندي شریک خلک و، ددې هر کور آب او نمک ما خوړلی و، دوی نجینې وې فکر یې خام و، ولې ما ته په هېڅ صورت وجدان اجازه نه راکوله چې د لوڼو سره یې نامشروع اړیکې وساتم، یا هم له عزت سره یې لوبې وکړم، خو یوه نجلۍ چې، زموږ د نژدې گاوندې لور وه، ددوی کور زموږ د لارې په سر و، زښته ډېر وخت یې هڅه وکړه چې ورسره آشتي مې کړي، بلمقابل د مینې اظهار ورته وکړم، دا یم به یې څارلم کله به یې د بالا خانې او کله به یې د آښپز خانې په کړکۍ کې کمین نیولې و، زه به چې د کړکۍ ساحه ته راوړسېدم، کله یو څه، کله به یې بل څه ووبل، کله به یې ښه په کړس وخنډل، ما به بیا هم ځان نه پرې پوهولو، چې واقعاً شي دې هم ښه ځوانې لرله، خو پلار یې سپینږیری و، نجاري یې کوله، عیني حال کې ډېر غیرتي سړی و، له موږ سره یې ډېر

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

ښه گاونډي توب پاللو، بلخوا مور به مې كيسه كوله، زه چې پيدا شوى وم، د مور مې شيدې كمې وې، بيا د همدې نجلى مور هر سهار د خپلې غواله شيدو يو، يو گلاس شيدې زموږ كورته رالېږلې، يعنې زه كه په ماشومتوب ډډه سپين ماشوم وم، يا مې اوس ښكلې ځواني ويستله، دا مې ددوى په شيدو ايستلې، له دې كبله مې په هېڅ صورت ضمير نه منله، چې د لور سره يې ناروا اړيکه ټينگه كړم، همدا و چې تر اخيره مې د يوې خبرې ځواب ورنكړو، نه مې ځان پرې پوه كړو، ان تردې چې يوه ورځ يې د اشپز خانې له كړكۍ نه څو ځل غږ وكړو، احمده! احمده! دلته گوره احمده! ما ځان نه پرې پوهولو نجلى چې ډېره احساساتي شوه كړل يې: اى د سپي زويه!

خدایي چې شي سخته خدا راغله، خو خپل احساسات مې كنترول كړل، يوازې تردې يوه څنگ مې بد، بد وروكتل، دا موسكۍ شوه، ما واپس مخ ترې راواړولو، هېڅ مې ونه وېل، راتېر شوم، بلاخېره نجلى چې له ما نه نور بېخي ناميده شوه، بيا به مې يې مور ته هر چېرته زارى كولې چې گويا ما احمد ته وكړه، خويندو ته به مې يې وېل، بار، بار او جلا، جلا د كور هر غړي ته په ويلو سره يې د وخت په تېرېدو زموږ كورنى هم دې ته واداره كړه، ترڅو راته وكړي، همدا و چې يوه شپه تر

## دا څه اورم؟ داستان نستان

ډوډۍ خوړلو وروسته د پلار په شمول ټول فامیل مو ناست و، مور مې  
مخ راواړو کړل يې:

- احمده زويه! زه او لالا دې د ورځې پرې وغږېدو، دغه د نجار کاکا  
لور دې مکۍ ډېره ښه نجلۍ ده، هر ځای مې چې وويني زارۍ راته  
کوي، چې ما احمد ته وکړه، خدايزده څنگه يې زموږ دا گډه وډ کور تر  
پامه ښه ورغلې. په دې سره مې خويندو هم په يوه غږ کړل:

- موږ هم چې هر ځای وويني راته وايي، ددوی هم خوښه وه، مشرې خور  
مې زياته کړه: ښه نجلۍ ده، ښايسته هم ده، کور ته يې چې هر وخت زه  
ورغلې يم، ډېره پاکېزه او ټوله زندگي يې وي.

خو دا چې په همدې شپو ورځو کې د کانکور نتايج اعلان شوي و،  
خوښبختانه زه هم د خوست پوهنتون ادبياتو پوهنځۍ ته کامياب شوی  
وم، ادبيات مې د خوښې ريښته وه، همدا پوهنځۍ مې له اوليه  
انتخابونو څخه وه، ډېر خوشحاله وم، مور ته مې کړل:

- رښتيا هم ښه نجلۍ ده، خو زه مې چې ترڅو درسونه خلاص نکړم،  
کوژده نه کوم.

مور مې کړل:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- ته دې خپل درسونه وايه، له سبک نه خو دې نه پرې راگرځو، نه دومره وس لرو چې سم د لاسه يې راناوې کړو.

ما مې بيا هم په مخکنۍ خبره ټينگار وکړو، ومې وېل:

- نه اوس دې وي.

اما دوی په خپله خبره کلک و، نور مې غږ ونکړو، مجلس همداسې په نامجهول، يا هم بېله کومې قاطع پرېکړې ړنگ شو، خو ورځې وروسته پوهنتونونه شروع شول، زه خوست ته ولاړم، دوې هفتې لا نه وې وتلې چې د کوژدې زېږي راباندې وشو، خوشحاله شوم، مکې بد نجلۍ نه وه، بنايسته هم وه، له دې وروسته کله به چې په روختۍ کور ته ولاړم، له لرې به مې يونيم سلام عليک ورسره کولو، خو ډېر کار مې نه ورسره لرو، مگر دې هڅه کوله چې بېخي مې ورسره پرې کړي، کله به يې وېل له خوست نه دې څه شی راته راوړي؟ همداسې کله يو څه او کله به يې بل څه وېل، ما به يې يوازې په موسکا سره خبره تېره کړه، نور مې غږ نه ورته کولو، ډېری وخت به يې وېل مېلمه مې يې. يوه ورځ مې ورته وويل: زموږ او تاسو گاونډي کې رواج نشته خلک ډېره بده ترې وږي، چې د کوژدې په وخت کوم زوم د خسرگنۍ کور ته ورځي، نوزه او ته بايد په خپل ځان او کورنيو کې خلک ونه غږو او نه يې هم د هرفتاوي د

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

مجلس سرتکي کړو، صبر کوه، دواړه به انشاءالله په خپل وخت سره وینو.

کړل یې!

- نه، بېگا ته به حتماً راځې، آغا مې او ادریس دواړه تللي د عمه کره مې، مور مې ویده وي، هېڅوک نه خبرېږي، فقط یو ځل دې ټینگ غېږ کې نیسم، بیا که واپس هم تلې، ولاړ شه!

ومې خندل کړل مې:

- سبا خوست ته ځم بل ځل چې راغلم انشاءالله وعده ده.

نجلی جدي وه، کړل یې:

- نه، هرو مرو به بېگا ته راځې، که رانغلې په خدای ج کې بیا په ټول عمر مخ درواړوم.

موسکی شوم نور مې غږ ونکړو، ترې روان شوم، شپه مې کور وکړه، سبا بیا خوست ته لاړم، د څلورم سمستر اخيري امتحانونه و، دوه ویش ورځې وخت یې واخیستلو، تر امتحانونو وروسته واپس د دوه نیمو میاشتو رخصتۍ تېرولو په پار د کور په لور روان شوم، دا ځل مو نو د واده اراده هم وه، چون د نامزادۍ مو ډېر وخت ووتلو، تقریباً دوه

کال يې پوره شول، زه چې د پوهنتون په لور راتلم د کورنۍ لخوا مو دا تصميم ونيول شو، چې بل ځل په رخصتۍ راغلې واده به وکړو، خو بدبختانه تقدير کې بل څه و، لوگر ته په رارسېدو سره مو، د امريکايانو په ټانک تر سرک لاندې پولچک کې ځای په ځای شوی بم الوتی و، د سوارۍ موټر يې هاخوا او دېخوا درولي و، موږ چې ورغلو موټروان مو ناڅېره و، څو قدمه وړاندې ورته شو، پاس د بل ټانک له سره يې ذره رابندې وکړه، ډرېور يې سينه کې وويشتلو، يوه مرمۍ زما په مټ ولگېدله، ډرېور چوکۍ کې راپنځ شو، له همدې سره موټر تر سرک ووتلو درې، څلور لوله يې وخوړل لاندې ورغږېدو، نور په ځان نه يم پوه، يو وخت چې په هوش راغلم تیکه، تیکه په روغتون کې پروت وم، نه لاس راټولېدل، نه پښې، مخ مې دروند و، سترگې مې نه خلاصېدې چې آينه مې ورته سمه کړه، د موټر چپه کېدو په وخت کومه اوسپنه ورته برابره شوې وه، لکه تېره چاره چې پرې کش وي، پوزه او دا يو اننگی مې يې بوت غوڅ کړي و، ان هډوکي ته لوېدلې وه، ډاکترانو زخم واپس گنډلې و، غټ غټ کوکونه يې پرې وهلي و، د خپل مخ او څهرې نه مې ووېرېدم، زړه کې راتېره شوه: سړيه! ممکن په خپل بنياست او ځوانۍ دې غرور کړی وي، چې نن خدای ج په داسې حال کې. خو په هر حال لنډه دا چې د وخت په تېرېدو سره نور ښه شوم،

د مخ زخم هم جوړ شو، خو په پوزه او دې يو طرف انتګي ان د غوړ تر نرمو کي د زخم او کوکونو پرهارونه مې په مخ بيخي بد بنکارېدل، هېڅ مې اينه کې خپل مخ ته نشوی کتلی، لکه غټ لټک يا څرمو بنګۍ مې چې په مخ سرينس وي، رنگ يې هم نسبت د نور پوست رنگ ته ټک سور و، هغه بنګلا او ځواني يې کاملاً رانه لوت کړه، خو بيا هم بڼه و، اقل زخم يې وچ شو، اما سره ددې چې زښته ډېرې دواوې مې پرې وکړې خو له بدمرغه لاس بڼه نشو، چون کومه مرمۍ چې ترې وتلې وه، زهري وه، يو نيم کال مې ډاکټر په ډاکټرو ګرځولو، د افغانستان طبابت مې چې پرې سترې کړو، پاکستان ته ولاړم، هلته هم هېڅ نوعه دواوې درمل، کار ورنکړو، ان تر دې چې هډوکۍ يې تور شو، بالاخره وروستۍ نتيجه دا شوه، چې د کراچۍ په يو خصوصي روغتون کې يې د مټ په پاسنۍ برخه کې رانه قطع کړو، درې ورځې نور هم روغتون کې پاتې شوم، څلورمه ورځ په سفر پنځمه کور ته راوړسېدو، د الله ج رضا وه، د ګل په شان ځوانۍ سره، جوړ او روغ له کوره وتلی وم، ګوډ، مات نيم او نيمکله وجود مې واپس ورته راوړو، له همدې ځای نه مې د بدبختيو سلسله شروع شوه، د ژوند خورا هيلې مې له خاورو سره خاورې شوې، يعني له دې وروسته سربيره ددې چې معيوب وم، خپلې نيمکړې ځوانۍ مې زړه خوړلو، د زندګۍ چارې مې هم کرار کرار

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

راگډې وډۍ شوې، لمړي قدم کې چې پوهنتون ته ولاړم، د پوهنځۍ د مدیریت لخوا اجازه رانکړل شوه، ترڅو درسونو ته مې دوام ورکړم، وېل یې: ته دوه کاله محروم یې نور حق نه لرې چې درس ووايي، کیدی شي په پیسو یا هم رشوت ورکولو مې کار شوی وی، ولې چې دا کارونه کېدل، ډېری وخت به محصیلینو خپلې ستونزې د پیسو په زور حلولې، خو ما پیسې هم نه لرلې. چې دوی مې پرې قانع کړي وی، همدا و، چې پوهنتون نیمگړی پاتې شو، دوهم قدم کې کوژدنه مې، هغه زما غېږ پسې لېونی مکۍ مې چې له دې حاله خبره شوه، زما سره له واده کولو یې انکار وکړو، مور ته مې یې وېلي و: زما ازار وهلی، چې جوړ و، په ما یې کبر کولو، هېڅ ارزښت یې نه راکولو، چې کور ته ولاړې ورته ووايه دی خپل، ډېر ښه پوهېږي، په دې اخیر ځل هم چې پوهنتون ته تللو، ما ښام مې یوه خبره ورته وکړه، ډېر عذر، زاری مې ورته وکړې بیا یې هم ونه منله، خپل کبر او غرور یې تر سره کړو، همداسې پوهنتون ته ولاړو، اوس چې په دې حال شو، نور زما نه دی پکار.

زموږ کورنۍ او د مکۍ خپل مور او پلار چې هر څومره فشار پرې راوړو، نجلی قانع نشوه، خو دا چې په موږ افغانانو خصوصاً پښتانو کې ډېره بده د لوی پیغور او بېغیرتۍ خبره ده، چې کوژده کړې ښځه

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

دې ترې وگرځول شي، همدا و چې بلاخيره کورنۍ پلار او وروڼو مې له زور نه د کار اخيستلو اراده وکړه، خو ما پرې نښودل، ورته کړل مې: که بل چاته يې کوئ؟ ورشئ وکړئ؟ کني زه د زور ښځه نه کوم، نکاح يې هم نه صحيح کېږي، ځکه د دواړو خواو رضایت (اجاب او قبول) په نکاح کې فرض دی. بناءً له ما يې چې ښکلې ځواني او جوړ وجود واخيستلو، دا ستونزې ورسره شته، د الله ج رضا ته تسليمېږم. البته منم دا زموږ او تاسو په ټولنه کې د شرم او پيغور خبره ده، خو موږ او تاسو مسلمانان يو، له تاسو مې هم هيله ده، راضي د لمړي ځل لپاره په دې سيمه او محل کې موږ او تاسو د پښتو او ددې بد فرهنگ په ځای خپل اسلام مبارک دين ته ترجيح ورکړو، پرېږدئ لمړی کوژده مو هم ددې په غوښتنه وه، اوس رد کول يې هم ددې غوښتنه ده. لنډه دا چې قناعت مې ورکړو، تر نجلۍ تېر شول، له يادولو دې پاتې نه وي نيموړې نجلۍ بيا څه وخت وروسته يې په برج کلا کې د يو بل هلک سره کوژده وکړه.

خو په هر حال همداسې د هرې ورځې په تېرېدو سره مې نور هم مشکېلات زياتېدل، هره برخه کې د ملگرو، همزولو، سيالانو له سيالۍ پاتې کېدم، ان تردې چې د څه وخت نور په تېرېدو سره کور کې

هم چا حساب نه راباندې کولو، نه هغه شان د کورنۍ مهم غړی وم، چې هره پرېکړه، هره موضوع کې به زما مشورې اوليت لرلو، ددې سره سره که څه هم کورنۍ اقتصاد مو بد نه و، خو زه به تل پکې احتياج او بې خرڅه وم، د کور له عمومي سرمايه نه مې د مصرف اختيار نه لرلو، همدا و چې تر ډېره به مې د وروڼو، له زړو لباسونو استفاده کوله، هغه لباسو به مې يې اغوستل چې دوی به نور نه استعمالول، چون دوی جوړ و، ايران ته به هم تلل، دلته يې هم هر کار او مزدوري کولی شوی، د خپلې مزدورۍ دوي برخې پيسې به يې چې کور ته ورکړې، په هغه يوه برخه پيسو يې ځان ښه شوقي ساتلی شوی، ولې ما د دوی غوندې کارونه نشوی کولی، خو بيا هم لاس ترزنې نه وم ناست، د خپلې وسې کار به مې لټولو، ډېر وخت مې يو کورس کې استاذي وکړه، که څه هم کورس لرې و، يونيم ساعت به مې له يوې خوا پلي مزل کولو، يونيم ساعت له بلې خوا، خو ښه و، مصروفيت و، کني ددې دومره سټريو اعلاوه بيا هم معاش يې کم و، مياشتانه يې پنځه زره افغانۍ راکوې، په دې کې د کور هم راته سترگې وې، څلور زره به مې دوی ته ورکولې زر افغانۍ مې خپل جيب خرڅ ته ترې راوگرځولې، خو زر افغانۍ به سپړی تر څه ورسوي؟ له دې کبله د معاش له اخیستو خو ورځې وروسته به مې هغه د چا خبره په جيب کې اتنۍ نه وه، د مياشتې تر اخيره به

کلك بې خرڅه وم، ولې بيا هم خرنگه مې چې مخکې وويل له بېکارۍ نه ښه و، خو بدبختانه څه وخت وروسته امنيتي شرايط خراب شول، زموږ کورس يې رابند کړو، بې کاره شوم، هاخوا دې خوا ډېر وگرځېدم بل کار مې پيدانکړو، مجبور شوم د څه وخت لپاره مې د کلي د مسجد خادمي ونيوله، مسجد به مې جوړو کولو، ابدانونه مې له ابو ډکول، ملا صاحب ته به مې په نوبت سره له کورونو ډوډۍ راوړله، د ملا صاحب د معاش سره به ماته هم مياشتانه درې زره روپۍ ټولېدې، بله ورځ مې کورنۍ ويل، له دې دريو زرو روپيو نه خو چې خپلې مېرې وڅروي ښې دي ورسره اوکې مې کړله، پنځه مېرې مو خپلې لرلې، اته مېرې څلور، پنځه وري يې نور هم راته واخيستل، سهار به مې ايستل غرمه به مې راوستل، ډوډۍ به مې چې وخوړله، لمونځ به مې وکړو، بيا به مې ويستل ماښام به مې راوستل، ژوند و، همداسې ستړی ستومانه په مات زړه تېرېدو، ورځ تر بلې مې له ژونده لاس په سر کېدل، د خپلې راتلونکې او اينده په پار تشويشونه راسره زياتيدل، ان تردې چې ډېر کلك رواني تکليف مې پيدا کړو، هېڅ مې د انسان رنگ نه خوښېدو، نسبت کلي کورته، غره کې به يوازې خوشحاله وم، ډېری وخت به د ځان وژنې او دې ته ورته نورو خورا تخريبانه فکرونو غلبه راباندې کوله، ددې هر څه سره سره، مور او پلار بيا هم مهربانه وي، دوی به يو او بل

ځای تلل، هڅه یې کوله چې واده راته وکړي، ترڅو راتلونکې کې نورو ته احتیاج نشم، مګر زما خوښه نه وه، چون واده کول خویوازي دانه ده، چې ښځه ده وکړه او بچیان دي و زیږوه، ښځه او اولادنه، خوراک، لباس، دوا، تعلیم او تربیه ته ضرورت لري، دا ټول دپلار مسولیت دی چې باید رسیدګي ورته وکړي، له بدمرغه ما په ځان کې دا توانایی نه لیده، چون زموږ په جنگ ځپلي خوار او زار ملک کې جوړ خلک د خپل اولاد په نفقه پوره حیران دي، ښځې او اولادونه یې ترې خوار دي، زما په شان یو معیوب انسان خو هېڅ کله نشي کولی اړتیاوې یې پوره کړي، همدا وجه وه، چې نفس مې نه منله ترڅو زما په نوم یوه ښځه یا ماشومان دې زما د معیوبیت او ناتونۍ له کبله په سختو کې ژوند تېر کړي، احتیاج، وږي، تږي، لوڅ دې وي، یا هم وغیره ستونزې دې ولري، چون ما ممکن کومه ګناه کړې وي، الله ج پرې نیولی وم، یا به کوم امتحان وي، هر څه چې دي باید یوازي خپل یې وزغمم، نور بې ګناه انسانان په دې اور راسره پاڅه نکړم، خو مور او پلار به مې بیا هم تلاش کولو زما خبره به یې هاخوا غوڅوله، ان تردې چې په ټول کلي لري او نژدې سیمو کې څوک دې ته تیار نشول چې خپله لور ورکړي، حتا ځینو خو په ډېرو ترڅو الفاظو راځواب کړل، چې ګویا تاسو سر او سترګې لرئ چې معیوب ته زما لور غواړئ؟ اخیر دوی هم ناامیده

شول، نوريي زما لپاره د چا دروازه ور خلاصه نكړه، له ما نه كشر ورور ته مې يې د واده كولو تصميم ونيولو، مجبور هم و، بله لاري يې نه لرله، ځكه چې خدايي شي، ډېر وخت يې زما لپاره هم نيهاي خواري وكړه، ولي هېچا زړه راته ښه نكړو، د معيوبيت علاوه، سن مې هم جگ شوی و، شاوخوا ۳۳ كلونو ته رسېدلی وم، په ما پسې ورور مې پنځه كاله له مانه كشر و، نو طبعاً نور دده هم حق و، لنډه دا چې د څو ورځو تر تېرېدو وروسته يې زموږ يوه گاونډۍ نجلی ورته وكړه، غره كې وم، مور مې زنگ راته ووهلو، زېړي يې وكړو، لمړی يې ښه خوشحاله غږ وكړو اخير كې راپه ژړا شوه، خو په هر صورت، برعكس د زيري كولو مننه مې ترې وكړه او د اينگور مباركي مې يې ورته ووبله، كه څه هم د ورور په نامزادۍ خوشحاله شوم، خو تر څنگ يې ددې زيري په اورېدو سره مې په ځان او خپل مظلوميت هم زړه سختې څريكې وكړې، له تاسو يې څه پټه ځای په ځای كېناستم، څنگ ته په يوه كمر مې د مړوند له پاسه سرتكیه كړو، ښه ډېر مې وژل، يو وخت مې مېړو ته پام شو، ډېرې لرې تللې وې، اوبنكې مې وچې كړې پسې ورجگ شوم، تقريباً د غرمې تايم و، آينه مې راويستله چې سترگو ته مې وكتل سرې سرې وې، له ورايه ښكارېده چې ژړلي مې دي، همدا و چې كور ته له تلو او ډوډۍ تېر شوم، مېړې مې واپس د غره په لور راوگرځولې، د تنگي

خوږ په چينه کې مې اودس او لمونځ وکړل، کوشش مې کولو، چې پام بدخوا واړوم، خو هېڅ مې خپل مظلوميت، د مور زنگ وهل، زېري، اخير کې ژړا، له ذهنه نه وتله، بار، بار به مې سترگې راسرې شوې، ان په لمانځه کې مې د اوبنکو څو غټ، غټ څاڅکې په اننگي راوړغړېدل، يخن ته راپرېوتل، د سلام له گرځولو سره سم مې لاس ورپورته کړو، سترگې مې وچې کړې، بيا پورته شوم، يو دوه رکعاته نفل مې زيات وکړل، اخير کې مې لاس لپه کړل، له الله ج نه مې د صبر، حوصيلي غوښتنه وکړه، نور راجگ شوم، خادر مې وڅنډلو، مېړو پسې ورروان شوم، لنډه دا چې دا پاتې ورځ مې هم له خلکو لرې همدې غره کې تېره کړه، ما بنام ناوخته راغلم، کور کې مو خوشحالي وه، خپل خپلوان مو راټول و، ښځو دريا وهلو، سندرې يې ورسره وېلې، په نوبت دوې، دوې، درې، درې د نڅا لپاره راجگېدې، ما د راټولو دوستانو، ميلمانو سره ستړي مشي وکړه، دوی ماته مبارک وېله، ما دوی ته، پسې ورغلم ورور او د کورنۍ نورو غړو ته مې هم مبارکي ووېله، د همزه بابا خبره: لکه پسه چې په اور غاښونه سپين کړي، په زور مې د موسکا په پار د دوستانو سره خوله جينگه نيولې وه، له ډوډۍ خوړلو وروسته د کلي ځوانان حجرې ته راټول شول، ځوانان دي نو، ځينې خو بيا بيخي پکې بې احساسه وي، په ځای ددې چې زما

وضعيت درک کړي، خواخوږي راسره وکړي، برعکس دا ساعت يې په ما باندې د ټوکو او مسخرو کولو بڼه چانس وگڼلو، همدا و چې يوه به ټوکه وکړه، وېل به يې: څه بچيش نور دې ولاکه ورته وېلي و، چې لږ راتږدې شه. گواکي ته د ښځې نه پاتې شوې، هېڅ کله به نور په يوه بستره کې ورسره څنملې ترڅو ورته ووايې چې لږ راتږدې شه، نورو هلکانو به په ټول زور ورته خندل، بل به له هاخوا کړل: د کور غلام وي، غلام شوې، بيا به خداگانو زور واخيستلو، بل به له دېخوا پسې زياته کړه: څه وخت وروسته به يې دميرېو څرولو ترڅنگ يو بل مسوليت هم زيات شي، ورېړونه به کړاروي، په دې سره به نورو هلکانو بيا خولې خلاصې کړې، نن نه خاندې نو کله؟ همداسې چيتيات يې غږول، ما هم په خپل ټول وس کوشش کولو چې خپل حال نرمال او غاښونه له شونډو لوڅ وساتم، چې گويا خوشحاله يم، خاندم، ورستيو کې مې يو دوه سره آتې هم ورسره وکړو، نور مې دوی پرېښودل زه ترې راووتلم ويده شوم، سهار وختي مې بيا ميرې راخلاصې کړې، د څرولو په پار مې غره ته راوستلې، خداي ج شته ډېر خپه او مايوسه وم، زړه مې هېڅ تسلي نه کوله غلي، غلي يې سينه کې راته ژړل، څنگه مې چې مخکې ووېل، د ورور په نامزادۍ مې نيت نه و بد نه پرې خفه وم، چون ورور مې بد هلک نه و، دا چې زه معيوب وم، واده کولو ته مې زړه نشوی

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

نيولی يا چالور نه راکوه، دده گناه نه وه، بلخوا دی هم نور پخې ځوانۍ ته رسېدلی و، سل سلنه يې حق و، زه صرف ورځ تر بلې د خواری او زيلت لور ته په تلو مې خپلې بربادۍ ژړولم، خو په هر راز ترڅو سر مو ونخوږم، لنډه دا چې د ورور د کوژدې او مور د زيري کولو په دريمه ورځ هم همغه شان غره کې وم، زړه مې هم همغه شان سينه کې پټې سلگۍ راته وهلې، چې مبایل ته مې زنگ راغلو شماره مې وکتله ناشنا وه، بلخوا مې طبعيت بيخي د چا سره خبرو کولو ته جوړ نه و، اوکې مې نکړو، څو شيبې وروسته يې بيا زنگ وکړو، دا ځل مې هم اوکې نکړو، نيم ساعت پس يې بيا زنگ وکړو، سودا مې شوه، د اوکې بټنه مې ووهله، سلام مې ورواچولو، په بنځينه غږ راغبرگه شوه: وعلیکوم سلام احمد جانه! ښه يې؟

- شکر دی، الحمد لله ښه يم تاسو ښه یی، کور خیرت دی؟

- هو شکر ښه یو، ودې پېژندمه!؟

- نه ولا!

- فرشته يم، د الياس خور، د څارنوال عباس لور!

دا څه اورم؟

داستان نستان

ددې خبرې په اورېدو سره مې ټول بدن جام پاتې شو، په ځای ددې چې ورته ویلي مې وای: ډېر ښه، کور مو خیرت دی، آغا دې، مور دې، ته خپله ښه یې؟ برعکس خبرې مې له خولې وتېښوې، ژبه وچه کلکه شوه، همداسې خاموش پاتې شوم، پسې پاتې شوم، پاتې شوم، چون یو خوا ډېر کالونه وتلي و، چې کومې پیغلې نجلۍ خبرې نه وې راسره کړې، بیخي نادیده شوی وم، همد و چې ډېر زیات یې تر اثر لاندې راغلم، بلخوا دا هغه نجلۍ و، چې د خپل ښایست په مټ یې زموږ په چم گاونډه کې نوم لرلو، د ډېرو لویو لویو خانانو، ملکانو زامنو او د ټولې منطقي په سطحه سره سره ځوانانو جرگې پرې کولې د خواست لمنې به یې ورته غوړولې، خو د نمورې نجلۍ او کورنۍ لخوا به یې خالي کچکول ناهیلې ځوابېدل، نو طبعاً د داسې بلند پروازه نجلۍ له لوري زما په شان یو ملنګ انسان ته زنگ وهل بیخي هېرانوونکي و، واقعاً سړی متشره کوي.

خو په هر حال چې ځواب مې ورمعلوم نشو، بیا یې کړل:

- احمد جانه! غږ مې درځي؟

لویه ساه مې واخیسته ځان مې راکابو کړو، په ټول زور مې ورو ورغبرگه کړه:

داستان نستان

داڅه اورم؟

- هو راځي!

ويي خندل کړل يي:

- بنا، بيا نو ولې نه غږېږي؟

کوشش مې وکړو چې يوه بهانه را زده کړم، اما هېڅ شی ذهن ته رانغلل،  
يو ازې مې ووېل: غږېږم، غږ دې سم رانغلو، زرمې پسې زياته کړه:

- خیرت خوبه و، چې زنگ دې کړي؟

- هو شکر خیر او خیرت دی، هسې احوال مې دې اخیستلو بل ما وېل  
چې د وریندارې مبارکي دې درته ووايم.  
په خوش او دوستانه انداز مې ورته کړل:

- مننه خوشحاله اوسي.

خو شیبې يې ساه نیولې وه، بيا يې د نرمې تمثلي خدا سره گډه کړل:

- يوه پوښتنه درنه وکړم خفه کېږي نه؟

ورغبرگه مې کړه:

- نه ولې؟ ووايه!

کړل يې:

- تا ولې واده ونکړو؟ ورور خودې له تا کشر دی.

ځواب نه و راسره، يو ځل بيا مې د بهانه لټولو هڅه وکړه اما کامياب نشوم هېڅ داسې معقول ځواب مې پيدانکړو، مجبور شوم کړل مې:

- ولا څه درته ووايم؟

رښتيا هم ځواب نه و، څه مې ويلې وې؟

نجلی لوی د افسوز او سلې وکړو، راغبرگه يې کړه:

- دوې ورځې مخکې خبره شوم، ته باور وکړه، زما په ژوند کې تر ټولو تريخ او د خفگان زېری و، نه مې يادېږي چې ما به بل وخت په کوم څه دومره ژړلي وي، زه پوهېږم چې ته ولې له واده کولو پاتې شوې، خو هغه ورځ چې زما پلار زخمي د کوما په حال بستر کې پروت و، او ته لکه د الله ج له طرفه رالېږل شوې مرستندويه فريشته د شپې روغتون ته راغلي د خپل وجود په سرو وينو دې، زما مړ پلار ته واپس ژوند ډالۍ کړو، زما مور ته دې په ځوانه ځوانۍ له گوندوله او بې سرپرستي نجات ورکړو، زه او زما ورور الياس جان دې د يتيم توب د تورې بلا له مړۍ نه راويستلو، همدا سې نن چې موږ کوم ښکلی ژوند، يوه فعاله او

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

ښایسته کورنۍ لرو دا ټول ستا برکت دی، هغه احسان، ترحم، مهرباني د انسانیت حد به دې زرگونه کالونه زما له زړه ونوځي، کاشکې د هغو په عوض کې مې ډېر، ډېر څه درسره کولی شوی، خو افسوز نور مې هېڅ وس کې نشه ولې یوازې یو څه چې زه یې نن درسره کولی شم، هغه دا دی چې له همدې اوس نه مې زه د خپلې کوژدې مبارکي درته وایم، هیله ده، د ژوند د یوې ناچیزه ملگرې په صفت مې قبوله کړې.

دا چې ما یې په ځواب کې څه ووبل؟ د فریشتې خبره مه هېروئ، واپس زړه مې ځای ته راگرځم.

ترڅو سوال درته پیدا نشي، لنډو کې به یې لمړی د پلار د زخمي کېدو اوزما د وینې ورکولو هغه کیسه درسره شریکه کړم، کوم چې فریشتې یې خپلو خبرو کې اشاره ورته وکړه.

اصلاً دا واقعه له مانه بېخي هېره وه، اوس چې دې یاده کړه، ماته یې هم رایاد کړه، چون تقریباً لس، پنځلس کالونه مخکې دا پېښه شوې، چې هغه وخت زما لاس جوړ و، شاوخوا د ۱۹۱۸ کالونو په عمر د نوځوانۍ په جوش دوران کې وم، مازیگرو، مسجد ته د تلو په نیت له کوره راوتلم، چې د کلي بر سر هديرې سره ډزې وشوې، خلک ورمتوجه شول، څو لحظې پس منډې، منډې شوې، ما هم ورمندېه کړل، چې

ورورسېدم، څارنوال عباس يې موټر ته څېرمه، سپيرو خاور کې په وینولت پت پروت دی، سلگۍ وهي، بښه او واړه، واړه ماشومان يې، همدا فریشته او ورور يې الیاس چې هغه وخت خوار بڼکلي او مینه ناک ماشومان و، که څه هم الیاس بېخي کوچنی و، فریشته لږ غټه تقریباً اوږه، اته، کلنه وه، د پلار څنگ ته يې چيغې او ترفکې وهلې ژړل يې، ددې سربیره د فریشتې نیم مخ او منگولې هم په وینو سرې وې، فکر کړم، د پلار غېږ کې يې ځان ورغورځولی و. پلار يې تر ډېره همدلته پروت و، څوک له وېرې نه پرې ورنژدې کېدل چې پورته کړي يې وای، روغتونه ته يې رسولی وی، ځکه په دې وخت کې نوي لږ لږ مجاهدين (طالبان) راپيدا و، جبهې جنگ يې نشوی کولی، خو همداسې يونيم چرکي جنگ او هدفې ویشتل به يې کول، څارنوال عباس هم د هغه وخت د سترې محکمې برحاله څارنوال و، له دې کبله چا نشوی جگولی، ولې د نموري څارنوال په شان هغه کسانو چې حکومت کې به يې برحاله دنده اجرا کوله، هر چا به يې چې جنازه وکړه، يا به يې نور کمک ورسره وکړو، بيا به د هغو هم خبر نه و، خو بڼه و، وروسته يو دوه نفره راپيدا شول، دده خپل موټر ته يې پورته کړو، روغتون ته يې ولېږلو، ساعت لا نه و وتلی، د ماښام تر لمانځه وروسته، زما په شمول ټول کلیوال مو د مسجد په مخ کې ناست و، خبر

راغلو چې د څارنوال وضعیت خراب دی، وینه ډېره ترې تللې، که له تاسو څوک د وینې مرسته ورسره ونکړي، ممکن ژوند یې جدي له خطر سره مخ دی. تراخیره مې غوږ نیولی و، هېڅوک حاضر نشول، په داسې حال کې چې زما یې د ښځې او ورو ماشونو چيغې، ترفکې او ددې علاوه د فریشتې د خپل پلار په وینو سور انګی او منګولې هېڅ له سترګو نه وتل، مخکې مې یادونه کړې، هغه وخت ورکۍ وه، خو لکه پلاستکي لانځکه خورا خوږه مینه ناکه نجلۍ وه، له اوبښکو ډکې کم رنګه شنې شنې سترګې یې په خلکو کې هاخوا او دپخوا غږولې چې گویا څوک ورنژدې شي د پلار سره یې مرسته وکړي، روغتون ته یې ورسوي، همدا و، چې وجدان مې اجازه رانکړه، ترڅو سترګې پرې پټې کړم، بلاخیره توکل په الله ج راجګ شوم د خپلې کورنۍ په شمول له ټولو خلکو پټه، شپه وه، لاندې د فصل او باغونو په لار مې ورمونده کړل، نیم ساعت وروسته ورورسېدم، چې کتل مې د روغتون په دهلېز کې یې د ښځې او بچیانو لاهم په مخ سیلاب سیلاب اوبښکې راروانې وې، فریاد یې کولو، ژړل یې، د ښځې یې چې په ما سترګې ولګېدې هیله منده غوندې شوه، ورنژدې شوم، ورته کړل مې:

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

- ژاپړئ مه زه وينه وركوم انشاءالله جوړ او روغ به شي، نور ترې تېر شوم، عاجل ته ورننوتلم ډاكتر مې چې وينه معاينه كړه، خوشبختانه تصادفي ورسره برابره شوه، زه يې په پاس چپركت كې خملوم زما د لاس له رگونو نه يې مستقيماً وينه ورته تېره كړه، د څو لحظو په تېرېدو سره كرار، كرار په سړي كې ساه وچلېده، شپږ سوه سى سى وينه مې وركړه، ځان يې وخوځولو، د ډاكترانو اميد ورته پيدا شو، زه نيم ساعت نور هم پروت وم، له ډاكتر نه مې پوښتنه وكړه:

- څنگه دى وضعيت يې؟

وبل يې:

- ښه شو، انشاءالله! د دستگاه يې د زړه ذربان نرمال ښي.

بيا مې ورته كړل:

- زه څنگ وكړم، لاړ شم؟

- كه سردې نه گرځي؟ تللى شي.

راجگ شوم سر مې نه گرځېدو، يوازې پښې مې رېږدېدلې او غوږو كې مې شرنگار و، بهر چې راووتلم، الياس يې د مور په زنگانه سر ايښى و، ويده و، مور يې او فريشتې لاهم ژړل د عاجل بخش دروازې ته يې

## داستان نستان

## داخه اورم؟

دوې سترگې نیولې وې، زما په راوتلو نورې هم راڅکې شوې، زرمې کړل: زیری مې درباندي څارنوال صاحب ښه شو، سترگې یې راوغړولې، شپږ سوه سي سي وینه مې وکړه، ډاکترانو هم وېل چې فشار او د زړه ذریان یې نرمال شو، نور انشاءالله ښه دی، شیبه په شیبه لا ښه کېږي، خطرناک ځای نه دی لگېدلی، صرف وینه زیاته ترې تللې وه، ځکه یې وضعیت خراب و.

په دې سره ښځه له ډېرې خوشحالی او له مانه د مننې په پار بېخي احساساتي شوه، پښو ته مې راتپته شوه، خدايزده مچو کولې یې که څه؟ په داسې حال کې چې ډېره باستره ښځه وه، تقریباً نهه، لس کالونه یې کېدل چې زموږ کلي ته راواده شوې وه، مگر تر اوسه ما نه وه لیدلې، خدایي چې شي ښه ځواني یې هم لرله، خو په هر حال زر ترې شاته شوم، پرې مې نښودو چې سړي زما پښوته ورسېږي، ورته کړل مې:

- هیله کوم، په دې نه ارزي، دومره خو مو د یو مسلمان او کلیوال په صفت پر ما حق و، که نور څه خدمت نه وي؟ زه ځم، کور کې مې نه دي ویلي سودا به یې وي.

د عاگانو سربیره یې وېل:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- خير يوسې خدای ج دې مل شه، بيا مې ورته کړل:

- زما د راتلو او وینه ورکولو دې چاته تر خوله ونه وځي، چې شرایط خو تاته معلوم دي.

سړيې و خوځولو، چې گویا سمه ده.

ورتېر شوم د فریشتې په سرمې لاس کش کړو، ورته کړل مې:

- ژاړه مه پلار جان دې اوس جوړ او روغ دی، چې سپروم يې خلاص شي راوځي، په همدې سره ترې راروان شوم، له حکومتي ساحتې او نظامي پوستو چې راتېر شوم، سرک مې پرېښودو، وېرېدم چې طالبان په مخه رانشي، باغونو ته شوم، یوخوا شپه وه، پولې پټې و، بلخوا فکر کړم فشار مې ټیټ و، غوږو کې مې څښ او پښ و، هېڅ مې پښه په ځای نه لگېده، څو ځایه ولوېدم، چنار تنګي کې له پېریانو وېرېدم، خلکو به وېل دا ځای دروند دی، لنډه دا چې په یولس نیمو بجو کلي ته راوړسېدم، زموږ چیراغونه مړه و، دروازه مې ونه ټکوله، وېرېدم چې پلار به مې غوسه وي، د شا لځوانه په دېوال کلا ته ورواوښتم، غلی خپل اتاق ته ننوتلم ویده شوم، څنګه مې چې وېل، سهار مې پلار رښتیا هم سخت غوسه و، کړل يې:

- د شپې چېرې وې؟

د یو ملګري نوم مې واخیستو ورته کړل مې:

- میلمه یې وم.

خو بیا هم یوازې وار یې راباندې ونکړو، نور یې هېڅ راپرې نښودل،  
عینې حال غوږنو کې مې لا هم څښ او پښ و، جوړ نه وم، ولې بیا هم  
روح مې خوشحاله و، که هر څو سترې، خطرونه راباندې تېر شول، یا  
هم پلار بې ابه کړم، خو ځای یې ونیولو، خپله انساني او مسلماني  
وځبه مې ادا کړه، د څارنوال ژوند مې وژغورلو، پرې مې نښودل چې  
ځوانه ښځه او واره ماشومان یې خوار شي، اصلاً زما ډېر زړه هم په  
همدې ښځه او ماشومانو یې بد و، یوازې دده لپاره مې ممکن دومره  
سترې او خطرونه په سر نه وی اخیستي، خو په هر صورت څنگه چې  
لمړی مې یادونه وکړه دا هر څه له ما هېر و، شاوخوا دیرلس، څورلس  
کاله یې وتلي و، چې هغه وخت فریشته غالباً اوه، اته کلنه ماشومه وه،  
زه هم همداسې د اتلسو، نولسو، کالو په عمر نوځوان وم. دا محال نو دا  
ښه رسېدلې پېغله او زما سن ان درې دېرش، څلور دېرشو کالونو ته  
رسېدلې و، پس طبعاً اوس نسبت فریشتې ته زما د ډېر لوړ عمر،  
پیوند، پیوند مخ او معیوبیت سره، سره بیا هم یو ناخافه ددې دا خبره

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

چې گویا ما د ژوند د ملګرې په صفت قبوله کړه، بیخي حیرانوونکي و، هېڅ داسې الفاظ مې پیدانکړل، چې د هغه ساعت حالت مې درته پرې بیان کړم، بار بار به مې ځان و خوځولو، سترګې به مې کش کړې، د میرمن بڼا پېری نغمې خبره چې: خوب وینم که څه دي...؟

خو په هر حال څو شیبې وروسته مې حواس کنترول کړل، ځواب کې مې یې په ارام او منندوی انداز کړل:

- ستا له لطف او مهربانۍ نه مننه، (خدای ج) دې خپل اخلاص او انسانیت درکړي، اما له ماسره مې د کورنۍ له خوا کوم جبر او ظلم نه دی شوی، زه خپله کوژده نه کوم، کورنۍ ته مې اجازه ورکړې وه، ترڅو ورور ته مې یې وکړي.

نجلی اوږده ساه واخیسته د جواب په پار یې راغبرګه کړه:

- زه تا درک کوم، په هر څه پوهېږم، ته د یو ډېر ښکلي فکر خاوند او بااحساسه انسان یې، له شک پرته ته د خپل معیوبیت له وجې راتلونکې کې د میرمنې یا یوې کورنۍ د مسوولیتونو په اړه اندېښنه لرې، زما له انده سل سلنه، همدا وجه ده، چې له واده کولو انکار کوي، یا نه غواړې واده وکړې، اما زه ډاډ درکوم چې انشاءالله نه اوس او نه

اينده کې هېڅ نوعه روحي او جسمي سردردې به دې ونه گرځم او نه به هم که د الله ج خوبه وه، هېڅ کله ته دې ته اړ شي چې زما د نفقې يا نورو ضرورتونو لپاره کار او يا يې هم اندېښنه وکړي، ځکه ته پوهېږي چې نن وخت د انسان فزيکي قوه نه ده مهمه، بلکې هر څه پيسې کوي، پس زما پلار له ماسره خورا زياته مينه لري، څه ځمکې، شتمنۍ او ملکيتونه يې چې لرل، زما او د الياس ترمنځ يې سم نيم ووېشلي، د نيمو قواله يې زما او د نيمو يې د الياس په نوم کړې، يوازې ماته چې کوم سهم رسېدلی، دوه سوه کاله يې چې زه او ته يا يوه متوسطه کورنۍ په سر باد کړي، نه يې شي خلاصولی، بناءً په دې اړه هېڅ تشويش مه کوه.

که څه هم مخکې مې ووېل، رښتيا هم زما وېره خو له همدې مسوليتونو وه، چې واده ته مې زړه نشوی نيولی، مور او پلار به مې منعه کول، خو بيا هم دې ته مې کړل:

- نه دغه خبره نه ده، هسې مې له شوره لرې والی او يوازيتوب خوښېږي، کېدشي راتلونکې کې مې اراده بدله شي، خو که چېرې واده مې هم کولو د ځان په شان يوه د بخت له تخته پرېوتلې، خواره زاره نجلۍ يا ميرمن به گورم، ستا له لوي همدردۍ او لوی انسانيت نه يو

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

ځل بيا هم زياته مننه، چون ته د ښکلا سيند يې، د مهرباني غريبي، د انسانيت اولگو يې، ستا د ژوند د ملگري په صفت بايد ستا په شان له ښکلا او شرافت نه مال امال، ستا همسن او په ټوله معنا صحتمند انسان اوسي، ترڅو د گل په شان پالنه دې وکړي، چون ته په همدې ارزې.

نجلی موسکۍ شوه، په نرمې خدا سره يې کړل:

- اممم همم زه خونه وم خبره، دا خو سمه د کوه قاف بنا پېری یم، زړه مې غواړي همدا شيبه مې، له دې انگي نه يوه مچکه وخلم، په همدې سره يې د مچو په بڼه له شونډو بڼه لوی شرک جگ کړو، بيا يې بڼه په کرس پسې وخنډل.

دا چې ما يې مخکې له مخکې په وړاندې روحيات بايللي و، د مينې او مچکې په خبره يې يو ځل بيا پښې راولړولې، سم يې خولې کړم، خو په وړاندې مې يې هېڅ نوعه احساسات ونه ښودل خاموش پاتې شوم، نجلی چې په خدا زړه يخ کړو، اخير کې يې کړل:

- وښه لکچې تر خط ووتلم، بې ادبي مې وکړه؟

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

غوښتل مې ووایم چې نه، کومه خبره نشته، خو وخت یې رانکړو، خپلو خبرو ته یې دوام ورکړو زیاته یې کړه: له ستاینې دې مننه، اصلاً ستا فکر، ستا زړه، ستا سترګې ښکلې دي، چې زه درته دومره ښکلې او بارزښته ښکارم او له نیکې مشورې دې هم مننه، چې گویا زه باید داسې څوک د ژوند ملګر کړم، ترڅو د ګل په شان پالنه مې وکړي، درحالی کې چې داسې پالنه تا تنها زما نه بلکې زموږ د ټولې کورنۍ لاس، پنځلس کاله وړاندې کړې، چون نن چې یوه له خوښیو ډکه هوسا کورنۍ لرو، دا واړه ستا له برکت دی.

ورغبرګه مې کړه:

- بیا هم مننه، ستا مهرباني ده، کني ما هېڅ هم نه دي کړي، دومره خو د هر مسلمان په بل مسلمان، حتا د انسان په انسان حق دی.

نجلی کړل:

- هغه ورځ خو په مسجد او کلي کې نور مسلمانان او انسانان هم ډېرو؟ حتا نژدې دوستان او خپلوان مو و، ولې زموږ سره د همدردۍ لپاره د سلو خطرونو سره سره، له ټولو پټ، په نیمه شپه کې یوازې ته روغتون ته ددې مسلماني او انساني حق ادا کولو لپاره حاضر شوې؟ پس نن ما

## دا څه اورم؟

## داستان نستان

هم قسم کړی، چې ستا د ژوند په دې ستونزمن او له ناهیلۍ ډک پړاو کې به ستا په وړاندې خپل مسلماني او انساني حق ادا کوم.

لنډ دا چې تر ډېرو دلایلو، خبرو اترو وروسته، بالاخره ورسره اوکې مې کړه. دوی ورځې پس مې مور، پلار، مشر خور او وریندار ورو لېږل، د فریشتې دوی له کوره یې د کوژدې گل راوړو، په کلي کور کې یوه عجیب، غریبه هنگامه خوره شوه، چا به وېل دا د سحر او جادو زور دی، چایو او چا بل قسم گېډنامې غږولې، خو په هر صورت، د فریشتې پلار د لویو لویو خلکو او چارواکو سره پېژندل یوه میاشت وروسته په نیمې کې پاتې د پوهنتون کارونه مې یې هم راته جوړ کړل، باقی درسونه ته مې دوام ورکړو، د پوهنتون د فراغت سره سم مویې د واده تایید و نیوله، درود او سلام دې وي پرې، ډېریو شریف انسانو، فریشته خویې لور وه، هسې نه هم خورا پرې گرانه وه، اما زه یې هم تر خپل اولاد کم نه گڼلم، تر واده کولو وروسته څنگه چې فریشتې ویلي و، د یو دوه پوړیزه مستقل کور په شمول دولس جریبه زراعتي ځمکه او باغونه یولس دوکانونه چې هره میاشت به مویې تر یو لک افغانیو زیاته کرایه اخیسته دا یې ټول موږ ته وسپارل، ددې سربیره یوه سپکه دفتری دنده یې هم راته پیدا کړه، نن ددې کیسې تر لیکلو پورې چې د

واده مو دری کاله وتلي الحمدالله يو ښکلي بچي په نعمت هم الله ج نازولي يو، همدارنگه له هرې دیدگاه خورا ښایسته او له هرې ستونزې خالي ژوند لرم، هېڅ نوعه د معیوبیت او کمي احساس مې په ذهن کې نه دی راگرځېدلی، حتا د خپلې کورنۍ مور او پلار مې هم اتیا سلنه مالي ملاتړه او فریشته کو، یو همزولی یا ملگری مې په مادي او معنوي لحاظ تر ما ښه ژوند نه لري، که څه هم هر څه د الله ج ورکړه ده، خو په ټول کې چې کله ناکله فکر وکړم دا دومره ثروت، هوسا ژوند او د فریشتې په شان د یوې ښکلې، مهربانه او مینه ناکې نجلۍ سره د ژوند ملگری تیا مې ټول یوازې د هغې یوې شپې رحم او نیکی له برکته دي، ددې سره جوخت د مشرانو هغه خبره رایاد شي چې وایي نیکی وکړه د کندو شاه ته یې وغورځوه یوه ورځ په درد خوري.

پای

## بې علمه عالم

سره ددې چې ما په ټول ژوند گیره نه وه پرېښې، ددې علاوه وینستان به مې هم ستایلي جوړول يعني که لنډ یې ووايم تر خپله وسه، وسه پاک عصري، ورځني موډ لباس او خپره کې به دندې ته تللم، خو کله چې تېر نظام یا هم د داکتر اشرف غني واکمنۍ سقوط وکړو، طالبان حکم شول، زما په شمول د پخواني حکومت تقریباً ټول کارمندان د څه وخت لپاره بې کاره شول، ولې خوشبختانه یوه یوه نیمه میاشت وروسته د نوي حکومت (اسلامي امارت) لخوا واپس کرار کرار د تېر نظام کارمندان خپلو دندو ته ورغوښتل کېدل، په دې لړ کې یوه ورځ زه هم وروبلل شوم، کله چې ورغلم، ماحول کاملاً تغیر کړی و، سابق به له وزیر نه نیولې د دروازې تر ساتوونکو پورې ټول کارمندان ډېر منظم او مجهز و، د گوتو په شمار کسانو به د ځینو عذرونو له مخې وطني کمیس او پرتوگ اغوستل، نور به واړه مامورین دریشي پوش و. ولې اوس چې ورغلم وزارت ملا صاحبانو او قاري صاحبانو په سراخیستی و، گیرې وې، لوی لوی پگړۍ وې، څنې خولۍ، واسکت، څارد لوی، لوی کمیسونه و، ډلې، ډلې په شپو وتل ننوتل، خو په هر حال هغه

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

مئسول کس مې راپیدا کړو چې زه يې راغونښتی وم، له قده ټیټ چاغ  
تخته ځوان و، د تور پاچ پگړۍ يې وهلې وه، څړلوی بڅۍ دار کالي يې  
په تن و، د واسکت د مخې جیب کې يې مسواک او ږمنځ ټومبلي و، زه  
د مولوي صیب په نوم ورته مخاطب شوم، ځان مې ورته معرفي کړو، په  
قندهاری لهجه يې راغبرگه کړه:

- ایا غواړې همغه پخوانۍ دنده دې مخ ته یوسي؟

- د بلې وېلو سره مې د موفقیت په پار سرهم ورته وخوځولو.

کړل يې:

- سمدۀ!

له همدې سره يې د پیژند پانې له مخې مې زما نوم، د پلار نوم، ولایت  
ولسوالي او د کلي نوم مويې تر مخ پرته کتابچه ته ورسول، بیا يې  
راته کړل:

- سر له سبا به دې خپلې دندې ته په وخت حاضرېږې، د سترگو په  
اشاره سره مې د اوکې ډاډ ورکړو، پسې زیاته يې کړه: خو لکه  
اوس چې راته ولاړ يې په دې شان به نه راځې، دریشي به دې

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

لرې کړې، کمیس او پرتوگ به اغوندي، سرتور سر به هم نه  
راځي او له دې وروسته به گیره هم نه خړیې.

که څه هم زړه کې راتېره شوه: چې ددې شرطونو سره خو فکر نکړم دا  
وظیفه له ما نه شوې وه، ولې بیا هم ده ته مې وویل:  
- بنا صحیح ده.

کور ته چې راغلم، زړه نازړه وم، چې ورشم که ورنشم؟ بلاخیره د وطن  
وضعیت او بېکاریو ته په کتلو، پرېکړه مې داسې شوه چې کالي خو  
لرم، یوه سپینه خولۍ به واخلم، یو څو شپې به گیره هم نه خړیم، توکل  
په خدای ج څو ورځې به ورشم، که خوند یې رانکړو، تړي خو مې نه، بیا  
به یې ورپرېږدم، د یو شخصي کار او بار غم به وخورم، همداسې مې  
وکړل، سبا مې وطني کالي په تن کړل، سپینه خولۍ مې ورپه سر کړه  
ورغلم، خو که هر څو مې افغاني کالي په تن او سپینه خولۍ په سر وه،  
بیا هم له لرې ښکارېدم چې پخوانی کارمند یم، ددوی سره مې ډېر فرق  
و، گیره مې پاکه خړیل شوې وه، وینسته مې هم همداسې مخ طرف ته  
غټ، شا او د غوږونو څټونه مې په صفر ماشین وهلي و، له دې کبله  
دوی هم هېڅ سمه رویه نه راسره کوله، لویان یې ښه و، ښکته طبقې به  
یو نوعه تضاد راسره کولو، حتا ځینو خو یې سره ددې چې خپله یې

سلام نه اچولو، زما يې هم نه عليکولو، ان د دروازي ساتونکو هم هغه شان انسانيت نه راسره کولو، څنگه چې د وزارت د نورو طالبی کارمندانو سره يې کولو، درحالی کې سابق به چې موږ وزارت ته راغلو لکه خپل کور ته چې راغلي و، د سکون ساه به مو واخيستله، د وطن د مالکيت احساس به مو کولو، وزارت به مو خپل وزارت گڼلو په ډېره مينه به دندې ته راتلو، اما اوس مې چې د پخوانيو کارمندانو له ډلې خپل هر ملگری لیدو، کوم چې له ما مخکې راغونښتل شوي و، تر ما بتره غټې خولې يې په سرونو ورنسکورې کړې وې، د ځينو چې لږ زيات وخت وتلی و گيرې يې هم بېرې شوې وې، پخوا به مو چې وخت پيدا کړو د يو بل څنگ ته به ورغلو، يو خوله مجلس، يوه نيمه ټوکه به مو سره وکړه، خستگي به مو رفعه شوه، خو اوس ترڅو په ملا صاحبانو بده ونه لگېږي، چې سترگې به مو سره ولگېدې يو بل ته به صرف لږ موسکي شو، په اشاره به مو سلام عليک وکړو، نور سره درېدلو نه، هسې مجبور و، کني دلته کار او دنده مخ ته وړل په ټولو سخت بوج و، داسې احساس مو کولو لکه ملا صاحبانو چې يرغمل نيولي يو او په زور کار راباندې کوي، عين حال کې زما په شمول هر يو په دې هڅه کې و، ترڅو کوم بل ځای شخصي شرکتونو او بېزنيسونو کې ولوکه په ډېر کم معاش هم وي دنده پيدا کړي، په همغه ورځ له دې ځای نه وتبستي،

په داسې حال کې چې دلته مو معاشونه لوړ و، ماته يې د مياشتې پنځلس زره معاش راكولو، همدا سې دې نورو ملگرو مې هم، خورلس زره، شپاس زره ان تر شلو زرو معاشات اخيستل، خو بيا هم بې قدرۍ او بې ارزښتۍ ته په كتمو مو، خوند يې نه كولو، پكې زړه تنگي و، كني كار هم دومره نه و، پخواني حكومت كې به موږ هره ورځ ددې لس برابره كار كولو. خو خوشبختانه د وخت په تېرېدو سره څه دوى راسره بلد شول، څه يې موږ ته چل راغلو، دوى نيمې مياشتې وروسته مې گيره ښه صحيح ورسېده، د چا خبره نيمايي سينه يې لاندې كړه، د گيرې د رسېدو سره سم، زه هم منډوي ته ولاړم عليزاده ماركت كې مې د پگړۍ لپاره (۳۲) متره سپين پاچ واخيستلو، سره د يوه تيكيي واسكت، له منډوي د پلخشتي د مسجد منځ ته راووتلم، دلته مې له ولاړو دست فروشانو، يوه ږمنځ، يو د لرگي مسواك همدا سې يو بوتل ملايي عطر، يو بوتل د گيرې لپاره شپږم تيل، يوه له رنجو ډكه لاجرومله او سلايي هم واخيستل، نور راروان شوم پخوانۍ خولۍ مې د پل محمود خان پله له سره د كابل سيند منځ ته وروار كړه، دوى ورځې وروسته مې په يوه خياطۍ كې درى جوړه ښه لوى لوى ملايي كالي هم وگنډل، يونيم، يونيم متر لمني او شپاړس انچه لاستونې مې وركړل، دوه جوړه بڅيو واله، يو جوړ ساده و او د هر رنگ كاليو سره په خپل رنگ كې مې يې

يو، يو دوه نيم متری څادر هم ورسره وکړو، د يوې مياشتې معاش مې مکمل تر ځان قربان کړو، خو ځای يې هم ونیولو، نموري کالي به مې چې واغوستل، واسکت به مې پرې کش کړو، ږمنځ، مسواک او قلم به مې يې د سينې له پاسه وړکي جيب کې وتومبل، گيره به مې په شپښمو وځلوله، د شپږدېرش متری سپين پاچ نه به مې لويه لنگوته ووهله، څادر به مې په اوږ واچولو او اينې ته به مخامخ شوم، يقين وکړئ لس دقيقې به ځان ته له خدا شنه تبې وم، د کورنۍ غړو به مې هم خندل پلار به مې د اميرالمومنين زوی بللم، له کوره به چې راووتلم د کوڅې شناخته خلکو او گاونډيانو ته به مې هم د عاليمانه خبرې په ليدو خدا ورتلله، چون زما پخوانۍ خارجي ستايله خپره، کره وړه، دختر بازي او لوپړۍ دوی ته معلومې وې، اما کوشش يې کولو چې خپله خدا له ما پټه کړي، ما به هم ځان نه پرې پوهولو صرف سلام به مې ورواچولو نور به سياست کې ترې تېر شوم، له خپلې کوڅې او شناخته خلکو د پخوا به چې راغلم، هر موټر به چې راپسې راغلو بريدک به شو، ډرېور به يې په ډېر احترام کړل: مولوي صاحب راوخپزه تر چهاراهي پورې دې زه ورسوم، ورسره کې به ناستم، تر چهاراهي پورې به ډرېور ډېر نیک برخورد او احترامانه خبرې راسره وکړې، ځينو به له چاپلوسۍ د امارت

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

ستاينه، طالبانو صفتونه شروع کړل، چهاراهي ته د رسېدو سره به يې د ساعت کولو په پار کړل:

- چېرته ځي مولوي صاحب؟! کينه ځای ته به دې ورسوم، د ځينو سره چې لږ سم موټر به يې و، کي به ناستم ان تر وزارت به مې مفت ځان پرې ورسولو، له ځينو به بيا همدلته چهاراهي کې د مننې په کولو سره بنکته شوم، دا به مې چې رخصت کړو، په سرک راروانو موټرو ته به مې کتل کومه نوې لوکسه ټوډي به چې راغله اشاره به مې ورکړه، راڅنگ ته به شو، ورته کړل به مې:

- هاخوا خوروان يې تر وزارت پورې ما هم درسره ورسوه. سړی به چې هر چېرې روان و، مجبور به شو، چا د ثواب او احترام په خاطر چې گویا عالم دی، د دين ستنې ده، د محمد (ص) وارث دی او چا له ډاره نه، نشوی ویلی، د مخې سيټ کې به ورسره کیناستم، شل پنځوشت دقيقې لار وه، د وزارت مخې ته به چې ورسېدو، د جزاک الله په ویلو سره به ترې بنکته شوم. خلاصه هره ورځ په همدې ډول، د ښار په لکسو، پستو موټرو کې، مفت او په ډېر عزت سره دندې ته تلم او راتلم. هورښتيا اوس خو مې کيسه درته شروع کړې، بيا دې دا هم درنه پټه نه

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

وي چې په همدې لړ کې يوه ورځ د نورو ورځو په څېر له چاراهي نه په ډېره يوه نوې او پاکه تودې کې وختلم، په لارو يې ډېر بوراته کړل:

- مولوي صاحب! د ترافیکو ریاست کې څوک نه پیژنې؟ درې ورځې مخکې مې د صفاکاری لپاره د موټر اسناد ورکړي، یوه میاشت وروسته یې ورغوښتی يم، که څوک پکې پیژنې؟ هیله ده لږ مرسته راسره وکړه ترڅو، دومره یې ونه ځنډوي، زه ځم دوی ته که اسنادو ته تریوې میاشتي معطل شم وپزه مې تروخت تېرېږي.

ورغبرگه مې کړه:

- هو پیژنم یې، د ترافیکو ریاست، ریس مې د یوه سنگر ملگری دی، په دروغو مې مبایل کې تپ او تلاش وکړو، بیا مې ورته کړل، د مبایل شماره یې راسره وه، پرون هم سره وغږېدو اوس نه پوهېږم څنگه ورکه شوه، کنه زنگ مې ورته کولو.

- هیله کوم مولوي صاحب دا مرسته راسره وکړه، د ترافیکو ریاست په لور خو هسې هم روان یو، صرف د یوې دقیقې لپاره په منډه کې ریاست ته راسره ورننوځه زما د ستونزې په باب یوه یادواري ورته وکړه، ترڅو لږ زریې راکړي.

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

- ولې نه سمه ده، د يو مسلمان سره مرسته كول خو ډېر ثواب لري.

سړي له خوشحالي موسكى شو، كړل يې!

- كور دې ودان مولوي صاحب، الله ج دې اجر و نه دركړي.

په همدې سره د ترافيكو رياست ته هم راوسېدو موټر يې د سر ك څنگ ته ودرولو، له درېدو سره سم مې ورته كړل: دا يوه پښه مې جهاد كې ټپي شوې لس مرمۍ يې خوړلې، اوس هم چې پرې گرځم درد كوي، ته يو ځل ورشه ويې گوره او پوښتنه يې وكړه چې ريس راغلى كنه؟ كه نه وي راغلى چې هسې ورتكليف نشم، سبا به يې بيا غمه درته وخورم.

- په سترگو مولوي صاحب، ته كينه زه به يې وگورم، كه راغلى و، غږ درته كوم، بيا به نور اتركليف شې وپښه.

- چې راغلى وي ورتله مو ځاى ونسي هېڅ خبره نه ده خیر.

سړي نور څه ونه وېل وروان شو، موټر كې يې يو نوى جديد، ښه ماډل بالا غټ مېايل چارچ ته ايښى و، د ترافيكو د رياست په عمومي دروازه د سړي له ننوتلو سره سم مې مېايل راواخيست جيب ته مې كړلو، له موټر نه رابښكته شوم، فوراً مې يوه بله كولا راودروله په مخ ترې ولاړم، په لارو مې مېايل ښه لت په لت كړو، ډېر مې خوښ شو، د

وزارت په سرک له کړولا نه هم ښکته شوم، لمړی مې په گیره لاس راکش کړو، بیا مې د پگړۍ شمله راو نیوله مچو مې کړه، په موسکا او غلي غږ ورته مخاطب شوم: دا ټول ستاسو برکت دی، کنه ما غوندې چکه چور چا په داسې لوکسو تودو وگانو کې مفت وړلو، یا یې دومره باور پرې کولو چې چالاند موټر او مایل یې یوازې ورته پرېښي وای؟ خو په هر حال د وزارت دروازي ته چې ورسېدم، په دې وخت کې نو د دروازي د ساتونکو په شمول هغه پخواني طالبان چې زه یې پېژندلم او په لمړنۍ خبره کې یې لیدلی وم، تقریباً ټول یې تبدیل شوي و، نورو ځایونو ته یې ولېږل، چون هغه لمړی وخت و، گډوډي وه، دلته چې کوم ډلې ډلې طالبان پراته و، (۹۹) سلنه یې بې سواده و، د وزارت په اداري کارونو شک او رک هم نه و، هسې یې ډوډۍ په وزارت تاوان کړې وه پراته و، غونډه غونډه به په شبو وتل ننوتل، د هغو طالبانو نه صرف یو پنځه شپږ مشران پاتې شول، اگر چې دا هم په کمپیوتر او اداري کارونو نه پوهېدل، خو دیني زده کړې یې ډېر کړې وې، ښه عالمان و، بلخوا ډېر بیدار و، د وزارت د کارمندانو په مدیریت کولو او له کارونو نه یې د نظارت په برخه کې ډېر ماهره و، همدا و چې د څو میاشتو تر تېرېدو وروسته، یې په وزارت کې ډېر نظم راوستلو، څنگه مې چې وړاندې ووېل پخواني بې سواده طالبان یې کرار کرار نورو

ځايونو ته ولېږل وزارت کې يې باسواد په کار پوه خلک په دندو وگمارل تر ډېره زموږ پخواني ملگري يا د تېر حکومت کارمندان و، همدا وجه وه چې دې نويو راغلو طالبانو يا له دې وروسته به چې راتلل، زه يې نه پېژندم، چې گویا د دتېر نظام کارمند يم، يو غر سپينې پگړۍ، لويو کاليو همدارنگه په سينه پرته لوبه تورې گيرې، ملايي عطرو او په رنجو تورو سترگو، ته په کتو مې فکر به يې کولو، چې که د اميرالمومنين زوی نه وي، د ريس الوزرا زوی خو حتماً دی، همدا و چې د دروازي د ساتوونکو په شمول نوي راغلي طالبان به ټول په زبسته ډېر احترام راته قايلېدل، په داسې حال کې چې زه له ماشومتوبه په لمانځه کولو کې ډېر تمبل وم، بيا چې رالوی شوم، لمړی مې د امريکايانو سره دنده وخيسته، لس کاله مې کار ورسره وکړو، سهار په شپږو بجو به مو چې نظامي درشي وکړه، بوټ به مو کش کړل د شپې تر نهه بجو به مو په تن و، هغو کې نه اودس کېدو، نه لمونځ نو که رښتيا ووايم، الله ج دې مغفرت وکړي، په دې لسو کالونو کې مې ټول دوه لمانځونه نه دي کړي، بېخي مې هېر شوی و، پس له لسو کالونو دندې ورسره اجرا کولو يې هلمند ته تبديلوم، ومې نه منله بالاخره له دندې يې منفق کړم، امريکاته د ورسره بېولو چانس مې هم له لاسه ورکړو، له دوې مياشتې بېکارۍ وروسته مې د دوهم ځل لپاره په

نموري وزارت کې دنده واخيستله، چې د نظام تر سقوط يا هم د ط  
 البانو تر راتلو پورې مې دوه كاله پكې پوره شول، خو څنگه مې چې  
 وويل زه له ماشوتوبه له لمانځه سره بې غوره وم، د امريكانو سره د كار  
 كولو په محال خو مې تقريباً بېخي له ياد ووتلو، همدا و چې وزارت كې  
 هم هسې مياشت كې كوم يو گوډ او مات لمونځ به مې كه وكړو، كنه نور  
 دلته هم رانه پاتې و، البته داسې نه وه، چې جمهوريت كې لمانځونه او  
 اوداسونه نه و، بلكې همداسې لمانځونه اوداسونه كېدل د همدې  
 وزارت مسجد به د هر لمانځه په محال ډك و، دوه درې ځل به جمع پكې  
 كېده، خوزه او زما په شان ځينې نور كسان هسې ورسره بې سره و، هغه  
 كه به هر ځاى و، خاشه به مو پرې واچوله، نو په داسې حال كې چې  
 لمونځ مې زده نه و او دوى به د يو لوى عالم او مولوي په صفت له حده  
 زيات درناوى راته كولو، ډېرى وخت به خدا راغله، همدارنگه هغه څو  
 مشرانو چې زه يې پېژندم، مخكې په خريلي گيره، دريشى او خارجي  
 سټايل جوړو كړو ويښانو كې يې ليدلى وم، اوس به يې چې سترگې  
 راباندې ولگېدې، موسكې به شول د لا تشويق په پار به مې يې د  
 گيرې، پگړۍ او لويو ملايي جامو ستاينه شروع كړه، گويا ډېر ښه  
 پكې ښكاري، مخ دې هم نور پرېښودو، سر په دنيا جنتي ښكاري،  
 همداسې نور. برعكس په موسكا كې به مې مننه ترې وكړه، زړه كې به

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

راتېره شوه، چې کاشکې کوپړۍ کې مې هم ددې لباس مطابق لږ ديني علم وی، اقلًا لمونځ خو مې زده وی، يوازې په گيره او پگړۍ گومان نکړم چا جنت ليدلی و.

خو په هر حال خلاصه له دې وروسته ورځ تربلې د دروازي د ساتوونکو علاوه، چې وتلم که به ننوتلم لاس په نامه به راته ولاړ و، د وزارت په داخل او له وزارت بهر هر چا سره به چې مخ کېدم په نهايي احترام راته قايلېدل، زړه کې به مې وېل: افسوز چې داسې خبر وی، ملاتوب کې دومره مزې او خوندونه دي، ما به ان جمهوريت کې هم له ځان نه مولوي کدو اخند جوړ کړی و، حتا کوم دوکان ته به هم چې ورننوتلم دوکاندر به مې تر اخيري حده خاطر کولو، ان ځينو خو د پنځوسو او سلو افغانيو شى مفت راکول پيسې به يې نه اخيستې، همدارنگه په چکپاينتو نو به چې ورغلم هلته گمارل شوي ولاړ مسول طالبان به د احترام له وجې لاس په سينه راته ودرېدل ټول انسانيت او اخلاق به يې وکړل، د کارت يا هم چېرته کار کوې؟ له کوم ځای نه راغلې؟ چېرته ځې؟ همداسې نورو پوښتنو جرئت خو يې له سره نشوی کولی، صرف يو ځل د دهبوريو په څلور لاري کې امنيتي کسان ولاړ و، له ماسره موټرسیکل و، موټرسیکل مې پخوانی و، اسناد، پلېټ هېڅ يې نه

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

لرل، کله کله به مې شوقي راويستلو په دې ورځ مې هم رايستلی و، غوږو کې مې گوشکې وې د احمد ظاهر هغه سندره مې پلې کړې وه چې وايي: (خدا بود يارت، خدا مددگارت...) غوښتل مې امنيتي کسانو ته ونه درېږم، لکه له نورو چکپاينټو تېز ترې تېر شم، خود دوی حد ته چې راوړسېدم يوه غږ راباندې وکړو، ځان مې پرې پوه نکړو ونه درېدم لږ چې ترې راتېر شوم په جگ غږ يې بل غږ وکړو: مولوي صاحب!

له دې سره ورته ودرېدم، يو ځوان طالب چې خړه نظامي دريشي او خولۍ يې په تن و، نژدې راغلو کړل يې:

- وښه مولوي صاحب! موږ د استخباراتو اورگان يو، نن دلته په دنده گمارل شوي يو، د وسايطو اسناد او پليټونه چک کوو او حکم شوی چې هېڅوک بايد همداسې رانه تېر نشي، په تا مې يو ځل غږ وکړو وادې نه ورېدو، په دوهمه چيغه مې ايله واورولې. ورغبرگه مې کړه:

- رښتيا هم لمړی غږ مې دې نه دی اورېدلی غوږو کې مې گوشکې وې، د مولانا صيب مفتي احمد ظاهر ډېر ښکلې قرائت کوي، سم يې نيولی وم، هېڅ مې تاسو ته پام نه شو، کنه زه خپل درېدم!

- خير، خير مولوي صيب! پروانکوي، موټرسيکل دې اسناد لري!؟

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- نه موترسيکل خو اسناد نه لري، ممتازه اسناد لرم، له همدې سره مې جيب ته لاس کړو خپل د وزارت کارت مې ورته ښکاره کړو، پسې زياته مې کړه دا نظام مو د سر په بدله راوستلی اوس د يو موترسيکل د گرځېدو حق نه لرم؟

- هيله کوم مولوي صاحب! تاسو خپله پوهېږئ، څنگه چې د وطن ازادي او جهاد په موږ او تاسو فرض و، همداسې اوس قانون ته په درناوي هم موږ او تاسو ټول مکلف يو، کله هغه سربښندي او اسلامي نظام د رامنځ ته کولو په موخه ورکړو زرگونه سپيڅلو شهيدانو ويني به مو هېڅ معنا ونه لري، نور خپله پوهېږئ، څه خداي ج دې مل شه.

زړه کې مې کړل: چې خوار شې لا د شهيد او ويني سره دې، خو په خوله مې څه ونه وېل، يوازې بد بد مې ورته وکتل، گوشکې مې غوږو ته کړې واپس مې سندرې پلې کړه، راروان شوم، له عاليमानه اکشن کولو وروسته لمړی ځل و، چې په چکپاينټ کې يې ودرولم يو پنځه خبرې يې راسره اوږدې کړې، کني مخکې مې هم يادونه وکړه، چا د احترام او ثواب په خاطر چې گويا ديني عالم او د محمد ص وارث دی او چا د وېرې چکپاينټونو کې د ولاړو طالبانو سربېره له هر چا سره به چې مخ کېدم له حده زيات درناوی به يې راته کولو، همدې موقع نه په استفاده

زما هم ښه ساعت پکې تېر و، خپل اوښان مې پکې خړول، خو له بدمرغه کرار کرار د ښار غلو او کوڅو ډېو لنډ غرو هم، دا چل زده کړو، لوی لوی څنې به یې پرېښودې، غټ کالي، نیم کنډاغه خولۍ، او جالۍ دار واسکت به یې په تن کړي و، د شمال به یې په سر اچولی و، دې خلکو به د نظامي طالبانو له ستایل او خبرې نه سوء استفاده کوله، په عامو خلکو به یې خپل راج چلولو، حتا ډېرو په یوه او بله طریقه د جهاد د دورې له ډلگۍ مشرانو سره اړیکې پیدا کړې، د هغوی له طریقه یې د پولسو او اردو په لیکو کې ځانونه ثبت کړل، د امارت رسمي کارتونه یې واخیستل، د معاش علاوه، د موقع په برابرېدو سره یې په یوه او بله بهانه له خلکو هم خپل قلنګی اخیستو، ځینو چې پېژندل د بیستویک واله، گویا په (2021) کال کې د جنگ له خاتمې او فتحې وروسته راپیدا شوي مجاهدین به یې بلل. خو ډېری نور به بیا زما په شان د عالم او مولوي له ستایل او رنگ نه په ګټه خپل ونډ پکې وهلو، ان تر دې چې یوه ورځ په زاړه چوک د جمهوریت د وخت یو ډېر لوی غل په مخه راغلو، د ډاکو په نوم مشهور و، دا یوازې غل نه و، بلکې دوختربازي، بچه بازي، قتل هېڅ پدر لعنتي نه وه، ترې خلاصه، څو هلکان او نجینې یې د ښار له منځه وټنټول ترننه ورک دي، مگر اوس مې چې ولیدو حراموني خدایزده له اتیا متره سپین پاچ نه پگړۍ

وهلې وه، که له سل متره؟ زما له پگړۍ نه درې برابره لویه وه، دوی شملې یې پرېښې وې، همدارنگه زما نه څو برابر لوی کالي، خادر، واسکت، پایڅې پورته، سترگې تر غوږو تورې، ږمنځ، مسواک او قلم یې په جیب کې تومبلي و، اوږدې، تذبیح یې لاس کې وې، شونډې یې موسولې، چې گواکي ذکر کوم، د ملایي عطرو خوشبویي یې په لرې مصافه کې حس کېده، ته وا د مصر شیخ مفتي مولانا مصباح صاحب روان دی، په لیدو یې ډېره سخته خدا راغله، ان تر اوسه پورې چې رایاد شي، موسکي شم، همداسې ډېری نورو ډېرو خطرناکو انسانانو به د عالمانو په رنګ روغن او تمثیل سره ډېر اسان او سادګۍ سره خپل شوم اهداف تر لاسه کول. خو په هر راز چې خبره بلخوا ولاړه نشي، راحم خپلې کیسې او له عالمانه څېرې نه د سوء استفادې کولو یوې بلې خورا نادريې خاطرې ته، که څه هم خاطرې بلها زیاتې دي، خو چې خسته مونکړم، له نورو یې تېرم، یوازې دا یوه یې درسره شریکوم، هیله ده ملګرتیا مې وکړئ، هغه دا چې یوه ورځ وزارت کې د خپلې د نډې پر محال کمپیوتر کې په کار لګیا وم، پښې مې ویدې شوې، چې ساعت ته مې وکتل یولس نیمې بجې وې، د بدن د شخۍ یستلو په پار له شېبې راوتلم په قدم، قدم کې ان د وزارت تر عمومي دروازې بهر سرک پورې راوړسېدم، چې لیدل مې هاخوا یوه ځوانه ښځه راته متوجه و، داسې

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

بنکارېده لکه څه چې وايي، خو جرئت نشي کولی، ما چې ورته وکتل  
کرار کرار يې قدم راواخيستلو نژدې راغله، تور عربي حجاب يې کړی  
و، خوله او پوزه يې په سور رنگي ماسک کې پټه کړې وه، پيغله راته  
بنکاره شوه، غټې غټې تورې بانورې ډېرې جذابه سترگې يې وې، سم  
دلاسه مې بدن کې وينه ورته راگره شوه، د سلام په اچولو سره يې کړل:

- وېبڼه مولوي صاحب! تاسو همدې وزارت کې دنده لرئ؟

- هو همدلته مې دنده ده، خيرت و؟

راغبرگه يې کړه:

- هيله کوم مولوي صاحب که لږ مرسته راسره وکړي، ورکې دوه

کلن ماشوم مې کودکستان کې پرېښی، اوس مې دا د دروازي

ساتونکي د ننه وزارت ته نه پرېږدي وايي رسميات ختم دي،

وخت د ډوډۍ دی په دوه بجو راشه، خو کور مې لري ده بيا نشم

راتلی، دغه ساتونکو ته ووايه چې داخل ته د تلو اجازه راکړي.

د ماشوم له يادولو يې پوه شوم چې پيغله نه ده، خو بيا هم ډېره تازه وه،

له تندي يې د بدن سپينوالی او شفافيت بنکارېدو، همدانگه غټو،

پاکو پاکو تورو او سپينو بنکلو سترگو ته په کتو يې، خورا جذابه

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

ځوانې يې درلوده، د ځوانۍ علاوه د خبرو کولو انداز او خورا بڼايسته غږ يې و، لکه په مايک کې چې غږېږي. خو په هر صورت ورته کړل مې: وزارت کې موڅه کار و؟

- يو کال وړاندې د کابل له معارف شهر (دارالمعلمين) څخه فارغه شوم، اوس مې سند نه راکوي وايي اسنادو کې دې مشکيل دي، پيژند پانه کې دې د نيکه نوم ملا عبدالسلام دی، او اسنا مو يوازې د عبدالسلام په نوم دي (ملا) لفظ نشته ورسره ترڅو دا ستونزه حل نشي د معارف ورزات د اصلو له مخې موږ اسناد نشو درکول، بڼاء اوس غواړم پيژند پانه کې مې هم د نيکه له نوم نه د ملا لفظ لرې کړم، چون په اسنادو کې مې د ملا لفظ ورزياتول سخت دي، ولې چې د ليسې په شهادتنامه کې مې هم د نيکه نو تنها عبدالسلام دی، د دارالمعلمين په اسنادو کې هم د عبدالسلام په نوم رسېدلی، نو دې ټولو اسنادو ته د ملا لفظ وراضافه کول زيات زحمت او منډې غواړي، بلاخبره له پيژند پانې مې د ملا لفظ لرې کولو پرېکړه وکړه، سهار د پيژند پانو د توزيع رياست ته ورغلې ومه، د يو سپين کاغذ په راته نيولو سره بڼځې زياته کړه: دغه مکتوب يې راکړو زما د ستونزې حل يې تاسو ته راجع کړو.

پوښتنه مې ترې وکړه!

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- نارینه څوک نه لري چې خپله پسې گرځي؟

- وروڼه مې شته خو هغوی مزار کې اوسي، دلته مې یو خاوند دی، هغه د تعمیراتي موادو تجارت کوي، میاشت کې څلور پیڅه ورځې ایله کور تېرې کړي، نور اکثره وخت چین یا نورو هېوادونو ته په مال پسې ځي، اوس هم ایران کې دی، بلخوا پرته له مانه بل څوک یې راته جوړولی هم نشي، ولې چې هر ځای زما د ګوتې (شصت) ایښودو اړتیا وي.

- کور دې چېرته دی؟!

- د دارالمان په سرک، سفارت شوروي ته څېرمه، سناتور بلاکونو کې اوسو.

دا چې ښځه ډېره ښکلې او جذابه سترګې یې وې، ددې سربېره د خبرو طرز یې ډېر خوندور او غږ یې زیات خوږ لګېدو، ترڅو بار بار تماس راسره ولري او یو ځل بیا یې هم ووينم ورغبرګه مې کړه:

- ښا ډېر ښه! اما اوس خو رښتیا هم رسميات ختم دي، دروازه ساتونکي ملامت نه دي، که اجازه هم درکړي کار دې نه کېږي، ځکه چې شبې بندې دي، معامورین ډوډۍ خوري وروسته بیا

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

لمونځ کوي په دوه بجو واپس خپل کار ته راگرځي، خو دا چې ته يوه سياسره يې، ماشوم دې هم کود کستان کې پرېښی، زه به د الله ج د رضا لپاره يوه مرسته درسره وکړم، د خپلې او نیکه د پیژند پانې دې يوه يوه کاپي راکړه، اړونده مامورينو ته به يې ورکړم، ترڅو په سوانو کې دې د نیکه د پیژند پانې کونده راپیدا کړي او د ملا لفظ ترې لرې کولو وروسته د پیژند پانود توزیع په ریاست، رسمي مکتوب درکړي، ترڅو د همدې پیژند پانې په عمومي نمبر او ثبت ګڼه نوې پیژند پانه درکړي یوازې د نیکه له نوم نه مو د ملا لفظ لرې کړی.

ښځه زښته زیاته خوشحاله شوه د عاګانې یې کولې اخیر کې یې کړل:

- بیا څه وخت پسې راشم؟!

ورغبرګه مې کړه:

- زما د مایل شماره درسره واخله زنگ کوه، کله یې چې کار خلاص شوه درته وایم.

- سمدېه مولوي صاحب الله ج دې اجرونه درکړي.

شماره مې ورکړه او د پيژند پانو کاپي مې ترې واخيستې، نوم يې (غرڅه) و، له رانه راوښدو سره يې بيا دعاگانې شروع کړې، تر هغو چې له جدولو نه وه پناه غږ يې راتلو، ددې تر تللو وروسته، زه واپس وزارت ته ننوتلم، د ډوډۍ تر خوړلو وروسته، د هغه لوی گدام په لوري ورروان شوم، کوم چې له دوه سوه کالونو راپه دېخوا د ټول هېواد د نفوس او احوالو د ثبت همدارنگه د پيژند پانو کوندي پکې خوندي شوې وې، د صديق الله په نوم د جمهوريت د وخت يو پخوانی ملگری مې يې د ساتلو مسول و، گدام ته له ورسېدو شل پنځه ويشت متره له لرې مې سترگې پرې ولگېدې، نمورې د برنډې له پاسه چمن او گلانو ته مخامخ په چوکۍ ناست و، مبایل کې يې گوټې وهلې، زما تر گيره لويې تورې گيرې يې په سينه وزرې خورې کړې وې، يوه ټکورۍ لنگوټه يې په سر وه، په ما د سترگو لگېدو سره خوشحاله شو، ستري مشي مو وکړه، شاوخوا مو وکتل څوک نه و، څو لحظې مويو د بل په گيرو، پگړيو او له رانجو ډکو سترگو ټوکې وکړې، ومو خندل وروسته مې د يوې خپلوانې په صفت د غرڅې ستونزه ورسره شريکه کړه، دواړه گدام ته ننوتلو د نيکه د پيژند پانې د جلد او ثبت د شمارې په مرسته مويې له يو ساعت پلټنو وروسته کونده راپيدا کړه، لمړی مويې په ملا لفظ خط کش کړو، بيا مويې په وزارت کې د ساتل شوي اساس

نمبر په رااخيستلو سره د پيژند پانو د توزيع رياست ته رسمي مکتوب وليکلو، مستقيماً مو توصيه ورته وکړه، ترڅو نوموړې مېرمنې ته د مخکنۍ پيژند پانې په عمومي نمبر او ثبت گڼه يې بله نوې پيژند پانه ورکړي، يوازې د نيکه له نوم نه يې ملا لفظ لري کړي، د مکتوب تر ليکلو وروسته مې له صديق نه د منې په کولو سره خدای پاماني راواخيستله، واپس راغلم معاونيت شبه ته ورغلم ټاپه مې هم پرې ووهله، نور مې کرار جيب کې کېښودو، سبا سهار دندې ته د تلو په وخت مې مېايل ته له ناشناخته شماره نه زنگ راغلو، چې اوکې مې کړو، غرخه وه، کړل يې:

- سلام عليکوم مولوي صيب! سهار پخیر، هيله ده صحت ولري،  
وبښه مولوي صاحب هغه ميرمن يم چې پرون وزارت ته درغلې  
وم، د پيژند پانو کاپۍ مې درکړې، که کار يې خلاص شوی  
وي چې پسې درشم؟

که څه هم کار خو يې خلاص و، ولې غږ يې ډېر خوږ لگېدو، زړه مې پرې  
ونشو چې راوغواړم مکتوب يې په لاس ورکړم، نور په خپله مخه ولاړه  
شي، ځان سره مې کړل: پرېږده يو دوه ځله خو نور هم زنگ پسې

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

راو کړي، بیا به یې راوغواړم. همدا و چې د سلام په ځواب ورکولو سره مې ورته کړل:

- نه، پروڼ خو لږ مصروفیت راته پیدا شو، لاس مې ونه رسېدو، نن پس له غرمې یې احوال واخله که جوړ و، پسې رابه شې.

- صحیح ده مولوي صاحب، خیر یوسي، الله ج د اجر درکړي.

لنډه دا چې ورځ تېره شوه د ټاکلي وخت سره سم پس له غرمې په دوه بجو یې بیا زنگ وکړو له سلام او درناوي وړاندې کولو وروسته یې کړل:

- وښه مولوي صاحب بیا دې هم مضاحمه شوم، څنگه چې سهار دې راته ووبل پس له غرمې یې پوښتنه وکړه، اوس دوې بجې دي، ماوبل که د کاغذو کار مې خلاص شوی وي، چې پسې درشم؟

- هو کاغذ دې جوړ دي، ستاسو د نیکه د پیژند پانې د نمبر اساس پکې رسولو سره مې رسمي مکتوب درته لیکلی د پیژند پانې د توزیع ریاست اړوند مسولینو ته حکم پکې شوی چې د پخوانۍ پیژند پانې په نمبر او ثبت ګڼه دې نوې پیژند پانې درکړي، یوازې د نیکه له نوم نه

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

مو ملا لفظ حذب کړي، ممته زه اوس چېرته روان یم، سبا سهار زنگ وکړه، که زه وزارت ته کې وم، پسې راشه.

- په سترگو مولوي صاحب، الله ج دې رحمت درباندي وکړي، ستا په شان پاک او با ترجمه انسانان يې چې تر سيوري لاندې راټول دي د امارت بېراغ دې تل رپاند وي، همداسې دعاگانو يې دوام درلود، اخير کې مې د مننې په کولو سره ورغبرگه کړه:

- هيله کوم دا زموږ دنده ده، الله ج دې توفیق راکړي چې تل خپلو هېوادوالو ته صادقانه خدمت وکړی شو.

غرځې بيا د دعاگانې شروع کړې ان تر دې چې تماس مو سره قاطعه کړو، بالاخره دا ورځ او شپه هم تېر شول سبا پس له اوو بجو مې يې زنگ ته سترگې وې، غږ مې يې يادېدو، خو آته بجې شوې، نهه شوې، لس شوې خلاصه د ماسپښين تر دوه نيمو بجو يې زنگ رامنځته شو، په انتظار يې بېخي شنه لږه کړم، بالاخره ما زنگ پسې ووهلو، د دوهم ځل زنگ تېرولو سره يې مېايل اوکې کړو، د اوکې سره سم يې په خورا بنايسته غږ کړل: سلام عليكوم مولوي صاحب! ښه يې پخيري...

دا څه اورم؟

داستان نستان

- وعلیکوم سلام، ته څه شوي، هغه کاغذ خو دې دلته پراته دي پسې رانغلي؟!

- ډېر وښه مولوي صاحب! ماشوم مې ناروغ دی اوس هم د فرانسويانو روغتون کې يم، سبا پخیر کوشش کوم چې دومره وخت پیدا کړم ترڅو په منډه کې پسې درشم.

- خیر، خیر کومه خبره نشته ستاسو ماشوم ته دې الله ج صحت ورکړي، له خپل ماشوم سره مو اوسئ، دا چې تاسو تنها یاست، زه نن د دېرلسمې ناحیه خواته ځم، څه کار مې دی، انشاءالله د پیژند پانود توزیع له ریاست نه به موهم کار درته راخلاص کړم، هرکله دې چې بچی ښه شو، په کرار بیا پسې راشه ورک کېږي نه.

- غرځې بیا په دعاگانو پیل وکړو، څو لحظې ورته غوږ وم، وروسته مې د مننې ترې په کولو تماس سره قطع کړو، په درنیمو بجو له وزارت نه راووتلم، سرک ته له راسېدو سره سم یو نوی لڼکروزر موټر راغلو اشاره مې ورکړه، له درېدو سره ډېرېر شیشه ښکته کړه، له سلام او درناوی وروسته یې کړل:

- مولوي صاحب چېرته ځي؟

- دیر لسمه ناحیه ته، د پیژند پانو د توزیع په ریاست کې مې کار دی.

- زه خو چاراهي کمبر ته روان یم، خو خیر که نه وي، تا به ورسوم؟ له همدې سره مې دروازه را خلاصه کړه، موټر کې ور کېناسم په سړي مې ځان تاوان کړو، پټه خوله یې حرکت وکړو، پخلس، شل دقیقې وروسته یې د ریاست تر منځ بریک ونيولو، د جزاک الله په وېلو سره ترې ښکته شوم، د پیژند پانو ریاست کې، ګڼه ګوڼه وه، خلک قطار، قطار ولاړو، غاړه مې تازه کړه، پسې ومې ټوخل د ولاړو کسانو توجه مې راوگرځوله، په لیدلو سره مې د درناوي په پار خلک هاخوا دې خوا شول مخه یې راکړه، وړاندې ور تېر شوم، که څه هم زما کار غیرې قانوني و، چون پرته د پیژند پانې له صاحب نه د بل چا لخوا پیژند پانه ورته جوړول ناشونې او د اصولو خلاف کار دی، اما زما د عالیمانه خبرې نه د متشره کېدو علاوه، د وزارت کارت مې هم مامورینو ته ښکاره کړو، سم مې ووېرول چون ددوی په دندو ګمارل، منفق کول، رتبه ښکته، پورته کول ټول زموږ د وزارت اختیار کې و، که څه هم د وزارت د لوړو مسولینو کار و، ما خوراکی هېڅ واک پکې نه لرلو، خو دوی څه پوهېدل؟ چې زه به ددې دومره لویه گیرې، یو خروار پگړۍ، کش او فش سره، یو بې واکه عادي مامورگی یم، فکريې کولو چې که

## دا څه اورم؟ داستان نستان

وزير نه وي، معين يا معاونېن خو حتماً دى، همدا و چې له خلكو مې د نه وېلو جرئت واخيستلو، صرف د رياست مدير دومره راته ووېل:

- مولوي صاحب كاشكې دا خوركي مو هم له ځان سره راوستلې وى، چې په پېژند پانه يې خپله گوته (شصت) لگولى وي. ورغبرگه مې كړه:

- پروا نكړي د شصت ځاى يې خالي پرېږدئ چې كورته مې يوره هلته به يې پرې ولگوي.

سړي كړ كړو:

- سمدېه مولوي صاحب! ته چې وايي په سترگو.

له همدې سره يې د څنگ ملگري ته مخ ورواړولو:

- رسولي صاحب! د مولوي صاحب كار ورته وكړه.

د غرخې او نيكه د پېژند پانې كاپۍ مې يې د ميز سر ته ورواچولې، نوموړي د پېژند پانو خالي فورم راخيستلو، د خپل مسوليت اړوند ليكنه يې پرې وكړه، همدا سې په نوبت، نوبت ټولو معامورينو خپل

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

کار پکې وکړو، اخير کې ريس لمړی امضاء او د امضاء له پاسه ټاپه پرې ووهله، نور يې ماته ونيوله کړل يې:

- دا دې پیژند پانه مولوي صاحب! کار يې خلاص شو صرف چې کور ته ولاړې، څنگه چې خپله پوهېږې، په دغه ځای کې به نمورې غرخه خورکۍ د پیژند پانه صاحبه خپل شصت ولگوي.

- سم ده، مننه الله ج مو وښه.

له همدې سره د خدای ج پامان په وېلو، ترې راوان شوم.

د شبه له وره نه د وتلو په حال کې مدیر بیا راپسې راغږ کړل:

- خفه شوی نه وې مولوي صاحب! هر کله راشې موږ دې تل خدمت کې یو.

بیا مې هم مننه ترې وکړه، تقریباً مازیگرو، مستقیماً کور ته راغلم شپه تېره شوه، سبا یولس نیمې بجې وزارت کې خپل کمپیوتر ته ناست وم، د فرینټ لپاره مې فرمونه ترتیبول، چې د غرخې زنگ راغلو، د اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

- سلام علیکم!

## داڅه اورم؟

## داستان نستان

- وعلیکوم سلام مولوي صاحب ښه یې پخیر یې؟ ډېر وښه د ماشوم صحت مې ښه نه و، شپه مې روغتون کې ورسره وکړه ايله اوس کور ته راغلم، ومې نشوی کولی چې سهار په کاغذو پسې درغلې وی، که تاسو وزارت کې یاست اوس پسې درځم.

- خیر کومه خبره نه ده، فعلاً خو رسمیات ختمېږي تقریباً دولس بجې دي وخت د ډوډۍ خوړلو او لمونځ کولو دی، که کولی دې شوی پس له دوه بجو پسې راشه د پیژند پانود توزیع له ریاست نه مې دې هم کار درته راخلاص کړو، پیژند پانه بشپړه شوه یوازې ستاسو شصت پرې لگول پاتې دي، کله چې راغلې شصت به هم پرې کېږي نور یې ټول کار خلاص دی.

- په دې خبره مې ښځه بېخي زیاته خوشحاله شوه، له غږ او احساساتو یې داسې ښکارېده چې سر یې سرتور کړی، جوړه لاسونه یې د اسمان طرف ته نیولي دعاگانې کوي، خو په هر حال د دعاگانو اخیر کې مې ورته کړل:

- مننه د خپل ولس خدمت او د دوی د ستونزو په حل کې ورسره مرسته زموږ یوازينۍ هدف دی، د همدې لپاره مو شل کاله قربانۍ ورکړې، الله ج دې موږ ته توفیق راکړي چې خپلو کړېدلو هېوادولو ته لا ډېر

خدمت وکړو، د دوی د دردونو دوا شو، مقابل کې یې ستاسو دعاګانې  
زموږ لپاره هرڅه دی.

خلاصه د څو دقیقو مکلمې وروسته مو د خدای پامانۍ په کولو سره  
تماس قطعه کړو، راجګ شوم، لږ لږ د پنبو شخي مې ویستله، پسې  
طعام خانې ته ورغلم ډوډۍ مې وخوړه، لمانځه ته مې له وسه نه کېدل  
واپس راغلم خپلې شبې ته لونګۍ او واسکت مې د میز په سر  
کېښودل، جاینماز مې په غولي هوار کړو تر څنګ یې کرار پرېوتم،  
جاینماز مې ددې لپاره هوار کړو، چې که څوک راوګوري فکر وکړي  
ګویا لمونځ یې کړی، څو دقیقې مې ځان غلی کړو، خوب راغلو لاس  
مې ورتېر کړو، مبایل مې راواخیستو ګوشکې مې پکې ورکړې یو  
فایل کې مې څو مستې عشقي هندي ویډیوګانې ځای په ځای کړې وې  
همدا مې راخلاص کړو، دوې ویډیوګانې مې وکتلې دریمه مې چې  
پلې کړه، د غرڅې زنگ راغلو و، څومره یې چې زنگونه او خبرې  
زیاتېدې وینه مې په جوش ورته راتلله، د زړه هیلې او خواهشات مې  
ورته زیاتېدل، دا ځل یې هم زنگ ته ډېر خوشحاله شوم خو تر څنګ یې  
فکر کې راتېره شوه: چې څنګه یې بې وخته زنگ وکړو؟ اما چې ساعت  
ته مې وکتل لس باندې دوې بجې وې، اصلاً زه په وخت نه وم پوه

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

شوی، اگر چې لا هم مامورین له ډوډۍ خوړلو او لمانځه نه خپلو دندو ته نه و راگرځېدلي، د مایل د اوکې کولو سره مې غږ پرې وکړو:

- سلام علیکم!

غرځې په خپل خواږه او اثري غږ راغبرگه کړه:

- وعلیکوم سلام مولوي صاحب جوړ یې پخیر یې، وېښه، دوې بجه دي، وېل مې که وزارت کې یاست چې پیژند پانه پسې درشم؟

- خدای ج دې وېښه، هو وزارت کې یم، خو فعلاً ډېر مصروف یم، خارجي میلمانہ راغلي نشم کولی ستاسره ووینم، سبا زنگ وکړه که ممکن و پسې رابه شې.

- بڼا، بڼا سمدې مولوي صاحب، وېښه چې بې وخته مې زنگ کړی، نور وخت دې نه نیسم خدای ج دې مل شه.

په همدې سره یې تماس ورقطع کړو، څنگه مې چې مخکې و وېل د هر تماس سره مې یې په وړاندې جنسي غریزه لا راپارېدله خواحشات زیاتېدل، ان تر دې چې زړه کې راتېره شوه: دومره زحمت مې درته پرې ایستلی، حداقل یوه مچو خو مې د خره په قانون هم حق درباندي کېږي، باید درنه پرې یې واخلم، کنه قسم ده که دې پیژند پانه رانه

داڅه اورم؟

داستان نستان

لیدلې وه، خو چل یې نه راتللو چې څنگه یې وریاده کړم، یا هم ترې اخیستلو زمینه یې چیرته او څنگه مساعده کړم، همدې فکرونو کې ډوب وم، کله به مې وېل تر مخ مې خبره وریاده کړې وی، که رضا شوې وی؟ داسې وخت به مې راغونښتې وه چې شبه کې تنها وی، بیا به مې ځان سره کړل: نه ولا دا ځای خطرناک دی، کوم فامیلی رستوران ته مې راغونښتې وی، همدې فکرونو کې دا پاتې ورځ او شپه هم تېر شول، ولې لا هم یوه ډاډمنه لار او طریقه مې جوړه نشوی کړی، بالاخره پرېکړه مې وکړه، چې دا ځل یې زنگ وکړو د مچو خبره به ورته کوم، که راسره موافقه شوه بیا اسانه ده هر ځای کېدی شي او که انکار یې وکړو، زه به هم د پېژند پانې ورته سپارلو ځواب ورکړم، همدا مې وروستی تصمیم شو، تر چای خوړلو وروسته له کوره د وزارت په لور دندې ته روان وم، چې زنگ یې وکړو، تر سلام او جوړ پخیر وروسته یې کړل:

- مولوي صاحب نن پېژند پانه پسې درشم؟

دا چې زه پردي موټر کې ناست وم، د ډرپور په وړاندې مې د مچو خبره نشوی وریادولی، کړل مې:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- خو دقيقي وروسته زنگ وکړه، وزارت ته روان يم، خو هسې نه مسير مې په بله شي.

- سمدېه مولوي صيب، خو وېښه تا بلخوا ته د مسير وويل، اما زما هيله وه چې نن حتماً درسره ووينم، پيژند پانې ته مې دومره تلوسه نه ده، خير نن وي، سبا وي، که بله ورځ درنه رابه يې وړم، اما ماشوم مې ډېر زيات ناروغ کېږي، مياشت کې دوه درې ځل يې روغتون ته وړم، سره ددې چې پرون مې له روغتون نه راوستلو، يوه پنډه دوا يې ورکړې خو لا هم جوړ نه دی، تاته مې زيات يقين وشو، لکه الله ج د خپلو بندگانو لپاره رااستولي مرستندويه فرېښته، ډېر سپېڅلې، نیک او خيرخوا انسان يې، زما په شان يوې ناشناخته ميرمنې سره دې چې دومره مرسته وکړه، طبعاً ما غوندې ډېرو نورو ميرمنو، بې وسه او بې واسطه نارينو ته به مو هم د خير لاس اوږد وي، خداى ج دې اجرونه درکړي کوم کمک مو چې له ماسره وکړه، دا کار ما په مياشتو، مياشتو کې هم نشوى راخلاصولى. پس له شک پرته تاسو د الله ج ډېر نیک بنده ياست، که وزارت ته نه ځي؟ هيله کوم هر چېرته چې ولاړې ماته ادرس راکړه، زه مې ماشوم هلته درولم، لږ يې راته دم کړه.

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

ددې خبرې په اورېدو سره خندا راغله فکر کې راتېره شوه: شور مکه غرخه گۍ لکه چې سمه دام ته برابره شوه، بڼه وه چې د مچو خبره مې نه وه ورياد کړې، خو په هر حال ورغبرگه مې کړه:

- ولې نه زموږ کورنۍ ان له نیکونو نه د ماشومانو د هر نوعه ناروغۍ، نظر، د کور د برکت، سحر او جادو د منځه وړلو دم او دعا اجازه لري، انشاء الله ماشوم به مو جوړ او روغ شي، خو زه نن یوې دستار بندۍ ته دعوت شوی یم، هلته تاسو مانښئ، پیدا کولی، بلخوا د دم او دعا وخت او مناسب ځای هم نه وي، سبا جمعه ده، ستاسو خواته دارالمان کې مو دوستان دي، ډېر وخت وشو چې نه یم ورغلی، غواړم یوه پوښتنه یې وکړم، پس ته هم سبا پخیر نهه، لس بجې زنگ وکړه بیا به یو ترتیب وکړو.

- بڼا خیریوسي مولوي صاحب خدای ج دې رحمت درباندي وکړي، سمه ده.

نور مو د مخه بڼې په کولو سره تماس قطعه کړو.

زښته زیات خوشحاله شوم، چې گویا اوس هرو مرو یو کار پرې کېږي، عین حال کې ټوله ورځ به مې یې چې د زیات یقین راته کېدو خبره رایاد

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

شوه، بې اختياره خندا به راغله، ځان سره به مې كړل: بنځې رښتيا هم ناقص العقله دي، دا وگوره د دومره تعليم سره سره بيا هم داسې اسانه خطاوځي، باور كوي. خلاصه دا ورځ او شپه هم تېره شوه سبا د جمعې ورځ راوړسېده، تر اوو بجو ویده وم، پس له اوو راجگ شوم تشناب ته ولاړم مخ او لاس مې پرېمنځل، چای مې وخوړلو واپس خپلې بسترې ته راغلم تقريباً نهه بجې هم په رارسېدو وې، د غرڅې د زنگ په انتظار اوږد وغځېدم مبایل کې مې ویدیوگانې کتلې، همدا و چې څه باندې نهه بجې يې زنگ راغلو، له اوليه سلام عليک وروسته يې كړل:

- وښه مولوي صاحب! بيا دې هم مضایمه شوم، څنگه چې پرون تا راته وویل سبا جمعه ده په نهه لسو بجو زنگ وکړه، زه دارالمان خواته د دوستانو د پوښتنې لپاره درځم، بيا به ستا د ماشوم د دمولو هم څه ترتيب وکړو، په همدې خاطر مې زنگ درته وکړو، که تاسو دارالمان ته راغلي ياست؟ د دوستانو د کور ادرس مو راکړه، زه مې ماشوم هلته درولم.

- هو رښتيا زما خو له ياد وتلي و، ښه شو چې راياد دې كړل، دا خبر خو مې درته كړې وه، مگر زه تر اوسه كور يم، اوس مې د تلو اراده ده، ولې

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

دا چې زموږ د دوستانو کور ډېر وړاندې دی، تر هغو ځایه خو زیاته تکلیفېږي خپل موټر لري؟

- هو مولوي صاحب موټر لرو خو خاوند مې نشته چې پکې یو موسي،  
خیر ټکسي نیسم هېڅ تکلیف نه دی، ان که د خپل کور ادرس دې  
راکوي دغلته هم درتلی شم.

- نه، چون تاسو یوه سیاسره یاست او ماشوم هم درسره دی، زما ایمان  
او عقیده دا نه ایجادوي چې یوې سیاسرې او ماشوم ته دومره تکلیف  
ورکړم، زه خپله درځم لار کې ستاسو له کور سره موټر نه ښکته کېږم،  
پېژند پانه به دې هم درته وسپارم او ماشوم به مو هم دم کړم، البته  
ماشوم خود سرک په سر نه دمېږي، خو خیر دا چې د ثواب کار دی، که  
لږ راباندې ناوخته هم شي پروانکوي، د پنځو دقیقو لپاره مو کور ته  
درسره ځم، د ماشوم له دمولو وروسته مو د دوستانو پوښتنې ته ورځم.

- نه، مولوي صاحب قربان دې شم، داسې خو بیا تاسو زیات تلیفېږئ،  
ځای راته وښایه زه خپل ماشوم درولمه.

- هېڅ خبره نه ده، زما هسې هم مسیر ستاسو خواته دی او بل د دوه پښو  
سړی یم، الله ج یې دې په نیکی کې وشماري.

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

غرخې بيا په دعاگانو خوله خلاصه کړه، ښه شاجورونه يې تش کړو،  
اخير کې يې کړل:

- خدای پاک دې ډېر ډېر ښه درسره وکړي مولوي صاحب! بيا نو هر کله  
چې دهمزنگ ته راوړسېدې ماته زنگ وکړه زه به تياره د سرک په سر  
زموږ د موټرو په تم ځای کې درته منتظروم.

- سمه ده څه نو چې د تليفون مصارف دې زيات نشي د اوس لپاره دې  
خدای دې مل شه، کله چې دروان شوم، دهمزنگ ته درسېدو سره زنگ  
درته کوم.

په همدې سره مو تماس پرې کړو، له خوشحالي مې زړه ټوپونه وهل او  
همدا دعا مې کوله چې کاشکې کور کې يې تنها دا او ماشوم وي، کوم  
مضاحمت ونه اوسي. خو په هر حال زر، زر مې حمام کې لږ اوبه په ځان  
تېرې کړې، لوی بخی دار کالي مې واغوستل، سترگې مې تورې کړې،  
عطر مې ووهل، واسکت مې په تن کړو، مسواک، ږمنځ او قلم مې يې د  
مخې جيب کې وټومبل، لويه پگړۍ مې ووهرله، څادر مې په اوږه  
واچولو، له ځان تيارولو وروسته مې د خپلې بکسې نه يوه اندازه هغه  
پوډر راواخيستلو، کوم چې ما له امريکايانو راوړی و، نموري پوډر  
هېڅ رنگ او خوند نه لرلو، امريکايانو به چې کله کوم مشکوک کس

ونيو لو، د اقرار پرې لولو په پار به يې بيا ددې پوډر نه د يو وار  
نصوارو په اندازه يو گيلاس اوبو کې ورته منحل کړو، هغه اوبه به يې  
په مشکوک کس وڅښې، انسان يې بې هوشه کولو نه، يوازې له څښلو  
دوې دقيقې وروسته يې حافظ او عقل ورته بلاک کول، نور به په دې نه  
پوهېدو چې زه د دښمن لاس ته ورغلی يم، يا هم بندي يم، څه بايد  
ووايم څه ونه وایم؟ هره پوښته به چې امريکايانو ترې کوله ده به په  
خدا او خوش رضايي ډېر دقيق او واقعيت ځواب ورکولو، په دې  
ترتيب به يې ټول اقرار ترې واخيستلو، درحالي کې چې ددې پوډر تر  
ورکولو مخکې به يې په وهلو وهلو پوست ترې ويستلو يا هم په پښو به  
يې راځوړند کړو، له هغو خبرو يې يوه نشو ترې ايستلی، کوم چې تر  
پوډر ورکولو وروسته به يې ټوله کيسه خپله وکړه، د هر ملگري نوم، د  
وسلو د پتولو ځای همداسې ټول پت رازونه به يې په لاس ورکړل، خو  
په هر حال د ياد پوډر نه ما هم د يوار نصوارو په اندازه راسره  
واخيستو، ورروان شوم، ددې د وېلو سره سم دهمزنگ ته په رسېدو  
سره مې زنگ ورته وکړو، له سلام عليک وروسته مې ورته کړل:

- د دهمزنگ له څلور لاري راتېر شوم، موټر مو د دارالمان په سرک  
دروان دی.

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- بنا، بنا پخیر راشې مولوي صاحب، ډرپور ته ووايه چې د سفارته شوروي تر مخ دې بنکته کړي، زه د سرک په سر درته معطل یم.

څه سر مو خوږوم سفارت ته په رسېدو سره ډرپور برېک ووهلو له موټر نه رابنکته شوم، سم د لاسه غږ راباندې وشو:

- مولوي صاحب سلام عليکوم، پخیر راغلې!؟

چې سترگې مې ورواړولې غرخه وه، څنگه چې وزارت ته راغلې وه همغه شان تور نوی عربي حجاب يې په تن و، خولې ته يې فولادي رنگی ماسک اچولی و، د سلام د ځواب په ورکولو سره مو جوړ پخیر وکړو، نور مې دا تر مخ، زه پسې شوم، په لارو راته وايي:

- وښه مولوي صيب زښته ډېر مې تکليف کړې.

ورغبرگه مې کړه!

- نه هېڅ خبره نه ده، د الله ج رضا خو بې تکليف لاس ته نه راوړل کېږي، پوهېږې زموږ او تاسو پيغمبرانو د الله ج د رضا حاصیلولو له پاره څومره تکلیفونه گاللي؟

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

- هو مولوي صاحب ديني علوم مې څه ناڅه لوستي پوهېږم، تاسو ته دې هم الله ج اجر و نه درکړي.

- جزاک الله، سرتوره مشې.

په همدې سره راوړسېدو سفارت ته څېرمه بلاکونو په دريم بلاک او پنځم پور کې يې کور و، د کور رنگ روغن او وسايلو ته په کتو يې، ښه شتمن خلک معلومېدل، اوږده دهليزه ته د اتاقونو ورونه راختلي و، وړاندې تېر شو، راسته خوا يو ورکي پاک صفا اتاق ته يې نيسلم، په قيمتي توشکو، پردو او قالينو پوښلی و، غرڅې کړل:

- وښه مولوي صاحب! د مهمانځاني ارکنديشن خراب شوی، د کور اتاق ته مې راوستلې.

- بېخي صحيح دی، د خاورو نه جوړ خلک يو، بيا هم خاورو ته ځو، هر ځای چې وي فرق نه کوي، په هر حال د الله ج شکر پکار دی.

- خير يو سې مولوي صيب!

زما د کيناستو سره سم يې له يخجال نه راخيستي يڅه دوه قابه تازه ميوه، سره د چرو تر مخ راته کېښوده، يوه قاب کې ناک او شفتالو و، بل کې منې، کيلي، دوه درې املوک و، پسې زياته يې کړه:

- مولوي صاحب! تور چای څښي که شين؟

- چايو ته اړتيا نشته.

- ترموزونه له جوش اوبو ډک دي پکت تور چای ورواچوم که شين؟

- بيا نو شين چای رادم کړه! روايتونو کي راضي، شين چای امام جعفر  
رح ډېر څښلو ثواب لري. خپلو دروغو ته مې ډېره خدا هم راغله، خو  
ځان مې کابو کړو.

غرڅه پسې ووتله د سترگو رپ کي يې شين چای او له ډول ډول وچي  
ميوي ډکه ميوه داني هم کېښودل، له چايو نه د گيلاس راډکولو  
وروسته يې کړل:

- مولوي صاحب ماشوم دې مخامخ بل اتاق کي ويده دی، چای دې په  
کراري وڅښه وروسته به يې راوينس کړم؟

- د ماشوم راوينلولو ته اړتيا نشته، گناه هم ده، محمدص به يې هېڅ  
کله واړه ماشومان له خوبه په زور نه راوينبول، زه چي څنگه دهليزه ته  
رانتوتلم سر مې دروند شو، ستاسو د کور په مشکيل پوه شوم، اوس  
مې هم سر دروند دی، نور هېڅ ستونزه نشته يوازي ډېر پوخ آشون  
(نظر) درته شوی، ته، خاوند دې، ماشوم دې، کور مو ټول نظر شوي

ياست، ممتا ته او خاوند يې دې برداشت کولی شي، مگر ماشوم مو دومره تاب نه لري، ځکه وخت ناوخت تبه پرې راځي ناروغ کېږي، صرف درې ګلاسې اوبه راوړه درته دموم يې، يو ګيلاس ته وڅښه يو دې ماشوم ته ورکړه، دريم ګيلاس وساته که خاوند دې په راتلونکې اونۍ کې راغلو، هغوی ته يې ورکړه چې وڅښي، که رانغلو بيا يې د کور ديوالونو ته وروپاشه، په نرمه تمثيلي خندا سره مې پسې زياته کړه: لږ لږ وروپاشه چې د اطاقونو رنگ پرې خراب نکړې، ددې هم تندې ورين شو، مسکۍ شوه، خبرو ته مې دوام ورکړ: په دې سره به مو انشاءالله د نظر، سحر، جادو او بل هر بد افت جرړې له کوره ووځي، زوی به دې هم ښه شي، ستاسو اندامونه به هم سپک شي، په روزی او شتمنۍ کې به مو هم برکت زيات شي.

- خير يوسې، تر خوله دې قربان، مولوي صاحب، موږ خو نه پوهېدو، ځان رانه هېرو، صرف ماشوم مې ګرد په ډاکترانو تاوولو، هر مياشت چې کم هم وي، لس، پنځلس زره افغانۍ مې دده په تداوی ورکولې، له هر ډاکتر نه مې پنډه پنډه دواوې راوړلې، خود روپۍ پايده يې نه ورته کوله.

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- نه دا خود دوا او ډاکتر کار نه دی، ته ورشه په منډه یو دری گیلایه اوبه راوړه.

له همدې سره پسې جگه شوه، د شیبې په تېرېدو سره یې ورکې پتنوس کې دری گیلایه صافې رنې اوبه راوړې، بسم الله مې وویل، نور په شونډو کې پسېدم پنځه دقیقې وروسته مې په گیلایو چغف، چغف وروکړل، بیا مې شونډې پسولې پنځه دقیقې پس مې پر گیلایو وچغف، جف کړل، همداسې څلور پنځه ځله مې دا کار تکرار کړو، هاخوا دا ناسته وه، اوبو کې د پوډر اچولو موقع نه برابرېده، دې ته مې سترگې وراوړولې کړل مې:

- اوبه خود شوې اودس دې شته؟

موسکۍ غونډې شوه د شرم احساس یې وکړو، غلي یې کړل نه مولوي صاحب اودس مې نشه.

- ورشه اودس دې راوړه.

دا په اودس کولو پسې ووتله ما زر زر پلاستیک کې غوټه کړې پوډر له جیب نه راویستلو په یوه گیلای کې مې واچولو له پتنوس نه مې کاشوغه راجگه کړه پوډر مې اوبو کې ښه پرې منحل کړو، څنگه مې

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

چې وړاندې ووبل نموري پوډر هېڅ رنگ، خوند او بوی نه لرلو ترڅو پرې پوه شي، څو لحظې وروسته لاندې لاس او پښې اتاق ته راننوتله، اودس يې کړی و، په خپل مخکني ځای يې د وره څنگ ته کېناسته همدا د پوډر کيلاس مې ورته ونيولو، کرل مې!

- واخله ته خو دا يو گيلا همدا اوس تازه په تازه وچېنه انشاءالله دوي درې دقيقې وروسته به يې په تاثير پوه شي.

- خير يوسي مولوي صيب! خداي ج دې د جنتونو سردار کړه.

په همدې سره ماته په څنگ شوه، ماسک يې له خولې ښکته کړو، د بسم الله په ويلو سره يې گيلاس په سر واړولو، په دريو دمو يې ټولې اوبه وڅښې خالي گيلاس يې په غولي کېښودو واپس يې ماسک ورپورته کړو خوله او پوزه يې پکې پټ کړل، درې دقيقې لانه وې وتلې چې په خدا شوه، بيا يې د هغه پخوانۍ سندرې زم زمه شروع کړه چې وايي: ځم جلال اباد ته نوابه څنې دې غوړې کړه چې باد يې رپوينه....

پوه شوم چې حال يې نور شو، لاس مې ورته ونيولو کرل مې: - سترې مشې!

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

رائزې شوه زما لاس يې په لاس کې ونيولو جوړ پخیر يې پيل کړل، بيا مې ورته کړل: حجاب دې وباسه دا خو کور دی، کور کې څوک حجاب نه کوي، ته جگه شه چې زه يې توکمې درته خلاصې کړم.

پرته له څه ويلو پورته شوه، زه هم ورسره جگ شوم لمړی مې يې ماسک له خولې لرې کړو، بيا مې يې د حجاب توکمې پرې خلاصې کړې نور يې لاسونه خپله له لاستونو ويستل حجاب يې هاخوا خطا کړو، تر حجاب لاندې يو لنډ او نازک پنجابي کميس او ازاد شالوار يې په تن و، نری شیرچيې رنگه ټيکری يې هم شا طرف ته ويښتو کې بند و، لاس مې ورپوته کړو، کړل مې: - دا ټيکری به هم لرې کړو، گرمي ده چې مريضه نه شي.

راغبرگه يې کړه:

- هو گرمي ده، ترڅو ما جگولو دې مې له لاس نه کش کړو، هاخوا

حجاب پسې يې ورخطا کړو؟

ويښته يې لکه د ترکي يا هندي نجونو شاته په غټ گل کې ټول کړي و، خپل واسکت او لونگی مې هم هاخوا کونج کې د بستري سر ته وروغوځول، غرڅه مې له لونگی لوڅ شوي سر ته په خدا شوه چکې

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

بيې وهليې د غولي په منځ مخامخ راته ولاړه وه، څنگه چې د وزارت مخکې له جذابه سترگو نه بنکلي تصور کېده، تر هغو هم بنکلي وه، د خورا بنایست علاوه ډېر ښه اندام او باډی يې لرل، د بستري له پاسه د خپل واسکت او پگري ایښودو، وروسته مې د غيږې په خلاصولو سره ورته کړل:

- بیا ستري مشي!

سم د لاسه راغاري وتله، د دیوال څنگ ته مې په لوړه پسته توشکه راچپه کړه، د نیم ساعت لپاره مې ښه اړخ په اړخ ورغږوه، رورغږوه، اندام په اندام مې چاپي کړه، ان تردې چې نازک کمیښ او شالواري يې په خولو لاندې خوشته شول، دومره مې گرمه کړه چې نور دې هم له مستي خولې رالکولې او زما فشار هم اوج ته رسېدلی و، همدا و چې د کار ور خلاصولو اراده مې يې وکړه، جگ شوم ترڅو وگورم چې د دهلیزه ور که خلاص وي؟ قلفک يې کړم، خو ورته ته ورسېدم، غرڅه مې هم تر شاه ودرېده، ورته کړل مې:

- ته ننوځه زه واپس درځم د دهلیزه ور گورم چې خلاص نه وي، خو دومره نه پوهېده لاهم جوخته راپسې ولاړه و، ور مې وکتلو قلفک و، بېرته راوگځېدم، دا مې تر لاس راسره راوښوله، دهلیزه ته راوتلو یوه

وره کې مې وروکتل لویه مهمانخانه وه، تر بل وړه مې سر وردننه کړو  
 دا هم برابر په قالینو فرش اطاق و، ماشوم یې پکې ویده کړی و، دریم  
 ورمې چې راخلاص کړو ډېر یو بنایسته وړکی اطاق و، اطاق په هر  
 صورت یو ډېر ښکلی دوه نغري د خوب تخت پکې اېښی و، چې دا نوعه  
 تختونه ما په ترکي فلمونو کې لیدلي و، مستقیماً لمړی ځل و چې  
 سترگې مې پرې ولگېدې د غرڅه لاس مې لا هم په لاس کې و، همدې  
 اطاق ته ورننوتلو، د ورننوتلو سره سم مې لاس د غرڅې ته غاړه ور  
 تاوکړو، د مچو کولو په پار مې یې خوله په خوله ورکېښوده همدې  
 مچو، مچو کې مې په تخت رارنگه کړه، تخت کې ډېر نرم سپرنګ کار  
 شوی و، د معمولي خوځېدلو سره یې تر ډېره سړی پورته پورته اچولو،  
 فکر کړم بده ده نور یې له ویلو تېرېږم، خلاصه څنگه چې پوهېږئ او  
 تصور کوی هغه هر څه انجام شول، زه خو هسې د کالونو مجرد وم، ولې  
 د غرڅې د مستې کچه او جنسي مقامات هم ډېر لوړ و، واقعاً سم یې  
 خولې کړم، لنډه دا چې د نیم ساعت په تېرېدو سره د دواړو د بدن غړي  
 راپسې مړه شول، چې ساعت ته مې وکتل غرڅې ته د پوډر ورڅښلو او  
 نرمال حالت نه یستلو، یونیم ساعت وتلی و، په داسې حال کې چې یاد  
 پوډر تر دوه ساعته زیات اثر نه لرلو، پس له دوه ساعتونو به سړی  
 واپس خپل نرمال حالت ته راگرځېدو، عقل او حافظې یې خپل فعالیت

## داستان نستان

## داڅه اورم؟

پیلولو، همدا و، چې راجگ شوم زر زرمې د جامو په اغوستلو پیل وکړو، غرخې ته مې یې هم د جامو په تن کولو وویل، زه ورسره کمک شوم، جامې یې واغوستلې واپس مې دا په تخت کې راخملوله ورته کړل مې:

- ته همدلته خمله ویده شه، ماته به یې ووبل سمه ده، خو احافظه یې یاري نه ورسره کوله، زما خبره به یې له یاده ووتله زه به چې د اتاق تر وره راووتلم، دا به هم له اخیره نیغه راپسې ودرېده، ووېرېدم ترڅو هسې نه، زه چې له کور نه ووځم دا هم په همدې حالت بهر راپسې راووځي، مجبور شوم بیا مې د تخت اطاق ته نیستله، یوه نازکه رختي روځایی په لاس راغله له تخت لاندې په غولي مې یې پنبې او لاسونه کلک وروترل، هرڅو زورونه یې چې ووهل، وس یې ونشو چې جگه شي، د روځایی غوټو ته مې غوږشې ورواچولې ترڅو په حال راشي یا هم عقل یې کار وکړي، چې بیا یې په خوله خلاصې کړي شي. دوه ساعتونو یا هم په حال راتلو ته یې ډېر کم وخت یوازې لس، پنځلس دقیقې پاتې وې په اجله لمړي اتاق ته راغلم، واسکت مې واغوستلو زر زرمې پکړې هم له سره تاو کړه، څادر مې په اوږه واچولو، له وتلو سره مې په مخه کې د وچې میوې له میوه دانې نه یو دوه موټي هندي

پیسته او بادام هم جیب کې راسره راواچول، نور په تلوار راووتلم، د دهلیزه له ورنه د بلاک عمومي دهلیز ته په راوتلو سره مې مخامخ د لیف په دروازه سترگې ولگېدې، یو ځل مې کړل، همدې لیف کې نښته شم، بیا فکر راولویدو، سړیه! هسې نه برق پرې لاړ شي، نیمایي کې بند پکې پاتې شي، غرخې ته به لکه تړلی چرگ په گیر ورشي، همدا و چې زینې مې په خوله ورکړې، بلاک کې میشت خلک په مخه راتلل اخترامانه سلام او درناوی یې کولو، عمومي سرک ته په راوتلو سره مې یوه سپینه کرولا راودروله، ځان مې ورخطا کړو، په لارو مې را پام شو، چې اووووو هغه مبایل دې هم راونخیستلو، د غرخې ډېر ښکلی قیمتي آیفون مبایل و، زړه کې مې و، چې وتلم، د لاس د نښې په پار به یې راسره وړم، ولې له بده مرغه اخیر کې د وخت د کمښت له وجه وارخطا شوم پاک مې له یاده ووتلو. خو په هر صورت کور ته لانه وم رارسېدلی چې جیب کې مې د مبایل کړنگار شو، راومې یستلو غرخه وه، ممکن همدا شیبه به راپه حال شوې وه، څنگه یې چې لاس او پښې خلاص کړي و، فوراً یې زنگ راپسې راوکړو، تر ډېره مې مبایل وکړنگېدو پرې اوکې مې نه کړو، ددې زنگ ترقطعه کېدو وروسته یې بل زنگ وکړو، بل یې وکړو، لنډه دا چې دریم زنگ مې یې اوکې کړو، له اوکې سره مې غږ پرې وکړو!

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- سلام عليكو!

- آمرگ سلام! آ درد سلام! سلام دې ستا سر و خوري!

ای پر پدر دې لعنت شه!

تف لعنت دې په گیره، لعنت دې په پگړۍ، لعنت په هر امارتي وحشي،  
دلته د روسانو سفارت دی د فوځیانو له مخې سره یې بنسټه پورته  
کېږم، دلته جمهوریت و، دېموکراسي وه، د پنځوسو کفري هېوادونو  
عسکر ګرځېدل مګر هېچا مې داسې د عزت رانه لوټولو هڅه ونکړه،  
لکه څنګه چې نن د اسلام د دعایانو په نوم تاسو دې د جال بنکر رانه  
لوټ کړو، د بنځې غوسه لحظ په لحظ زیاتېده، زه هم ورته غوږ وم،  
ترڅو پرېږده بېچاره چې لږ د زړه درد یې سپک شي، لنډه دا چې ان  
امیرالمومین، ریس الوزرا، خلیفه صاحب سراج الدین حقاني همداسې  
نور د امارت مشران یې هم جلا په ډېرو بدو الفاظو راوستایل، پسې  
زیاته یې کړه، په نام ملا، مولوي، شیخ، ګیرور او پگړۍ واله دې پر  
پدر لعنت شي، د کوڅه ډبو سپیو بلا دې درواوړي، نور یې زه هم تنګ  
کړم همدلته مې مبایل پرې ورقطعه کړو، زړه کې مې وېل چې اوس دې  
کار ختم شوی، همدا یو تاوان دې بس دی چې ودې کړو، ځان کفر ته مه  
اباسه چون واقعي عالمان له شک پرته د محمد ص وارثین دي، دوی ته

ښکښلې مستقيماً اسلام مبارک دين ته توهين او کفر دی، همداسې د امارت په مشرانو کې هم ډېر سپيڅلي عالمان او شخصيتونه موجود دي، اما يوازې او يوازې لويه اشتبا يې داده، چې حکومتي کارمندان هغه که د هر فکر او عقيدې لرونکي وي، د امارت اسلامي حکومت د پالسی له مخې بايد گيره پرېږدي، خولۍ يا لونگۍ يې په سر وي، همداسې نور ځينې شرايط عملي کړي، يعني د دندې په مقابل کې يې تر خورډ گوته نيسي، اجباري ډيرې پرې پرېږدي، خولياني يا هم پگړۍ ورپه سره کړي، مصنوعي قاريان او عالمان ترې جوړ کړي، درحالي کې چې زما په شان ډېری يې حتا چې د لمانځه په فرض او سنتو هم شک او رک نه دي، له دې گيرې او پگړۍ بيا ډېره لويه سوء استفاده کوي، چون عام خلک ددوی له زړه او پرهېزگاري څه خبر دي؟ گيرې، خولۍ، پگړۍ او ظاهري خبرې ته په کتو يې د عالم او قاري په صفت تمام احترام ورته قايلېږي، عتبار پرې کوي، برعکس دوی يې له احترام او باور نه ډېره دردونکې سوء استفاده کوي، مثلاً په جمهوريت کې زما خريلي گيرې، ستايلي وينستو او آکشن ته په کتو، هر چا له ورايه پېژندلم، فکر، دينداري هر څه مې ورمعلمېدل، د همغو له مخې يې معامله راسره کوله، د غرڅي په شان پاکو ښځو پنځوس مترۍ کې لار رانه چپوله، موټر کې چا مېابل نه راته پرېښودو، چې لس روپۍ کرايه به

مې ورنکړه د تونس موټرو ډرپورانو به مې یخن راباندې څیړولو امانن د گيرې او پگړۍ برکت و، چې هغه ډرپور د عالم په صفت باور راباندې وکړو، د چالاند موټر سربیره مایل یې هم راته پرېښودو، خپله د ترافیکو ریاست ته ننوتلو، برخلاف ما هم له مساعدې موقع نه په ستفاده نرغوندي ترې ووهلو، زه فکر کړم تر اوسه به ملایانو پسې بد، رد وایي او په لیدلو به یې له څپرې نه استفراق ورځي، نه به هم په ټول عمر بیا ملا موټر ته پورته کړي، همداسې څنگه مې چې پاس یادونه وکړي، تونس موټر کې چا بې کرایه نه وړم، ولې دا وخت د ښار سره سره قیمتي موټرو کې مفت گرځېدم، غرڅه مې هم د گيرې او پگړۍ له برکته ښکار شوه، کنه هغه د چا خبره ملا او دومره بخت. یعني له شک پرته د امارت مشران په دې برخه کې ډېره لویه سهوه کوي، چون په ځای ددې چې د دندې مقابل کې یا هم کوم بل مستقیماً فشار پرې راوړلو په وجه یو څوک دگيرې پرېښودلو، خولۍ یا هم پگړۍ پرې په سر کولو، ځان پرې په شریعت برابرولو ته مجبور کړي او ځیگر کې یې د دیني علم ټکي نه وي، دې ته د زور مسلمان وایي، په زور د هر مسلمان نتیجه داسې وي، لکه چې ومو لوستله، فکر کړم زموږ او تاسو مبارک دین اسلام کې هم له همدې کبله په یو چا فشار راوړلو او په زور شریعت ته قایلول منع دي، بدعت دی او نه هم په هغه گیره، خولۍ او پگړۍ کې

کوم اجر شته، بناءً په ځای ددې چې دوی، مستقیماً د کوم فشار له وجې یو څوک د گېرې پرېښودو، سر پرې پتولو، ځان په سنتو او شریعت جوړولو ته اړ کړي، باید لمړی درسینو، سیمناړونو، مسجدونو او بېلابېلو برنامو جوړولو په وسله د خلکو فکرونه او عقیدې جوړې کړي، د گېرې، پگړۍ او شرعي لباس ثوابونه، فضیلت ورته بیان کړي، ترڅو د خپل ایمان د قوت او عقیدې لمخې گېرې پرېږدي، ځانونه ظاهر او باطن په اسلام شریعت برابر کړي، پس کله چې یو څوک دخپل سالم فکر او عقیدې لمخې گیره پرېږدي، پگړۍ ووهي، په ټول تاوان یې بیا افت او فضیلت ساتلو ته هم ژمن وي، اعمال، کردار، گفتار یې ټول ورسره جوړوي. او که دا حال وي، یوازې ظاهري گيرو او خبرو ته یې خوشحاله وي، چې گواکي سخت بې لارې او گمراهان مو په شریعت برابر کړل، عوض کې خو به مو یې الله ج هرو مرو په دوه سوه حورو باندې ونازوي. بیا هم وایم لویه اشتبا کې روان دي، لرې نه ده چې د همدې بې علمه عالمانو له لاسه به د اسلام مبارک دین د بدنامولو، تر څنګ، رښتیني معزز عالمان او قاري صاحبان هم په ټولنه کې خپل هغه محبوبیت، مقام او درناوی له لاسه ورکړي، کوم چې د فرد فرد لخوا ورته کېږي، حتا ددې وضعیت په دوام کولو سره به نعوذ بالله یوه ورځ په نام شیخ او ملا خلک په کاهو ولي.

پای

## لومړۍ غلا

که څه هم ما د عصري علومو تعلیم کړی، خو دا چې پلار مې مولوي و، د اولاد په صفت یې په موږ هم عقیدوي اثر پروت و، له ماشومتوبه په دې یقین وم، چې حرام مال وفا نه لري، د کور برکت، اتفاق، مینه، محبت، خوشحالي هر څه له منځه وي، همداسې په کومه حلاله شتمۍ دې چې ګله شي، هغه هم له ځانه سره لوټ کوي، همدا و چې په یو تجارتي شرکت کې، د یو څه وخت کار کولو په لړ کې د شرکت ریس هم پوره باور راباندې پیدا کړو، البته دا باور یې هسې نه و کړی، بلکې په دنده کې د ورسره نیولو، په لمړیو کې پرته له دې چې زه وپوهېږم، مستقیم او غیرې مستقیم یې ډېر تعقیب کړی وم، خو دا چې زه له مخکې نه عقیدوي د غلا او خیانت په وړاندې ډېره حساس وم، کومه ستونزه یې راکې ونه لیده، همدا و چې د کال تر تېردو وروسته د شرکت او یا سلنه مالي چارزما او زما دیو بل همکار صمیم په واک کې راکړل شوې وې، له یادولو دې پاتې نه وي، که څه هم مالیدو چې صمیم یو څه ونډه وهلو، یعنې په هڅو پوره پاک نه و، خو دا چې د یو پاک نسان په تمثیل کولو کې ډېر ماهره و، همدا وجه وه، چې نسبت ماته یې د

شرکت د ریس ډېر باور تر لاسه کړی و، ان تر دې چې که ما یا کوم بل چا یې شکایت هم کړی وی، ممکن د ریس لخوا د دروغجن په صفت له دندې گوښه شوی وی، چون څنگه مې چې وړاندې ووبل یو خوا صمیم د ریس په وړاندې د ډېر عالي تمثیل کولو وړتیا درلوده، بلخوا ریس ډېر خوشباوره او صادق انسان و، ټوله دنیا یې د ځان په شان لیده، د چا په دوه رنگۍ نه پوهېدو، همدا و چې صمیم ته هم د سوء استفادې ترې کولو ښه زمینه برابره وه، د شرکت له نرخ نامې نه به یې چې سوداگریز توکي یوه، روپیۍ هم په مشتریانو لوړ وپلورل، بیا به هم ده ته ډېرې پیسې پکې پاتې کېدې، که څه هم ده مستقیماً د شرکت له مال نه غلا نه کوله، صرف د ریس په پټه یې توکي د شرکت له بیه په مشتریانو یوه، دوې روپیۍ قیمت ته پلورل اضافه پیسې یې خپل جیب ته اچولې، خو عین حال کې له شرکت سره هم لوی خیانت و، ولې چې په دې کار سره یې شرکت د نورو متقاربو شرکتونو سره په رقابت کې پاتې راتلو، مشتریان یې له لاسه ورکول، دا عمل ما هم پرته له کومې ستونزې کولی شوی، ممتا لکه څنگه مې چې لمړیو کې ووبل، زما په نفسي خواهشاتو تر ډېره دیني عقیده غالبه وه، د احادیثو او نورو الهي نسخو د حوالو له مخې د غلا یا هم حرامو د خوړلو له عواقبو زیات وېرېدم، لنډه دا چې دې وضعیت تر ډېره دوام وکړو، ان تر دې چې

صميم ښه نوی د وخت ماډل بالا فرونر موټر واخيست کابل کې يې کور او همداسې د هرې ورځې په تېردو يې ژوند رنگ راوړلو، د صميم د زندگۍ جوړېدو ته په کتو، څنگه چې يو متل هم دی: له چا سره چې اوسې په خوی به د هغو شې. کرار کرار وخت ناوخت زما ذهن کې هم راگرځېده: سړیه! خلکو ژوندونه جوړ کړل، ځانونه يې د موټرو او بلاکونو څښتن کړل، کلی کور، خپل او پردي يې ټول په عزت او درناوي ورته قايل کړل، ته به ترڅو په پرديو مزدور کې سپيره ميره لکه سخاړی لگيا يې؟ يوازې خپل معاش ته به دې اړولي وي، هغه هم څو يو معاش اخلي بل مو خوړلی وي، پس هر وخت به دا موقع نه وي، راشه لاس واچوه، لکه صميم ژوند جوړ کړه، بيا که کومه ورځ له شرکت نه بېکاره هم شې، ارمان به دې نه وي او نه به هم دوهمه ورځ له اقتصادي مشکلاتو سره لاس او گربوان کېږي، پيسې به لرې خپل شخصي کار او بار به پيل کې. خو بلخوا به مې چې خپل عالم پلار، د پاني دنيا دوي شپې ژوند، مرگ، قبر او اخيرت کې سوال او جواب ته وکتل، د بدن اندامونه به مې ورپرېدېدل، لاهوله ولا قوه... به مې ووبل، چپ لور ته به مې لاړې تف کړې، همدا و چې د غلا کولو له ارادې به تېر شوم، اما ساعت دوه ساعته پس به مې بيا ذهن کې شيطان کافر کار شروع کړو: رنگا رنگ وسواس به يې پرې رااورول، گويا موقع مه ضايعه کوه،

اينده دې جوړه كړه، تر كومه به همدا معاش وي او ته به دې د كورنۍ ورځنۍ ژوند مخ ته پرې وړې،؟ فرض كړه سبا بې كاره شوې، پنځمه ورځ دې كور كې اوږه نشته، دسلو نورو اقتصادي ستونزو سره گير يې، كه مريض يا هم خدايناخوسته جوړ نا جوړ درته پيښ شي، څنگه به يې كوي؟ دهغه ورځې غمه دې وخوره، څه له ريس نه خو يې نه غلا كوي، تجاران ستا په يوه دوې روپۍ خبر هم نه دي، نه يې سرمايه پرې كمه، زياته كېږي....

همدې ذهني كشمكش كې څو مياشتې نورې هم تېرې شوې، بالاخره د شيطان دوښمن غلبه راباندې غالبه شوه، په لمړي قدم كې مې شل زره پېټۍ (كارتن) يو مزارې تجار ته په شپږ سوه څلور اتيا (۲۸۴) افغانۍ حساب كړې، درحالي كې چې د شركت لخوا په نرخ نامه كې د يوې پېټۍ قيمت (۲۸۲) افغانۍ تعين شوی و، رياست ته مې يې د خپل نرخ شپږ سوه دوه اتيا (۲۸۲) افغانۍ لمخې راپور تېر كړو، څلويښت زره (۴۰۰۰۰) افغانۍ ماته پكې پاتې شوې، همداسې درې ورځې وروسته مې يو بل ونډ ووهلو، دېرش زره (۳۰۰۰۰) افغانۍ په دې كې هم راته پاتې شوې. خو بدبختانه په همدې ماښام برقو كې څه ستونزه رامنځ ته شوه، برقي په رخصتۍ كورته تللی و، زه ورغلم ترانسپرمر د پر لور و،

لمړۍ په ديوال وروختلم، بيا له لاندې يو بل ملگري بيلر راكړو، هغه مې هم د ديوال له پاسه كېښودو، ورپورته شوم، كه څه هم پرې پوهېدم نه، خو هلته څو پيوزونه و، ماوېل كه په دې كې كوم يو پورته شوى وي، واپس به يې ښكته كړم، چې ومې ليدل، رښتيا هم يو پيوز پكې پورته و، گوته مې وروږه رابښكته مې كړو، وتومات بېرته پورته شو، تکرار مې دا كار وكړو بيا هم پورته شو، دريم ځل مې گوته كلکه پرې ورونيوله، له همدې سره لکه د راگيت پير، ډېر لوى دز شو، شارتې يې وکړه له ټول ترا سپرمر نه سړې لمبې جگې شوې، زه برق ونيوم، په ډېر شدت سره يې تقريباً لس، دولس متره لرې وار كړم، لاندې د حويلۍ منځ كې د پاڅو مزايكو له پاسه پر مخې ولگېدم، نور په ځان نه يم پوه، روغتون ته نارسېده په هوش راغلم، خو وضعيت مې ډېر خراب و، له غوږنو، خولې او پوزې مې وينې رابهېدلې، له سلو رگونو مې په يوه رگ كې هم نه تېرېده، چې جوړ به شم، سل فيصده په دې يقين وم، چې د ژوند وروستۍ شيبې مې دي، زرزرمې استغفار كليمه تکراره، چون دا هر څه مې په شرکت كې د خيانت او غلا كولو له وجې د الله ج لخوا عذاب گڼلو او تر څنگ يې زړه كې راتېره شوه: سړيه! دا هم شايد الله ج د خپلې مهربانۍ له مخې يو فرصت راكړى وي، چې په هوش راغلم، تر هغو چې ساه مې خېژي، خير كه دنيايي لوى شرم هم دى، له ما نه خو

هسې پاتې دي، خو د اخيرت پېټې مې هم نه شي، بايد په هره طره چې کبړي زر تر زره له ريس نه بښنه وغواړم او زما د اوسېدو اوتاق کې د هغه اويا زره (۷۰۰۰۰) غلا کړو پيسو ځای هم ورته وښيم، ترڅو وايي خلي، همدې اندېښنه کې روغتون ته ورسېدو، ډاکترانو سم دلاسه څو نوعه پيچکاری راکړې، سيروم يې راته ولگول، خو زما وضعيت لا هم ښه نه و، وجود مې سخت درد کولو، له خولې او پوزې مې وينې راتلې، شيبه په شيبه مې د بدترۍ احساس کولو، اما تر دې ټولو زيات غم د ريس نه د بښنې غوښتلو او هغه پيسو ادرس ورکولو و راسره، چې همدې وخت کې له ماسره د پايواز په صفت راغلي د شرکت يو کارمند ملگري ته مو زنگ راغلو، له خبرو يې پوه شوم چې ريس دی، زما پوښتنه يې کوله، ملگري مې ورته کړل: په هوش راغلو، خو د بدن له درده فرياد کوي، له خولې او پوزې يې لا هم وينه ځي...

ملگری مې د سترگو په اشاره پوه کړو، چې گویا گوشي ماته راکړه، د ريس سره يو دوې خبرې کوم، گوشي يې راکړه ريس کړل: څنگه يې؟ په ډېر زور مې صرف دومره ورته وويل: جوړېږم نه ريس صيب! صرف يوه خبره مې واوره، په تول ددې دريو کالونو کې چې کار مې درسره کړی، يوازې په تېره هفته کې يو خيانت رانه شوی، مال مې له نرخنامې دوې

روپیۍ قیمتته وپلورلو، هغه زیاتې پیسې یې ما واخیستلې، او یا زره (۷۰۰۰۰) افغانۍ دي، څوک ورولبړه زما اتاق کې، په میخ راځوړند بیک کې مې سپین رنگي قات کړي پاک کالي دي، د هغه کالیو د څنگ جیب کې مې ایښې، وایې خله، نور مې که یوه روپیۍ درنه غلا کړې وي، یا مې یوه ذره خیانت کړی وي، مه مې ښه، صرف د همدې یو ځل تېروتنې مې د زړه له خلاصه ښه راته وکړه.

ریس خدایزده څه ووبل؟ خو نور ما کې د خبرو اوږدلو او کولو سیک نه و، مایل مې له لاسه وښویدو، د شدید درد له وجې د لنډ وخت لپاره بیا بې هوشه شوی وم، نه پوهېږم چې مایل به همغه وخت کې قطعته شوی وي، که پایواز به مې ورسره غږدلی وي؟ خو په هر حال، په دوهم ځل هوش راتلو سره مې یو ځل بیا د وصیت په پار مور، پلار، کورنۍ ته د پیام پرېښودو په ښه، نموري پایواز هلک ته په ټول وس او زور زگیرو، زگیرو، زگیرو کې دوې درې مخصوصې خبرې هم وکړې، نور سترگې راپسې راپټې شوې، خو سره ددې چې ما هره راتلونکې دقیقه د خپل ژوند وروستی لحظه گڼله، ولې الله ج وېل چې نه، ته راځه زما اراده بل څه ده. خلاصه دې د کوما حالت او شدیدې ځان دردۍ تر سهاره دوام وکړو، کله په هوش کله بې هوشه، سهار چې سرطیب

راغلو، څو نوع معاینات یې راباندې وکړل وېل یې: د بدن سطحي عضلات دې چاودلي، ځان دردي او خون رزي دې له همدې وجې ده، نور خاص مشکل نشته، دوا درته لیکم له دې سره به دې انشاءالله دردونه ارام شي، رښتیا هم د دوا تر استعمالو وروسته مې وجود ارام شو، د چا خبره ځکه او اسمان مې ولیدل، لنډه دا چې تر درې ورځې وروسته، که څه هم بدن مې زخم زخم و، مگر بیا هم الحمدالله له روغتون نه د رارخصتېدو په محال پخپلو پښو راوتلم، تر کوره مو، یا هم له هرات نه تر وردگو یوه شپه او ورځ د موټر لاره وه، بلخوا چې سهار وختي ټکته وانځلې په نیمه ورځې کې موټر هم نه پیدا کېدو، مجبور وم، شرکت ته ولاړ شم، سره ددې چې دریس لخوا د سختې بې ابۍ ویره هم راسره وه، له بې ابۍ نه یې هم دومره نه وېرېدم، لکه ترې شرمېدم چې، بلخوا دغه روغتون ته راسره تللي هلک ته مې د وصیت په صفت خپلې کورنۍ ته د پیام پرېښودو په پار چې کومې خبرې کړې وې، ډېر پرې پښمانه وم، ولې چې هغه زموږ د کورنۍ شخصي خبرې وې، په هر راز شرکت ته تر رسېدو وروسته، خپل اتاق کې وغزېدم، په وره کې مې ریس، تر سترگو، سترگو کېدو، چې گویا اوس به راځي، اوس به راځي، همداسې شوه تر څو مې دمه جوړېده چې یو هلک یې راولېږلو، کړل یې:

## داستان نستان

## دا څه اورم؟

- ريس صيب وايي: که رياست ته راختلی شي؟ يو ځل راشه !

د هلك تر رخصتولو وروسته مې زر زر کالي بدل کړل، سل زړونه مې په زړه کې کېښودل، پسې وروان شوم، فکر مې کولو چې ممکن ډېر سخت مې بې ابه او له دندې مې هم منفک کړي، ددې علاوه د هر قدم په وراخيستلو سره مې له شرمه غوښې توېدې، خلاصه د وره له ټک ټک وروسته، په ټيټو سترگو رياست ته ورننه وتلم، سلام مې واچولو، پرته له دې چې ريس ته وگورم، هاخوا کوچ کې کېناستم، ريس کړل:

- څنگه دی تکليف دې؟

- شکر دی ريس صيب ! اوس ښه يم !

- څه ښه يې، چې ښه يې، زه به هم نور څه نه درته وایم ځکه چې خدای ج سزا درکړه، مگر کومې پیسې دې چې غلا کړې، هغه زما نه بلکې د هغه تجارانو دي، کوم چې مال دې له خپلې بیه نه لوړ ورکړی، هغه مالي ته ورکړه ترڅو واپس یې پرې وسپاري، له ما سره دې صرف نمک حرامی او ستر خیانت دا کړی، چې په دې کار سره دې، د تجارانو په وړاندې د شرکت باور سخت زخمي کړی، که د نورو شرکتونو نرخ نامې یې کتلې وي، ممکن بیا بېخي رانشي. خو په هر حال ته دې اوس کور ته

ولار شه، يوه هفته وروسته، چې څه نور هم ښه شوي بيا راشه، تر هغو به زه د ځينو تجارانو سره هم تماس ونيسم، څو راته معلومه شي چې رښتيا دا دې لمړی ځل و، يوازې همدې دوه تجارانو ته دې مال قيمته ورکړی، که له مخکې نه پرې روږدی يې؟ کله چې واپس راغلې نورې خبرې به بيا همغه وخت کو.

په ښکته سترگو مې ارام وويل:

- سمه ده ريس صيب! نور د څه وېلو جرئت نه و راپاتې، له همدې سره راجگ شوم، پرته له دې چې ده ته وگورم، د خداي پامان په ويلو سره له رياست نه راووتلم، په کور کې تر يوه هفته رخصت تېرولو وروسته چې واپس شرکت ته ورغلم، رښتيا هم ريس له ډېری تجارانو سره تماس نيولی و، دا ورته معلومه شوې وه، چې ان له دوه کاله وړاندې په تجارانو مالونه له نرخنامې قيمته پلورل شوي و، خو ښه و هغوی ته په ورکړل شويو، ټولو بوجکونو د صميم لاسليک و، زما لاسليک يې صرف په همغه دوه بوجکونونو منډلی و، کوم چې له مخکې مې يې اقرار کړی و، په دې سره يې صميم همغه ورځ له دندې گوښه کړی و، زه چې د شنبې په ورځ څنگه ورو سپدم، ريس راته کړل:

- سره ددې چې د بېنلو سړی ته هم نه یې، خو دا چې همدا دې لمړی خیانت و، وړاندې مې کوم ثبوت درباندي پیدا نه کړو، دوهم دا چې مخکې له مخکې دې خپله اقرار وکړو او غلا کړې پیسې دې هم تحویل کړې، چې دا خپله د شیطان لخوا دوکه شوي، یو نیک انسان خاصه ده، پس یو چانس بیا هم درکوم، خپله دنده دې مخ ته یوسه، په خطاریزه بڼه یې پسې زیاته کړه: مگر با خبر! چې بیا داسې څه نه ووینم او نه یې واورم.

نور رانه روان شوم، که څه هم پخپله دنده کې په پاتې کېدو خوشحاله شوم، خو هغه پخوانی باور مې له لاسه ورکړی و، ډېر خجالت وم، په مات زړه مې خپله دنده مخ ته وړله، وخت ناوخت به زړه کې راتېرېده: خدای پاک هم قربان شم، خلک لښکونه مړي وکړي، مالونه یې لوټ کړي، صمیم کالونه کالونه زما تر سترگو لاندې غلا وکړه، سمه زندگي یې پرې جوړه کړه، لا هم سړې سترگې ګرځي.

فقط ته واد خدای ج دا عدل او نصاب یوازې زما لپاره دی، په دوهمه ورځ یې څه عمل راسره وکړو؟ لمړی یې هغه شان په ځمکه وویشتلم چې تر مړک یې پورې، راوړې کړم، بیا یې په خپله غلا اقرار راباندې وکړو، په شرمو یې وشرموم، تر نن سترگې نشم پورته کولی. دا څه

رنګه عدالت دی؟ چې یوازې په ما او زما په شان یو نیم بل بچاره پلی کېږي، هغه چې ملیونونه غلاوې کوي، قتلونه یې وکړل، په سل او زرو نورو وحشتونو کې لاس لري، هېڅ ټکه نه پرې رالوېږي، مستې مستانه ګرځي.

همداسې او دې ته ورته ګیلې، نعوذ بالله، د خدای ج په عدالت او انصاف باندې شک او بدګوماني مې په ذهن کې تاوېده، شپې ورځې، میاشتي وې، په همدې ډول تېرېدې، دې وضعیت ډېر وخت دوام وکړو ان تر دې چې یوه ورځ خبر شوم: صمیم مو تر ټکر کړی، یو زوی او ښځه یې پکې مړه دي، خپله تر ملا ښکته فلج شوی. سم د لاسه مې الله ج ته سجده وکړه، د دعا په ښه مې کړل: قربان دې په ما باندې له خاصې مهربانۍ ربه! هزار بار شکر چې زما دې په لمړي سر کې مخه ونيوله، وخت دې رانکړو ترڅو د صمیم په شان هم مې د اخیرت پټی دروند کړی وی او هم مې په دنیا انجام همغه حرام مال د ځان په شمول د ټولې کورنۍ د داسې سخت او دردونکي هلاکت سبب شوی وی، چې د انسان تر زغمه لوړ وی، له شک پرته ستا بندګان نه پوهېږي، مګر ستا په هر څه کې حکمت او د دوی لپاره خیر دی.

داستان نستان

دا څه اورم؟

يادونه:

درنو لوستوونکو! که د کتاب په اړه وېل لرئ؟ مهرباني وکړئ، په  
لاندې آدرسونو يې له ليکوال (محمد نعيم وردگ) سره تماس نيولی  
شئ.

[www.naeem.afghan@gmail.com](mailto:www.naeem.afghan@gmail.com)

برېښنالیک:

0747743091

واتساف نمبر:

نعيم جان بوډا

د فېسبوک پاڼه:

وما علينا الا بلاغ المبين

**Get more e-books from [www.ketabton.com](http://www.ketabton.com)**  
**Ketabton.com: The Digital Library**